ANNE și SERGE GOLON

10

ANGELICA ȘI COMPLOTUL UMBRELOR

 EDITURA ELIT

UN COŞMAR

1

Angelica se trezi. Noaptea era profundă. Doar nava, legănându-se lin la ancoră, părea că trăieşte. Prin hublou o lucire slabă de clar de lună sublinia contururile frumoaselor mobile vechi din salonul vasului şi făcea să sclipească aurul şi marmura bibelourilor. Lumina se oprea la marginea alcovului, la picioarelor vastului divan oriental pe care Angelica era întinsă. O trezise un sentiment confuz de nevoie de dragoste, atât de puternic încât îi făcea aproape rău şi de nelinişte, de frică de ceva teribil ce urma să se întâmple şi o ameninţa. Încercă să-şi amintească visul care-i stârnise aceste sentimente extreme – frică şi dorinţă – şi care o trezise din somn. Visase oare că Joffrey o strângea în braţe, sau că cineva încerca s-o ucidă? Nu-şi mai amintea nimic...

Simţea doar acea senzaţie voluptoasă pornind din pântece, învăluind-o până în vârful capului şi, deasemenea, frica. Era singură, ceea ce nu era un lucru neobişnuit. Lângă ea, patul purta încă urma celui care se odihnise acolo câteva ore. Dar se întâmpla frecvent ca Joffrey de Peyrac să se scoale în toiul nopţii, ca să facă un tur de veghe pe navă, lăsând-o pe ea să doarmă.

Angelica tresări. Pentru prima dată de când urcau fluviul Saint-Laurent îşi dădea seama de un lucru la care nu se gândise până atunci: erau pe teritoriul regelui Franţei. Soţul ei, un fost condamnat la moarte şi ea, o fugară pe al cărei cap fusese pusă răscumpărare, pătrunseseră tocmai în regatul din care fuseseră izgoniţi odinioară. Erau, desigur, o forţă. O flotă de cinci nave.

Dar puterea lui Ludovic al XIV-lea, deşi departe, nu era oare dintre cele mai considerabile? Braţul său se întindea chiar şi până în aceste ţinuturi îndepărtate. Suveranul avea până şi aici drept de viaţă şi de moarte asupra supuşilor.

De când îşi hotărâse destinul, demult, în pădurile din Poitou, revoltându-se împotriva regelui Franţei, Angelica nu mai simţise niciodată atât de puternic că era încolţită, prinsă în capcană. Cu preţul unor eforturi supraomeneşti fugiseră din Franţa, îşi dobândiseră libertatea în America şi iată că se năpusteau cu capul înainte în această ispită: călătoria la Quebec, reluarea legăturilor cu Lumea Veche, cu patria lor.

Ce nebunie! Cum putuse să-l lase pe Joffrey s-o ducă la îndeplinire? Cum de nu văzuse imediat limpede, când el hotărâse să meargă la Quebec, că era un lucru nebunesc, că nu era posibilă nici o iertare şi că acolo unde domnea Regele Atotputernic, acolo era şi va fi întotdeauna pentru ei pericol? Ce iluzie o îmbătase? Cărui dor îi căzuseră pradă? De ce, brusc, se convinseseră că o fraternitate din născare putea netezi obstacolele şi că timpul atenuase dorinţa de răzbunare a regelui? Acum, erau din nou în puterea lui.

Întunericul, adăugându-se acestor senzaţii violente, îi dădea Angelicăi impresia că trăieşte un vis urât. I se părea că se întorsese în Franţa, că se găsea într-un castel din Poitou, în vremea când, acum şase ani, părăsită de toţi, se trezea noaptea chinuită de dorinţa de a fi iubită de un bărbat, de regretul pentru dragostea ei pierdută şi de obsesia primejdiilor care o înconjurau şi o pândeau.

Ea începu să tremure din toate încheieturile, incapabilă să controleze această impresie de lucru deja trăit, de dezastru iremediabil. Ridicându-se, mâinile îi pipăiau mobilele, încercând să recunoască realitatea. Erau acolo globul terestru din porfir, astrolabul, dar asta nu o linişteа. Se simţea prizonieră în acest salon, între aceste mobile nemişcate, în spatele ecranului de sticlă al hubloului argintiu în lumina lunii. În spatele lui era viaţa. Ea era moartă. Regele o pândea. Pădurea din provincia în care semănase rebeliunea nu mai exista. Nimic nu era imposibil pentru puterea suveranului. Oricât de departe ar fugi, Regele o putea ajunge şi copleşi cu povara urii sale. Se aruncase singură în capcană. Şi acum, totul se sfârşise, ea era moartă.

El, Joffrey, dispăruse. Unde era? Unde să-l caute? Era de cealaltă parte a pământului, acolo unde străluceşte soarele şi nu luna, unde străluceşte viaţa şi nu moartea. Niciodată nu-şi va mai lipi de ea corpul gol, cuprins de dorinţă. Ea era condamnată să rămână prizoniera acestui vas-fantomă, acestor locuri întunecate, purtând în ea, ca o tortură, amintirea plăcerilor terestre, îmbrăţişărilor şi săruturilor nebune, devenite inaccesibile. Iadul...

Cuprinsă de o disperare fără margini, i se păru că aude în noapte un zgomot de paşi în apropiere. Simţul realităţii îi reveni odată cu acest zgomot regulat, viu, şi brusc îşi spuse: "dar suntem în Canada!" şi atinse din nou globul de porfir, ca să se convingă de prezenţa sa reală.

"Suntem pe *Gouldsboro*!" îşi repetă ea. Spunea *noi* ca pentru a crea o entitate a cărei amintire îi revenea, dureroasă, în memorie. Mai întâi el, Joffrey de Peyrac, care era sus, pe dunetă, sondând în noaptea calmă acel îndepărtat şi sălbatic ţinut din Lumea Nouă. Apoi, în jurul lui, oamenii, navele, flota sa ancorată la poalele falezelor din Sainte-Croix-de-Mercy. Acum îşi amintea şi numele de Sainte-Croix-de-Mercy.

Un fiord, un colţişor ascuns, în afara fluviului agitat încă de valurile furtunoase ale oceanului. Pilotul le spusese: "Aici este Sainte-Croix-de-Mercy. Putem ancora pentru noapte!" Era un nume şi un colţ al coastei bine definit, şi el totuşi continua să aibă pentru Angelica o semnificaţie sinistră şi mitologică de parcă pilotul cu căciulă de lână s-ar fi schimbat brusc într-un barcagiu pe Styx. În aceste locuri domnea moartea. Erau porţile Iadului...

Ea se îmbrăcă. Avu grijă să nu aprindă lumânarea care se înălţa, galbenă, în suportul ei de argint la căpătâiul patului. Un fel de teamă o împiedica să facă lumină, lucru care, brusc, i-ar putea confirma oribila certitudine: "Sunt moartă! El a dispărut!..."

Aruncându-şi o mantie pe umeri, deschise uşa. Afară, profunda respiraţie a nopţii o învălui şi recunoscu mirosul navei: mireasma de sare, de podea bine spălată, de parâme şi pânze, şi un fel de fum de grătar care venea dinspre braseros*, fiind un obicei al mateloţilor să gătească ceva specific ţării lor de îndată

* Recipient metalic în care s-au practicat găuri, destinat încălzirii în aer liber. N.T

ce aveau ocazia. În sânul acestei adunături recrutate de prin toate colțurile lumii se pregăteau, numai Dumnezeu ştie câte, rețete diverse.

Angelica se sprijini de canat. Începea să-şi recapete sângele rece. Respiră adânc şi bătăile neregulate ale inimii i se liniştiră. Peste câteva clipe, urma să-l întâlnească. Trebuia să facă numai câțiva paşi, să urce câteva trepte ale scării de lemn lăcuit din stânga, şi-l va putea zări. Îl va vedea acolo, drept, înalt, ca un condotier, profilându-se pe cerul întunecat. Îi va vedea umerii viguroşi sub haină, şoldurile înguste ascunzând pasiuni fierbinți, picioarele strânse în cizme de călărie. Nu o va zări imediat. Va fi concentrat. Noaptea, în singurătatea veghilor sale, el îşi concepea planurile, miile de proiecte. Ea se va apropia şi el îi va spune:

— Nu dormi, iubita mea?

Şi ea îi va răspunde:

— Doream să te văd, să fiu lângă tine, să mă asigur de prezența ta, dragostea mea. Am visat urât. Mi-a fost aşa de frică!

El va râde şi ea se va încălzi la privirea lui înflăcărată. Ştia că doar ea avea puterea să facă să apară o asemenea expresie de bucurie în această frumoasă privire bărbătească, trufaşă, pătrunzătoare şi uneori implacabilă, dar care putea deveni atât de blândă când se apleca asupra ei, transfigurat de tandrețe. Doar ea, atingându-l, putea să facă să fremete acea slăbiciune bărbătească, singura pe care şi-o permitea, el, stăpânul atâtor destine, şi care-l aducea la picioarele ei. Cu o privire, îl putea stârni pe acest senior trufaş, pe acest războinic, oțelit în lupte aprige. Şi cu un surâs, ştia că-i vindeca toate rănile ascunse, iar el, prin această uitare de sine, ispăşea toate umilințele şi nedreptățile excesive. El nu mințea când spunea că era, datorită ei, cel mai fericit dintre bărbați. Certitudinea puterii ei asupra acestui redutabil seducător de femei, care nu-i acordase decât ei primejdiosul privilegiu de a-l face gelos, conştiința legăturii care căpătase o asemenea intensitate între ei, sfârşiră prin a o reconforta pe Angelica, mărind nevoia de dragoste pe care o simțea. Doar câțiva paşi şi va fi lângă el.

Timid, îi va lua mâna caldă a cărei putere, frumusețe şi parfum uşor le iubea şi-i va săruta fiecare deget, ca un bărbat căruia îi place să sărute degetele unei femei, iar el îi va mângâia obrazul murmurând: “Iubita mea cea nebună!”

2

El nu era acolo însă. Angelica nu-l zări decât pe nordicul Erickson fumându-şi pipa şi veghind cu acea constanţă care-l caracteriza. Era un perfect executant de ordine, înţelegând totul dintr-un cuvânt, un geniu al mării, aspru şi necruţător, conducându-şi nava aproape fără să spună un cuvânt, un câine de pază, cu fălcile încleştate pe ce-i era încredinţat.

Angelica îl privi bine, până când fu convinsă că el este şi nu Joffrey. Într-o clipă, duneta vasului deveni suprafaţa malefică pe care se juca soarta ei. Şi din nou pădurea, întinzându-şi ecranul negru dincolo de apa scânteietoare, i se păru înfricoşătoare. Ea avansă şi zise:

— Bună seara, domnule Erickson. Unde este domnul de Peyrac?

Şi apropiindu-se de balustradă, văzu ţărmul mai aproape decât şi-ar fi imaginat, la lumina unui foc aprins pe mal.

— ... S-a dus cumva pe uscat?

Erickson se ridicase în picioare şi-şi scosese pălăria cu pene cu care-şi împodobea capul de când fusese numit căpitan pe *Gouldsboro*, pentru călătoria acestuia în Europa, în cursul iernii. Preluase funcţia spre satisfacţia tuturor. Autoritatea lui asupra echipajului era uriaşă.

— Într-adevăr, doamnă! De aproximativ o oră, domnul de Peyrac a fost condus pe uscat.

— Avea escortă? se auzi Angelica întrebând, cu o voce albă.

— N-a luat cu el decât pe scutierul său, Yann Le Couennec.

— Yann...

Ea privi din nou spre malul întunecat. Deasa pădure canadiană se întindea nesfârşită, refugiu pentru urşi şi indieni. Ce însemna faptul că se duseseră pe mal şi se afundaseră în pădure, lăsând să-i aştepte pe plaja îngustă a fluviului, printre rădăcinile inundate, două străji şi o barcă?

Ea se întoarse spre Erickson, scrutându-i privirea impenetrabilă.

— Ţi-a spus unde se duce?

Erickson dădu din cap. Păru că ezită, apoi, scoţându-şi pipa din gură, murmură:

— I s-a adus un mesaj!

— Cine? Un indian?

— Nu ştiu. Dar domnul părea să ştie despre ce este vorba. L-am văzut doar citind plicul, apoi l-am auzit dând ordin să se coboare barca cu doi vâslaşi numai. Mi-a spus să stau de gardă, că se duce pe uscat şi că se întoarce într-o oră sau două.

Brusc, Angelica simţi că se trezeşte la realitate. Tulburarea şi tremuratul încetară. Deveni lucidă şi rece. Asta era! Lucrul de care fusese avertizată în somn. Primejdia. Pătrunseseră pe teritoriul regelui Franţei, chiar dacă era nelocuit, intraseră în capcană.

Spuse norvegianului "Bine!" şi se îndepărtă cu paşi lenţi, coborând la cabină. Ajunsă acolo, aprinse repede lampa, scoase dintr-un sertar pistoletul, îl armă şi-l strecură în cingătoare. Urcă din nou şi privi în jur. Pe cine căuta ea în noaptea amară, cu parfum de saramură şi rădăcini calcinate?

Un om din echipaj trecu nu departe de ea, punându-şi brâul din piele de bivol şi căscând. După ce pierduse la o partidă de zaruri, se ducea să se culce în hamacul său. Angelica îl recunoscu pe Jacques Vignot, dulgherul de la Wapassou. Totul era limpede. Ştia acum ce trebuia să facă.

— Jacques, îi spuse ea, cheamă-i la mine pe Kouassi-Ba şi pe Enrico Enzi. Spune-le să fie înarmaţi şi să vină la parapet.

Întorcându-se pe dunetă, de această dată îl văzu pe ofiţerul de manevră care preluase cartul.

— Erickson vă aşteaptă jos, doamnă, îi spuse el.

Erickson coborâse deja o barcă la apă.

— M-am gândit că şi dumneavoastră, doamnă, doriţi să coborâţi pe uscat. Permiteţi-mi atunci să vă însoţesc, căci domnul de Peyrac s-ar putea supăra dacă n-o fac.

Ea înţelese că şi el era îngrijorat şi sub acest pretext, profita de iniţiativa Angelicăi ca să nu respecte un ordin care-l încurca. Uneori, chiar şi lui stăpânul îi dădea de furcă. Iar devotamentul pe care i-l purta era cauza multor suferinţe. Căci, independent şi iubind riscul, Joffrey de Peyrac nu ţinea întotdeauna seama de neliniştile celor care-i erau devotaţi.

— Domnule Erickson, cred că ne înțelegem bine, îi spuse Angelica, zâmbindu-i cu recunoştinţă.

La cererea Angelicăi, Erickson îl chemă pe pilotul laurentin pe care-l angajaseră de la Gaspe. Angelica dorea s-o informeze despre locul pustiu din apropierea capului unde flota ancorase în această seară.

— Ce e la Sainte-Croix-de-Mercy?

— Este ... pe legea mea, nu-i nimic!

— Dar ce e la Sainte-Croix-de-Mercy? O tabără indiană? Un post de comerț?... Un cătun?

— Nimic, repetă omul.

"Atunci!... ce putea face Joffrey de Peyrac într-un loc unde nu era NIMIC?" îşi spuse ea.

— ... Doar, acolo sus...

— Ce e?

Omul arătă cu degetul spre creasta falezei.

— Un fost mic han al capucinilor, în ruină, unde indienii depozitează uneori blănurile în perioada de negoț.

Cine îi putuse da întâlnire lui Joffrey în acel colț pierdut?

Cei pe care-i chemase li se alăturară. Negrul Kouassi-Ba, maltezul Enrico, Vignot, dulgherul. Grupul coborî în şalupă şi puțin mai târziu ajunse la mal. Erickson îi lăsă pe cei doi vâslaşi ai şalupei cu santinelele care păzeau focul. Le ceru acestora să le spună în ce direcție se îndreptaseră domnul conte şi scutierul său şi ei le arătară urma unei poteci.

3

Începură imediat să urce. Stinseseră felinarul şi doar luna, ieşind când şi când dintre nori, lumina poteca abruptă care ducea în vârf. Strecurându-se astfel pe sub bolta de frunze, Angelica pierduse noțiunea timpului şi locului. Redevenea fata din Poitou, din vremea când se avântase în nebuneasca aventură a revoltei ei împotriva regelui Franței şi rătăcea prin păduri, urmată de o bandă redutabilă de partizani, hughenoți şi catolici, țărani şi mici nobili de țară, ținându-se cu toții după ea şi răspândind spaimă şi moarte. Tăcuți şi întunecați ca noaptea din care apăreau, coborând falezele, aruncându-se din copaci asupra

cavalerilor regelui pe drumurile de ţară, reuşiseră timp de doi ani să ţină în şah "misionarii în cizme" care pustiau regiunea şi chiar să facă să se retragă regimentele regelui Franţei.

În timp ce urca astfel, ca în transă, fără să simtă nici oboseala urcuşului, nici zgârieturile mărăcinişurilor sau ramurilor care o loveau în trecere, în mintea ei se depănau amintiri şi senzaţii, ca şi cum o fiinţă străină pusese stăpânire pe corpul ei... De această dată însă, ea lupta să-l apere, să-l salveze pe cel pe care-l iubea.

Poiana, care părea mică şi îngustă, cobora în pantă abruptă spre marginea falezei deasupra apelor întunecate ale fluviului Saint-Laurent. Oceanul se prelungea în acest estuar plin de sare; se auzea zgomotul valurilor şi un vânt aspru le îngheţa frunţile asudate.

Angelica, cercetând din ochi împrejurimile, nu văzu decât suprafaţa înclinată a luminişului şi se opri chiar deasupra prăpastiei, când Vingnot îi arătă ceva, mai sus, spre dreapta. Se zărea o vagă luminiţă şi silueta unei cabane de lemn. Umbra pădurii, în liziera căreia fusese construită, îi ascundea contururile. N-ar fi putut fi văzută fără acea lucire intermitentă şi greu de observat, provenind de la o lumânare sau de la un foc aprins în interior.

Grupul se opri şi rămase la adăpostul pădurii. Angelica se întoarse spre Kouassi-Ba şi-i făcu semn. El îşi trase gluga hainei pe capul cărunt şi aşa, cu faţa neagră, perfect invizibilă în întuneric, se strecură la liziera copacilor până la cabană, unde privi pe fereastră. Se întoarse repede şi şopti că, într-adevăr, de acolo venea lumina. În cabană era un foc aprins, dar nu putuse distinge nimic pentru că ferestrele erau din piele de peşte opacă. Auzise totuşi un murmur de două voci, şi ar putea jura că una dintre ele era cea a contelui de Peyrac.

Deci, era acolo! Dar, cu cine?

Tensiunea în care se găsea scăzu. Gândul că el era în apropiere şi în viaţă o liniştea. Cineva îl convocase pe contele de Peyrac, iar acesta se dusese la întâlnire fără să-şi ia o escortă mai importantă ca să-l apere la nevoie. Nu-l luase cu el decât pe Yann Le Couennec şi nu garda spaniolă, ceea ce dovedea că ştia despre ce era vorba şi chiar că se aştepta poate la această întâlnire. El nu-i spunea întotdeauna totul. Angelica învăţase

să-l cunoască şi ştia că-şi pregătea cu mult timp înainte expediţiile; avea peste tot relaţii şi spioni.

Cine ştie de când se gândise şi la această călătorie la Quebec?! Nu s-ar fi mirat să afle că se întâlnise chiar cu un trimis al guvernatorului Noii Franţe, domnul de Frontenac, care le era favorabil dar care, cunoscând ostilitatea şi teama populaţiei şi a guvernului faţă de ei, trebuia să procedeze în cel mai mare secret. Dar deşi se liniştise, nu se hotăra încă să se mişte. Dintr-un motiv ce-i rămânea necunoscut, locul i se părea sinistru şi teama pe care-şi interzicea s-o exteriorizeze se comunica tovarăşilor săi. Nici ei nu se mişcau şi erau neîncrezători. Privindu-i în lumina slabă ce se strecura prin frunziş, le vedea figurile încremenite, înăsprite, atente. Şi din nou unul dintre ei îi atinse braţul, arătându-i ceva. De cealaltă parte a poienii, se simţea mişcare. Cu toţii îşi ţinură respiraţia. Yann Le Couennec apăru şi începu să facă, cu paşi nonşalanţi, înconjurul locului. Tânărul scutier coborî spre marginea prăpastiei, contemplă umbra abisului, păru să asculte zgomotul valurilor pe stâncile de jos, apoi urcă din nou spre cabană. La jumătatea drumului se opri, căscă, şi-şi aprinse pipa. Noaptea i se părea probabil lungă şi situaţia nu-i cerea o atenţie prea mare.

Angelica ezita să-şi facă simţită prezenţa. Bretonul era aparent atât de lipsit de griji, încât n-ar înţelege din ce cauză se aflau acolo şi poate nici Joffrey. Dar nu asta era important. Adineauri, într-o străfulgerare, Angelica realizase cealaltă faţă a acestei expediţii spre Quebec în care contele de Peyrac şi o parte din oamenii şi flota sa se lansaseră, nu cu uşurinţă – fără îndoială pentru că erau aproape toţi francezi şi urmau să întâlnească alţi francezi – ci pentru că o parte din obstacolele care-i aşteptau se şterseseră din conştiinţa lor. Uitaseră într-o oarecare măsură soarta crudă care-i condamna pentru totdeauna la exil.

Chiar şi Yann, care ucisese odinioară un paznic al contelui d'Helgoat care-i spânzurase tatăl pentru că braconase un iepure, acest Yann, prieten atât de sincer şi vesel, uitase că pe teritoriul Franţei îl aştepta încă spânzurătoarea.

Departe de a înainta cu curaj, trebuiau, din contra, să-şi sporească prudenţa şi şiretenia, să ştie că nimeni nu va veni să-i apere aici de legile şi anatemele aruncate asupra lor şi că,

pentru compatrioţii lor, erau doar buni de spânzurat. Doar forţa, îndrăzneala, vigilenţa le vor permite să învingă şi să meargă mai departe nevătămaţi, să iasă victorioşi dintr-o încercare nebunească, deşi necesară, ca salamandra care trece prin foc. Important era să nu-şi facă iluzii. Chiar şi în aceste ţinuturi nelocuite de pe malurile marelui fluviu nordic, trebuiau să-şi amintească că orice contact cu locuitorii, fie ei indieni, ţărani, pescari, clerici sau funcţionari ai regelui, le putea aduce moartea.

Ajungând aici cu reflexiile, ridică ochii spre poiană şi crezu că e pradă unui vis care-i continua gândurile. Ca două păsări de pradă, tăcuţi şi iuţi, doi oameni ieşiseră din pădure, în faţă, şi în câteva salturi îl ajunseseră pe Yann sărind asupra lui. Avu loc o scurtă luptă în care bretonul, luat prin surprindere şi lovit la ceafă, cedă repede. Doborât, zăcea la pământ, nemişcat. O voce groasă se auzi în liniştea nopţii.

— Nu-i nevoie să-l legăm. Îi punem o piatră de gât şi-l aruncăm în fluviu. Ăsta-i primul lichidat!

Vorbise unul dintre atacatori. În lumina confuză a clarului de lună, atentatul se desfăşurase atât de repede încât martorii invizibili, la liziera pădurii, realizară cu greu ce se întâmplase. Doar văzându-i târând spre marginea prăpastiei corpul inert al scutierului, reacţionară. Angelica se avântă şi oamenii porniră pe urmele ei cu aceeaşi promptitudine tăcută ca şi necunoscuţii cu câteva clipe mai devreme. Toţi ca unul, încercau să evite orice zgomot, orice strigăt, ca să nu le alerteze complicii care se găseau fără îndoială cu contele de Peyrac în interiorul cabanei.

Bătrâna spadă a lui Erickson, mânuită de pumnul său redutabil, despică aproape în două craniul primului care se prăbuşi ca trăsnit, ca un copac sub topor. Celălalt se întorsese. O lovitură teribilă în plină figură îl făcu să-şi înghită strigătul gata să ţâşnească. Braţul negru şi noduros al lui Kouassi-Ba îi cuprinse gâtul cu forţa unui boa ce-şi sugrumă prada şi, cu o mişcare brutală spre spate, îi rupse ceafa.

O viaţă întreagă de lupte necontenite şi primejdii făcuse din majoritatea oamenilor lui de Peyrac, mai ales din vechii lui tovarăşi, nişte ucigaşi redutabili. Două cadavre zăceau acum în iarba aspră lângă Yann, care era doar leşinat.

Prin semne, Angelica le arătă că trebuiau să le ia de acolo. Voia să încerce să examineze necunoscuţii ca să afle cine-i

putuse trimite, dacă erau marinari rămaşi fără echipaj, vagabonzi sau servitori în solda vreunui senior; în orice caz erau ucigaşi plătiţi. Ea nu se îndoia că fuseseră trimişi acolo nu doar să-l îndepărteze pe Yann, ci şi să-l surprindă şi să-l ucidă pe Peyrac atunci când acesta va ieşi din cabana în care fusese atras.

Scena părea ireală în sânul pădurii canadiene aproape virgine, fremătând de viaţă. Dar presentimentul Angelicăi fusese just. Era începutul războiului împotriva lor. În acest timp, deranjate de toate venirile şi plecările furişe şi de violenţele oamenilor, păsările care dormeau cuibărite în adânciturile falezei îşi luară zborul scoţând piuituri furioase. Aripi albe băteau în noaptea adâncă, apoi veniră să se aşeze cârâind chiar în poiană.

Sesizând o agitaţie în interiorul cabanei, Angelica şi oamenii săi se retraseră repede la umbra copacilor, cărând corpurile cu ei. Gata de orice, erau cu ochii la uşa pe care o auziseră scârţâind.

— Ce-i cu ţipetele astea? întrebă o voce de bărbat.

— Nimic, doar nişte păsări, răspunse vocea lui Joffrey de Peyrac, a cărui siluetă înaltă se apleca pentru a trece pragul, apoi se îndreptă şi mai făcu câţiva paşi.

Era foarte vizibil în clarul de lună şi privea în jur. Bănuise, după semne imperceptibile, că se întâmplă ceva suspect.

— Yann! strigă el.

Fidelul scutier nu apăru, nu răspunse, şi pe bună dreptate. În acel moment, celălalt ocupant al cabanei apăru la rândul său, în spatele contelui. Pe cât puteau vedea de la acea distanţă, era un bărbat de vreo patruzeci de ani, puţin aplecat de spate, deşirat, cu o alură nonşalantă şi nepăsătoare. Nu părea primejdios.

— Au venit nişte oameni, spuse vocea lui Peyrac, sau e chiar Yann. Dar, unde este?

Timbrul voalat al acestei voci care-i era aşa de dragă, făcu să tresară inima Angelicăi. Ea-i recunoscu în lumina palidă a lunii faţa atât de iubită, ale cărei cicatrici, marcate de umbre dure, îi accentuau caracterul, figură intimidantă, dar liniştitoare pentru cei ce-i cunoşteau bunătatea.

Inima Angelicăi tresări de dragoste pătimaşă. Era în viaţă şi ea sosise la timp. Indiferenţa afişată de cei doi bărbaţi nu o influenţa. Ştia că primejdia era certă. Şi poate Peyrac începea şi el să bănuiască ceva. Ea ghici că era în gardă.

Mâna Angelicăi strângea patul pistoletului căruia-i ridicase "cocoşul". Îl urmărea pe gentilomul care stătea puţin mai în spate, lângă uşă, dar care arunca şi el priviri întrebătoare în jur.

"Se întreabă poate unde-i sunt zbirii", se gândi ea, "pariez că se gândeşte că întârzie cam mult să se arunce asupra lui Joffrey şi să-l lovească din spate, cum hotărâseră. Nu este omul să-şi murdărească el mâinile."

În acelaşi moment, ca pentru a o contrazice, ea-l văzu pe individ năpustindu-se asupra lui Peyrac, cu spada ridicată. Ea ţipă şi trase în acelaşi timp.

Contele de Peyrac făcuse un salt în lături. Era deja în gardă, cu sabia în mână. Dar focul de armă oprise elanul mizerabilului care se clătină, iar după o a doua împuşcătură, se prăbuşi cât era de lung. Părea imens şi filiform ca un şarpe pe pământul argintat de lună.

Peyrac ridică ochii şi o zări pe Angelica, dreaptă, la liziera pădurii, cu mâna care nu tremura ţinând încă arma din care se înălţa un subţire fuior de fum. Era superbă, ca o apariţie războinică.

— Frumoasă lovitură, doamnă!

Au fost primele cuvinte pe care le rosti Peyrac când ea se apropia de el cu un pas ce părea că alunecă pe suprafaţa pământului, aproape ca o fantomă. Clarul de lună îi accentua paloarea feţei. Strălucea, cu aureola părului blond şi mantia argintie de lup de mare aruncată pe umeri. Nu era nimic dur, real în ea, în afară de acea armă pe care continua s-o ţină ridicată şi al cărei lemn şi oţel străluceau, surprinzătoare în acea mână atât de fină şi fragilă. Dar forţa acelei încheieturi gingaşe se vedea din modul în care ţinea arma. Oricât de grea şi mare era, mâna nu-i tremura, gata să ucidă din nou, iar privirea ei pândea cu o acuitate pe care Peyrac nu i-o cunoştea, ca şi cum ar fi fost obişnuită să vadă în întunericul nopţii şi în cel des al pădurii.

Ea veni lângă el, tot la pândă, şi el avu impresia că vede materializându-se imaginea acelor îngeri păzitori pe care credinţa îi consideră protectorii oamenilor.

— Au vrut să te ucidă, murmură ea.

— Fără nici un fel de îndoială. Şi fără tine, acum aş fi fost mort.

Un fior o zgudui pe Angelica. Fără intervenţia ei, el ar fi murit. Ar fi cunoscut din nou acel coşmar fără nume de a fi despărţită de el, de a-l fi pierdut pentru totdeauna.

— Trebuie să fugim, zise ea. Oh! de ce să faci o asemenea nebunie, o asemenea imprudenţă?

— Recunosc că sunt vinovat. Omul acesta s-a prezentat drept trimisul domnului de Frontenac. Nu puteam să mă aştept din partea lui la o asemenea trădare. E o lecţie bună. De acum înainte, mă voi feri. Fără tine, scumpa mea... Dar, unde este Yann?

Yann îşi revenea din leşin. Oamenii se adunară în jurul contelui de Peyrac. Pe scurt, i se povesti atacul căruia îi căzuse victimă scutierul şi care dovedea că fuseseră aduşi intenţionat oameni să-i execute. Peyrac îngenunchie în faţa corpului mortului şi-l întoarse. Acesta primise primul glonţ în plin piept, iar celălalt îi traversase spatele în timp ce cădea. Era mort de-a binelea, iar faţa căzută, gura căscată, purtau urma unei anumite mirări.

— Marchizul de Varange, zise Peyrac. Guvernatorul Noii Franţe îl trimisese să-mi aducă un mesaj în care-mi ura oarecum bun venit. Ştiind cât de puţin este apreciată politica sa, dar dorind s-o continue până la capăt, îmi recomanda cea mai mare discreţie pentru această întrevedere. Dorea să pună Quebecul în faţa faptului împlinit, şi asta poate fi înţeles. Mărturisesc că i-am urmat directivele şi n-am suflat un cuvânt nimănui despre această primă întâlnire. Am început s-o regret însă, de îndată ce m-am aflat în faţa lui Varange. Nu mi-a inspirat încredere, dar nu-mi puteam da seama de ce.

Tufişurile ce mărgineau poteca ce urca de pe mal începură să foşnească. O voce strigă: “Ce se întâmplă?”

Alertaţi de focurile de armă, cele două santinele ce păzeau focul şi bărcile veniseră în căutarea lor.

— Aranjează lucrurile, Erickson, zise repede Peyrac, nu trebuie să se ştie nimic.

Căpitanul de pe Gouldsboro se duse în grabă spre oamenii săi.

— Nu-i nimic, băieţi. Întoarceţi-vă la postul vostru.

Apoi reveni spre grup. Aceştia ţineau sfat. Erau trei cadavre, dintre care unul aparţinea unui funcţionar colonial renumit, mâna dreaptă a guvernatorului Noii Franţe. Dar locul

pustiu ales pentru laşul atentat împotriva lui Peyrac le uşura sarcina de a şterge urmele dramei.

— Pădurea e mare şi fluviul adânc, zise Peyrac. Şi cred că voi ştiţi să păstraţi un secret. Nu este pentru prima dată, prieteni.

Îi trecuse rapid în revistă pe cei ce veniseră cu Angelica. Aceştia erau cei mai siguri. Ceea ce trebuia să dispară, dispărea pentru totdeauna. Chiar şi sub tortură, n-ar spune nimic.

Braţul lui Joffrey se strecurase în jurul taliei Angelicăi şi cu o apăsare uşoară o scosese din acel vis cu ochii deschişi în care rămăsese, cu mâna pe trăgaci.

— Iar tu, doamna mea, cum de ai ştiut ce se urzeşte ca să ajungi exact la timp?

— Un presentiment! Nimic altceva, dar extrem de puternic! Un impuls, teama de a te şti lipsit de apărare într-un ţinut plin de capcane pentru noi. Nu mai puteam sta în aşteptare. Le-am cerut oamenilor să mă însoţească. Dar pot să garantez că nimeni altul nu este la curent.

— Fără doamna contesă, aţi fi fost la ananghie, domnule, zise Erickson.

— La mare ananghie, aprobă Peyrac, cu o grimasă.

Angelica începu din nou să tremure, iar contele simţea vibrând sub mâinile sale acel corp de femeie, de neclintit cu câteva momente mai devreme, acum însă cuprins de o slăbiciune pur feminină. Imaginaţia ei lucra. Îl vedea pe Joffrey asasinat şi corpul său aruncat cu o piatră de gât de pe faleză. Din nou fusese, cât pe ce să fie ucis prin trădare.

Joffrey avea dreptate. Această crimă care urma să fie dusă la îndeplinire în cel mai mare secret – şi nu s-ar fi ştiut niciodată nimic – trebuia răzbunată în acelaşi anonimat, prin dispariţia oricărei urme. Căci se îndreptau spre Quebec precedaţi de o reputaţie redutabilă. Nu-şi puteau permite să-i adauge şi moartea marchizului de Varange, care ar fi fost considerată drept un gest de ostilitate şi nu de legitimă apărare.

— Nu ştiu ce-a fost în capul imbecilului ăstuia, reluă Peyrac după un moment de gândire. Dar sunt aproape sigur că nu a acţionat la ordinul lui Frontenac. Este exclus. Că n-a ţinut seama, din contra, de asigurările de ospitalitate pe care mi le trimitea guvernatorul, este probabil. Quebecul este divizat în

ceea ce ne priveşte. Frontenac n-a făcut decât greşeala de a-şi alege prost mesagerul, dacă el a fost acela care l-a ales.

Când îngenunchiase lângă mort, percheziţionându-i buzunarele, găsise mai multe hârtii şi obiecte. După ce la examinase ca să ştie dacă se găsea ceva în ele care ar fi putut demasca instigatorii complotului, pusese totul la loc.

— Fără urme! Nu trebuie să rămână nimic în posesia noastră care să poată da de bănuit cuiva că ne-am întâlnit cu aceşti oameni. Am lăsat în buzunarele lui de Varange scrisoarea lui Frontenac. O să pară că nu mi-a dat-o niciodată şi vor dispărea cu toţii aşa cum prevăzuseră să ne facă pe noi să dispărem.

Îl trimise pe Erickson să inspecteze cabana ca să nu rămână nici un indiciu al acestei întâlniri. Apoi o luă pe Angelica şi coborâră spre plajă. Kouassi-Ba, Vignot şi Enzi rămaseră în urmă ca să curețe locul.

La jumătatea drumului, în întunericul copacilor, Joffrey de Peyrac se opri şi o cuprinse pe Angelica, îmbrăţişând-o cu pasiune.

— Mi-ai salvat viaţa, dragostea mea. Îţi mulţumesc de mii de ori!

Ţipetele ascuţite ale păsărilor de mare, deranjate din nou şi rotindu-se în întuneric, se făcură din nou auzite în jurul falezei. Apa fluviului înghiţise corpurile atacatorilor. Toate urmele erau şterse şi acea noapte de funingine a pustiului laurentin părea că n-a fost decât un coşmar.

Gouldsboro era refugiul unde moartea nu-i mai putea atinge, şi doar acolo va şti că l-a salvat. Când şalupa se îndrepta spre vasul ale cărui felinare din spate în formă de torţă, cu geamurile roşu cu auriu se reflectau în calmele ape nocturne, ea continua să tremure, agăţată de braţul lui Peyrac. Din când în când, privirea contelui se apleca spre ea, dar el nu spunea nimic. Înţelegea că după tensiunea ultimelor ore, era tulburată. Şi el, de altfel. Mai puţin de primejdia care planase asupra lui, cât de această intervenţie miraculoasă. Din toate punctele de vedere fusese o surpriză, un şoc. Ea apăruse atât de eficace, de mândră, într-un cuvânt atât de înverşunată, gata de orice pentru a-l salva. Şi-i salvase viaţa. Înţelegea astfel cât de mult îl iubea, locul pe care-l ocupa în această inimă de femeie şi după ce o văzuse atât de uimitoare la marginea pădurii, cu braţul întins, implacabilă, ridicând arma şi doborând fără să tremure omul care-l ameninţa,

descoperea un nou aspect al ei, misterios, străin. Frapat de această revelaţie, o ţinea strâns lipită de el, cu o senzaţie de uluire care le ştergea pe toate celelalte. Îşi spuse că-şi va aminti întotdeauna această noapte ca pe o sărbătoare. Moartea trecuse pe lângă el, dar nu era prima oară. Nouă era senzaţia de fericire, euforia de a se simţi viu datorită celei pe care o iubea. Nou era faptul că ea îi făcuse cel mai neaşteptat dar din viaţă, şi mărturia evidentă a dragostei sale. Asta conta şi marca această noapte din Canada cu o stea.

Angelica, lipită de el, nu-şi revenea aşa de uşor din emoţia prin care trecuse. Violenţa neliniştii care o trezise ca o chemare, smulgând-o din propriul ei corp, îi provoca un rău fizic. Se simţea de-a dreptul bolnavă.

Când fu singură cu el în salonul vasului, domeniul lor care fusese martor atâtor scene de dragoste şi pasiune între ei, nervii o lăsară şi izbucni în reproşuri vehemente.

— De ce ai făcut asta? O asemenea imprudenţă !... Cel puţin dacă m-ai fi prevenit, m-ai fi pus la curent. Aş fi simţit dinainte primejdia... Ştiu asta. L-am înfruntat pe regele Franţei. Ştiu cât de trădători sunt oamenii lui... Am fost Revoltata din Poitou. Nu ai încredere în mine. Eu nu contez. Nu sunt decât o femeie pe care o dispreţuieşti, pe care nu vrei s-o cunoşti.

— Iubito, murmură el, linişteşte-te. Adică, îmi salvezi viaţa, şi apoi îmi faci o scenă?

— Şi vrei să spui că nu se poate?

Şi i se aruncă în braţe, gata să leşine.

— ... Oh! dragostea mea, dragostea mea! Am crezut că retrăiesc coşmarul de odinioară când eram singură, departe. Alergam spre tine, într-o pădure, te ştiam în primejdie, dar ajungeam prea târziu. Era groaznic!

— De data aceasta n-ai ajuns prea târziu.

Sărutând-o, îi mângâia părul mătăsos. Brusc, ea ridică capul pentru a-l privi în faţă.

— Să ne întoarcem, Joffrey! Să ne întoarcem la Gouldsboro. Să nu mergem mai departe. Abia acum am înţeles nebunia pe care o comitem. Intrăm în regat. Oricât de departe am fi în America, ne predăm Regelui şi Bisericii sale, Regelui pe care eu l-am înfruntat şi Bisericii care te-a condamnat pe tine. Am reuşit să scăpăm, să fim liberi şi iată că ne întoarcem să le cădem în mâini. Este o nebunie!

— Ne întoarcem cu nave şi aur, cu tratate şi privilegiul timpului scurs.

— Nu am nici o încredere.

— Oare te dai bătută, luptătoarea mea, încă de la prima înfruntare? N-a fost nimic, doar o încăierare. Am dovedit că alianţa noastră este în stare să-i pună capăt.

Strângând-o foarte tare, încerca să-i comunice forţa şi încrederea sa, dar ea nu se liniştea.

— Trebuie într-adevăr să mergem la Quebec? făcu ea cu o voce în care se simţea teamă. Mi se părea atât de simplu: ne întorceam ca prieteni printre ai noştri. Şi brusc, deodată, am văzut reversul medaliei. Suntem aşteptaţi, suntem atraşi ca să fim capturaţi mai uşor, ca să fim doborâţi în sfârşit.

— Nu te speria! Nu este totul simplu, dar nici atât de grav. Avem prieteni siguri şi credincioşi acolo.

— Dar şi duşmani de moarte! Am văzut-o deja!

Şi clătinând din cap, spuse din nou:

— ... Trebuie să mergem la Quebec?

El nu răspunse imediat.

— Da, cred, zise el în sfârşit cu fermitate. Este un risc pe care ni-l asumăm, o încercare pe care trebuie s-o înfruntăm. Doar prin prezenţă putem învinge ostilitatea acumulată împotriva noastră. Şi vom învinge, vom obţine pacea care ne este atât de necesară pentru a supravieţui, noi, cu copiii, servitorii şi prietenii noştri, şi fără de care libertatea câştigată n-ar fi decât o amăgire. Toată viaţa am rămâne nişte urmăriţi.

Luându-i faţa în mâini, îşi cufundase privirea în ochii ei cu sclipiri de smarald în care se putea citi disperarea adâncă a marchizei du Plessis-Belliere, când înfruntase singură, cu slabele-i forţe, pe regele Franţei, ea, o femeie necunoscută, Revoltata din Poitou, şi a cărei imagine o avusese adineauri, la marginea pădurii.

— Nu te teme, dragostea mea, murmură el, nu te teme! De această dată voi fi cu tine. Suntem doi, suntem împreună.

El reuşi să-i alunge îngrijorarea, să-i mărească încrederea în viitor şi în soarta lor. Puţin câte puţin, ea se liniştea, văzând în întâmplarea care-i permisese să-l ajute un noroc şi nu o pierdere. Bucuria înlocuia frica. Beţia certitudinii, a visului împlinit o copleşeau, o umpleau de fericire. Din nou căldura îi

cuprindea trupul, iradiind din mâinile lui Joffrey. Bătând din gene, aprobă cu o supunere fericită.

— Aşa să fie! Vom merge la Quebec, dragul meu senior. Dar promite-mi... promite-mi...

— Ce să fie?

— Nu ştiu!... Că n-o să mori niciodată, că n-o să ne despărţim... că nimic n-o să ne despartă, orice s-ar întâmpla... orice s-ar întâmpla...

— Îţi promit, răspunse el zâmbind.

Buzele li se uniră şi uitând totul se lăsară pradă dragostei care-i unea, cu fiecare zi mai puternică şi care reprezenta deja o victorie.

PE ALBIA FLUVIULUI

1

— Ah! suspina micul marchiz de Villedavray, adulmecând aerul umed şi sălciu al fluviului, ah! cât îmi place această atmosferă de iubire...

Intendentul Carlon îl privi uluit. Erau pe puntea unei nave într-un friguros apus de noiembrie, iar faptul că cerul plumburiu se luminase la orizont nu justifica o asemenea exclamaţie de încântare. Apa era verzuie şi agitată, atât de pustie încât era aproape suspect. Sub frunzişul colorat de apus şi de focul toamnei, ţinuturile ascundeau sălbatici ostili, indieni algonchini, grosolani şi sălbatici ca nişte mistreţi. Din vreme în vreme, trecea un stol de păsări scoţând ţipete puternice. Unde era dragostea în toate astea?

— Nu simţiţi, Carlon, continuă marchizul umflându-şi pieptul sub blana de lutru, ce exaltare, iubirea! Ah! iubirea! Ce perioadă binecuvântată, singura în care fiinţa umană înfloreşte cu adevărat, se simte ca peştele în apă. Ce plăcut este deci să te cufunzi în ea, să regenerezi. Rar am simţit-o în jurul meu cu atâta intensitate.

— Dar... iubire pentru CE?... întrebă intendentul, vag neliniştit.

Marchizul de Villedavray era un original, fie. Dar uneori, oare n-o lua razna?... Sub privirea rece şi suspicioasă a interlocutorului său, marchizul se înflăcără şi mai mult.

— Iubirea, pur şi simplu! Iubirea cu deliciile, leşinurile, înfruntările voluptoase, duioşiile delicate, aşteptările încărcate de mister, capitulările îmbătătoare, scurtele certuri, temerile de

îndată curmate, obidele dureroase, corozive, pe care un surâs le topeşte ca zăpada în soare, speranţele şi certitudinile sale, tot acest foc excitant, reînnoit fără încetare de imboldurile inimii şi ale cărnii, îmbogăţit cu fiecare amănunt al vieţii, făcându-te să trăieşti într-o altă lume în care eşti doi... *doar doi*, gata să mori în aceeaşi clipă, căci fiecare moment, fiecare oră, fiecare zi îţi aduc o fericire aproape paradisiacă, căreia nimeni n-a reuşit să-i numere minunile şi a cărei intensitate nimic n-o poate depăşi...

— Cred că aţi luat-o razna, zise intendentul Carlon, sau aţi băut...

Şi aruncă o privire bănuitoare spre masa cu gustări pregătită lângă ei. În razele apusului străluceau cupe de cristal, argintărie, dar carafele de vin şi de lichioruri nu păreau să fi fost atinse....

— Da, am băut, căzu de acord Villedavray. M-am îmbătat cu acest elixir despre care vă vorbesc: Dragostea. Ea străluceşte în mod subtil, aproape insesizabil, şi totuşi atât de intens, imens şi arzător încât acest sentiment mă învăluie cu efluviile-i delicate pe care-mi este imposibil să nu le captez... Ce vreţi, sunt atât de sensibil!...

— Efluvii, repetă Carlon... Da, sunt efluvii, dar nu au nimic paradisiac. E curios, de altfel, că deşi am înaintat mult, până şi aici se mai simte mirosul mareei.

— Cine vorbeşte de maree? gemu marchizul. Sunteţi înspăimântător de prozaic. Degeaba mă străduiesc să vă fac să vibraţi puţin.

Decepţionat, se întoarse şi luă o bomboană dintr-una din bombonierele de cristal, care păru să-i refacă buna dispoziţie, căci se însufleţi din nou.

— Iată! Chiar şi-n această bomboană văd semnele Dragostei. Nu sunt oare eforturile unei inimi îndrăgostite care a reuşit să aducă până în aceste ţinuturi îndepărtate şi pustii asemenea delicatese pentru ca, în ciuda ostilităţii locurilor, minunea iubită să nu le simtă asprimea? Nu înseamnă oare dragoste să pui la picioarele celei pe care-o iubeşti toate bogăţiile pământului şi să nu încetezi să-i dedici această operă fermecătoare? Iată, nu-i aşa, semnele unui climat de pasiune şi de tandreţe căruia nimeni – nici chiar dumneata – nu-i poate rămâne indiferent. Da, nici chiar DUMNEATA...

Şi îndreptă spre Carlon un deget, dându-i mici lovituri în piept.

— Aţi luat-o iar razna, repetă acesta, şi mă doare...

Dar Villedavray, guvernatorul Acadiei, se pornise. Îşi luă interlocutorul, care-l depăşea cu mai bine de un cap, de reverele hainei.

— Haide, chiar n-o să-mi spui că nu simţi nimic? Oricât de jalnică ţi-ar fi mizerabila carcasă de funcţionar al Regelui, n-o să mă faci să cred că sub această piele palidă de peşte mort nu bate o inimă, nu freamătă un sex bărbătesc.

Carlon se degajă, extrem de şocat.

— Guvernatorule, sunt obişnuit cu impertinenţa dumitale, dar acum depăşeşti limitele. Lasă-mă să-ţi spun odată pentru totdeauna că nu înţeleg nimic din discursurile delirante. Este frig, noaptea se lasă, ne îndreptăm spre Quebec unde ne aşteaptă necazuri fără număr şi, brusc, declari că te simţi cufundat într-o atmosferă de dragoste!... Dragoste pentru CE, te întreb?

— Dar de ce Dragoste pentru CE? Ai putea întreba cel puţin dragoste pentru CINE?... Ei bine, priveşte, orbule ce eşti!... Priveşte şi vezi cine vine spre noi...

Cu un gest teatral şi triumfător, întinse mâna spre un grup care tocmai apăruse pe puntea timonei. Văzute cu lumina în spate, persoanele ale căror pălării cu pene se detaşau negre pe auriul cerului, nu se distingeau prea bine unele de altele, dar se putea ghici totuşi printre ele o siluetă de femeie.

— Ei bine, O vezi, reluă marchizul fremătând, o vezi pe EA, unica? O femeie împodobită cu toate graţiile naturii, cu toate farmecele unei feminităţi fără cusur, ea, care doar c-o privire uluieşte, care doar cu-n cuvânt, rostit cu buzele-i minunate, te lasă vrăjit pentru totdeauna, ea, a cărei blândeţe te seduce şi a cărei violenţă te tulbură, despre care nu ştii dacă face apel la forţa ta pentru a-i apăra fermecătoarea-i slăbiciune sau nu-ţi trezeşte propria slăbiciune ca să-şi descopere mai bine forţa ascunsă şi invincibilă, dându-ţi dorinţa de a te cuibări la sânu-i cum te-ai cuibări la sânul unei mame, o femeie despre care nu se ştie dacă seduce prin calităţile cele mai candide sau, din contra, prin cele mai de temut ale sexului său, dar lângă care, cu siguranţă, este imposibil unui mascul, şi chiar oricărei fiinţe, să rămână indiferentă? Farmecul irezistibil, aceasta este

după mine calitatea primordială şi cea mai subtilă a unei femei, a FEMEII în esenţa ei...

Şi se opri să-şi recapete suflul. În acel moment, Angelica, contesa de Peyrac, escortată de soţul ei şi de ofiţerii navelor flotei contelui, comandanţi, secunzi, caporali, cu toţii superb înzorzonaţi, începea să coboare scara din lemn lustruit care ducea la prima punte. Chiar şi de la distanţă, strălucirea acestei feţe feminine unice atrăgea atenţia şi nu se ştie dacă lumina care venea dinspre ea provenea din reflexul soarelui la apus, însufleţindu-i carnaţia caldă, sau din surâsul plin de graţie şi veselie care-i întredeschidea buzele în timp ce asculta cuvintele schimbate în jurul ei de cei care o însoţeau, cuvinte pe care cei doi bărbaţi nu le puteau auzi, dar care păreau foarte animate şi glumeţe.

Purta o pălărie cu boruri largi, din fetru alb, care-i dădea un fel de aură palidă. Mantia din satin alb, dublată cu blană albă, se deschidea pe corsajul garnisit cu un guler de dantelă de Malines cu trei revere, pe moarul unei rochii trandafirii, ridicată în faţă, după modă, pe pliurile unei fuste de catifea grena, garnisită la poale cu două rânduri de fir de argint.

Cu una din mâini îşi ţinea pliurile fustei, ca să poată coborî treptele fără necazuri, cealaltă mână fiindu-i ascunsă într-un manşon de blană albă, agăţat de gât cu un şnur de argint. Mişcările Angelicăi de Peyrac aveau atâta graţie şi uşurinţă încât Villedavray murmură:

— Nu-i oare demnă să coboare treptele marii scări de la Versailles alături se însuşi Regele?

— Se spune că a făcut-o deja... murmură Carlon.

— Ce? A coborât marea scară de la Versailles? Alături de rege?

Intendentul nu răspunse ci se mulţumi să se strâmbe cu subînţeles. Villedavray îl iscodi din nou.

— Dumneata ştii ceva despre ea? Spune-mi! Bine, nu vrei să-mi spui, dar o să te fac eu să-mi mărturiseşti într-o zi...

Furişându-se, neagră pe cerul luminos, silueta unui mic animal apăru de-a lungul balustradei. Cu câteva salturi suple, se apropie de oameni, aterizǎ pe punte în faţa Angelicăi şi, după ce o privi cu atenţie, i-o luă înainte solemn, cu coada în sus.

— Pisoiul! jubilă Villedavray. Vedeţi că şi animalele îi fac escortă contesei de Peyrac şi i se supun cu plăcere. Ah! dacă aţi fi văzut-o la Gouldsboro cu ursul!

— Ce urs? tresări Carlon.

— Un animal enorm şi păros, teribil de feroce, iar ea, îngenunchiase în faţa lui, mângâindu-l şi vorbindu-i cu blândeţe.

— Dar asta-i foarte îngrijorător! Nu mi-aţi spus că doamna de Peyrac are asemenea puteri.

— A fost un spectacol de neuitat.

— Ar putea fi vorba de magie.

— Sigur că nu! E doar farmecul ei personal... Nu vedeţi oare cât de exaltant e totul?

— Da şi nu. Cred că suntem în mâinile unui om care a fost pirat, şi că ne putem considera pe drept cuvânt prizonierii săi. Nu ne putem lăuda cu nimic.

— Nici vorbă! Ce obicei aveţi să vedeţi totul în negru! Suntem doar oaspeţii domnului de Peyrac, gentilom aventurier, de origine gasconă şi, în plus, omul cel mai bogat din America de Nord. După ce ne-a ajutat în turneul nostru de inspecţie în Acadia, are bunătatea de a ne conduce cu nava sa până la Quebec, unde se duce el însuşi ca să-şi prezinte omagiile guvernatorului Noii Franţe, domnul de Frontenac.

— Vă place să zugrăviţi mereu viaţa în roz!... îl ironiză Carlon.

— Pentru că sunt un om fericit. Aşa sunt eu... Văd în întâmplări doar ce este plăcut, şi ce poate fi mai plăcut pentru un om cu sensibilitatea mea decât să mă găsesc pe această navă, într-o companie agreabilă, şi să pot discuta cu cea mai delicioasă femeie de pe pământ? Mă întorc cu un vas pe care de Peyrac mi l-a dăruit în locul navei mele *Asmodeu*, scufundată de bandiţi. Priviţi-l, ce drăguţ este, ancorat acolo! Încă nu ştiu ce nume să-i pun... Duc şi mărfuri: destule blănuri, butelci de rom de Jamaica în număr mare... o sobă de faianţă... sst... o minune... Domnul de Peyrac a adus-o pentru mine din Franţa. Priviţi!

— Priviţi ... Priviţi ... Doar asta ştiţi şi m-am cam plictisit... Ei bine, ceea ce văd este o situaţie din ce în ce mai ambiguă şi complicată şi în perspectivă, cum v-am spus, nenumărate necazuri. Iar în măsura în care soţii de Peyrac sunt nişte fiinţe ieşite din comun, personificând, cum spuneţi, Dragostea şi plăcerile sale, ei bine, cred că ne putem aştepta la un scandal pe

cinste la Quebec. Avem oare motive de bucurie? Pentru început, o să fim întâmpinaţi cu salve de tun, pot pune mâna in foc; iar apoi, dacă reuşim să scăpăm de asta, pentru noi, care ne-am înţeles prin forţa lucrurilor cu ei, va urma blamul, dizgraţia şi de ce nu, dacă tot suntem aici, excomunicarea. Ştiţi doar că episcopul, Monseniorul Laval, şi iezuiţii nu glumesc cu vrăjitoria şi libertinajul, şi nu-i văd primindu-i cu zâmbetul pe buze.

— Nu vă mai faceţi griji! Exageraţi! Sigur că vor fi proteste, lacrimi şi scrâşnete din dinţi, dar eu, mărturisesc, ador asta.

— Da, bine înţeles! Doar vă cunoaştem... Aici sunt de acord cu doamna de Peyrac când afirmă că nimic nu vă face mai mare plăcere decât să întoarceţi un oraş cu susu-n jos.

— A spus ea asta? Cât este de adevărat! E încântătoare, nu-i aşa?

— Oricum, e inutil să discut cu dumneata, fiindcă eşti îndrăgostit.

— Nici vorbă, nu sunt îndrăgostit... doar puţin... Însă sigur că n-aţi înţeles nimic, nimic... Mă descurajaţi, de-a dreptul... N-are nici un rost să mai discut cu dumneata.

Şi marchizul de Villedavray îi întoarse spatele, îmbufnat. Ajungând la ei, Angelica de Peyrac şi escorta sa îi găsiră la fel de înnguraţi şi unul şi altul.

După o nouă zi de navigaţie, flota aruncase ancora într-un golfuleţ pustiu în partea de nord a estuarului Saint-Laurent. Ca de obicei, căpitanii celorlalte vase se duseseră pe *Gouldsboro* pentru o gustare în cursul căreia vorbeau despre evenimentele zilei şi despre etapa de a doua zi.

— Peste puţin timp vom ajunge la Tadoussac.

— Primul post francez!

— Să sperăm că n-o să ne primească prea rău!

— Ce-ar avea de câştigat? Nu-i decât un mic târg izolat, fără apărare. Ori, noi suntem o forţă. Şi în plus, suntem paşnici.

Flota, într-adevăr, era mândră. Ancorată lângă un promontoriu care o adăpostea de orice surpriză, se compunea din trei vase de 200 la 300 de tone şi avea vreo şaizeci de tunuri. Două mici iahturi de fabricaţie olandeză, extrem de manevrabile şi iuţi, jucau, pe flancuri, rolul de câini de pază şi de cercetaşi. Ele erau concepute în aşa fel încât puteau duce fiecare două tunuri în cală, iar în spate şi în faţă, pe punte, două piese de

artilerie capabile să facă multe stricăciuni când se țintea cum trebuie.

Unul dintre iahturi se numea *Le Rochelais* şi celălalt *Le Mont-Désert.* Cantor, fiul cel mic al Angelicăi şi Joffrey de Peyrac, asigura comanda primului, căci era deja, în ciuda celor şaisprezece ani ai săi, un tânăr ofiţer priceput la navigaţie. Îşi făcuse şcoala în Mediterana, unde navigase cu tatăl său de la vârsta de zece ani, şi în Marea Caraibelor.

Vanneau, fostul locotenent al corsarului Barbă de Aur, conducea *Le Mont-Désert.* Contele de Peyrac îl preferase altora dintre tovarăşii săi mai bătrâni datorită bunului său renume, nesuferind în Franța nici o condamnare, şi pentru că era catolic. Problema religiei îi obligase să facă o selecţie severă a echipajului şi a ofiţerilor. Era exclus să ducă în Noua-Franţă francezi de religie reformată. Riscau o arestare imediată, sau chiar spânzurătoarea, fiind consideraţi trădători. Era deasemenea primejdios să aducă străini. Dar contele de Peyrac se prezenta în nume personal şi independent, sub propria sa flamură, iar echipajul său, indiferent din cine se compunea, urma să beneficieze de primirea care-i era făcută.

Oricum însă, şi în acest domeniu, a trebuit făcută o selecţie. Comanda de pe *Gouldsboro* îi rămăsese norvegianului Erickson, omul tăcut şi prudent, care ştia să nu atragă atenţia. Joffrey de Peyrac îi păstrase lângă el şi pe cei patru spanioli din garda sa personală, oameni deprinşi de multă vreme să-i asigure protecţia şi care, lipsiţi de această funcţie, nu se ştie ce-ar fi devenit. Nici ei nu riscau să atragă atenţia, căci trăiau doar între ei şi nu s-ar fi amestecat cu populaţia franceză cum nu s-au amestecat cu mateloţii sau cu colonii lui Peyrac.

Căpitanii celorlalte două vase erau contele d'Urville şi cavalerul de Barssempuy, gentilomi francezi de familie bună care n-ar distona în nobila societate quebecoază cu condiţia să nu se caute în trecutul lor motivele pentru care părăsiseră regatul Franţei.

Angelica, apropiindu-se, remarcase imediat figura supărată a lui Villedavray şi cea rece şi morocănoasă a intendentului Carlon. Cei doi cumetri se certaseră din nou... Îl văzuse de departe pe marchiz gesticulând, apoi întorcând spatele, bătând din picior. Bietul marchiz, care ţinea atât ca

"Viața să fie frumoasă" ! Ea era întotdeauna sensibilă la supărările celorlalți.

Villedavray se însenină, simțind interesul acelei priviri pe cât de perspicace, pe atât de magnifică. Îi plăcea să fie centrul atenției. Îndreptându-se spre el, Angelica îi umplu inima de bucurie.

— Ce s-a întâmplat, dragă prietene? îl întrebă ea. Parcă sunteți supărat...

— Ah! sigur, puteți spune şi aşa, gemu Villedavray. Faptul că există ființe ca acest individ şi că suntem constrânşi să le frecventăm, dovedeşte, orice ar spune teologii, că purgatoriul începe pe pământ.

— Vorbiți de domnul Carlon?

— De cine altul?

— Aşezați-vă atunci lângă mine şi povestiți-mi tot.

El se lăsă să cadă lângă ea pe un jilț garnisit cu perne. Angelica, ascultându-l atent, privea în jur. Era timp frumos în acea seară. După două zile de ploi torențiale, era plăcut să respiri aerul curat.

După oprirea de la Sainte-Croix-de-Mercy, călătoria continuase fără nici cel mai mic zvon despre incidentul tragic pe care unii dintre ei îl trăiseră în cursul nopții. Chiar şi ea se întreba uneori dacă nu cumva visase. Ceea ce rămânea din această dramă ascunsă era o schimbare subtilă în raporturile dintre ea şi soțul său. I se părea că de atunci se uita la ea cu o privire nouă, plină de curiozitate şi admirație, că-i inspira o mai mare încredere, o stimă deosebită. O implica bucuros în proiectele sale şi-i cerea mai des părerea. Erau multe chestiuni de pus la punct sau de prevăzut înainte să arunce ancora la Quebec, fieful Regelui, în Noua-Franță.

Deocamdată, acesta părea departe. Aveau oarecum impresia că sunt în afara lumii, mai ales când aerul înghețat, amestecat cu mirosurile marine ale fluviului şi cel al imenselor păduri din apropiere, se umplea cu parfumul neaşteptat, luxos, al cofeturilor şi patiseriilor sau cu cel exotic al cafelei în ibricul său de aramă sau cu cel al şocolatei şi al unui ceai pe care noul majordom, domnul Tissot, le aducea pentru a fi gustate, spunând că erau ultimul strigăt la Paris.

Acesta fusese angajat de Erickson în timpul ultimei sale călătorii în Europa, la recomandarea unui comanditar al contelui

de Peyrac la Rouen. Părea să-şi cunoască bine meseria, iar capacităţile sale le depăşeau pe cele ale unui simplu bucătar. În acest moment, înfofolit bine, dar solemn, supraveghea un mic ceainic de argint pus la fiert pe unul din braseros.

— Este fiinţa cea mai limitată pe care o cunosc, continuă Villedavray, degustând crema de fistic.

— Tot de domnul intendent al Noii-Franţe vorbiţi?

— Sigur că da!

— Nu vă împărtăşesc părerea în această problemă, marchize. Domnul Carlon a fost poate prost dispus, dar este un om instruit şi a cărui conversaţie nu e lipsită de interes. Soţului meu îi face plăcere să se întreţină cu el, mai ales în chestiuni de comerţ în care pare a fi foarte competent.

— Şi eu nu?!... protestă Villedavray. Nu sunt şi eu la fel de competent în chestiuni de comerţ?

— Ba da... sunteţi unul dintre gentilomii cei mai instruiţi dintre câţi cunosc... şi, în plus, unul dintre cei mai amabili.

— Sunteţi încântătoare, murmură marchizul, sărutându-i mâna cu pioşenie. Cât mă bucur că în curând veţi fi mai mult cu mine... O să vedeţi, continuă el, ce bine ne vom simţi în micul meu salon de la Quebec, aşezaţi în faţa sobei de faianţă, în timp ce vântul va sufla afară. O să vă pregătesc o ceaşcă de ceai de China, din care părintele de Maubeuge îmi dă câteva pachete sigilate care i se trimit direct de acolo... O să vă instalaţi în cel mai bun fotoliu – un Boulle foarte confortabil, copiat de un meşter al cărui nume n-o să vi-l dau... – cu mătasea pernelor de la Lyon... O să vedeţi... O să vă aşezaţi şi o să-mi povestiţi tot, toată viaţa voastră.

Desigur, în această afacere cu Quebecul, lucrul cel mai complicat n-ar fi poate de a fi acceptată, ci acela de a petrece toată iarna în apropierea prea curiosului marchiz fără ca el să nu afle totul despre ea şi trecutul ei, în cele mai mici detalii. De altfel, era de acum sigură că nu va scăpa de asta...

— Cine era marchizul de Varange? îl întrebă ea prosteşte pe Villedavray.

Acesta tresări

— Varange? Aţi auzit despre el?

— Adică...

— Şi de ce, era? N-a murit încă, după câte ştiu...

Angelica îşi muşcă limba. De când intraseră în apele franceze, era complet depăşită de situaţie. Se credea acasă, în Franţa, dar era exact contrariul. Ca să-şi repare greşeala, minţi fără ruşine.

— Mi-a vorbit cineva de el, nu mai ştiu cine. Ah! poate Ambroisine de Maudribourg, pe coasta de Est. Parcă spunea că a fost chemat în Franţa.

— Imposibil, aş fi fost la curent! zise Villedavray, indignat.

Şi după un moment de gândire zise:

— În orice caz, este plauzibil că ducesa noastră să fi avut relaţii epistolare cu el, este genul ei. Un crai bătrân, care a fost mutat în administraţia colonială pentru probleme de moravuri. Are un mic post de Trezorier la Quebec, dar eu nu-l frecventez... Sigur că acea ticăloasă îi cunoştea pe toţi înainte să fi pus piciorul aici! Ce drăcoaică! O să mă feresc de Varange de-acum înainte...

Ca să poată schimba vorba, Angelica îi făcu semn lui Kouassi-Ba.

— Da, aş bea bucuros ceva, zise Villedavray, am vorbit mult şi în zadar cu individul acela limitat... Carlon. Da, îi spuneam atâtea lucruri admirabile, care ar fi trebuit să-l emoţioneze, să-i deschidă ochii şi pe care ţi le voi repeta într-o zi, iar el, un perete de logică care nu vrea să vadă mai departe de aparenţe.

Negrul Kouassi-Ba se înclină în faţa lor cu un platou de aramă pe care erau ceşcuţe de cafea turcească fierbinte. Villedavray îl examina cu invidie, notându-i gesturile pline de nobleţe şi îndemânare.

— O să aibe mare succes la Quebec, maurul dumitale... Oare de ce nu m-am gândit şi eu să-mi procur unul?...

Şi plescăi din limbă contrariat. Simţul modei se pierdea în văgăuna aceea de Quebec... Prietena sa, ducesa de Pontarville care locuia în cartierul Saint-Germain, avea doi paji din Sudan. Dacă ar ruga-o, i-ar ceda cu siguranţă unul, dar acum era prea târziu să scrie în Europa, trebuia să aştepte primăvara următoare.

Domnul de Wauvenart întrebă:

— De ce, domnule de Peyrac, aţi intrat atât de târziu pe fluviu?... Vremea este încă blândă, dar se poate schimba în orice moment.

— E mai bine să întâlnim gheţuri decât nave!

Carlon, care-l auzi, îi aruncă o privire tristă.

— Păreţi la curent cu problemele din Noua-Franţă. Da, la sfârşitul lui octombrie toate navele se întorc în Europa şi nu riscaţi să întâlniţi nici un vas serios cu care să vă bateţi. Noua-Franţă nu are flotă şi tocmai asta îi spuneam domnului Colbert. Însă dacă Quebecul vă închide porţile şi trebuie să vă întoarceţi, nu riscaţi să cădeţi în capcana propriilor voastre aprecieri?

— Dar de ce să-i închidă Quebecul porţile? sări Villedavray care nu voia cu nici un preţ să-i fie stricată seara. Tare aş vrea s-o mai văd şi pe asta. Oamenii mei vor fi pe chei şi ne vor întâmpina cu bucurie... Aşa o să fie. Hai, luaţi o prăjitură...

Era atât de agitat încât Angelica îşi făcea griji pentru ceaşca de cafea pe care o ţinea în mână, dar înflăcărarea marchizului de a-i apăra şi de a spune că totul va fi bine, îi făcea plăcere. Călătoria pe fluviu reprezenta un răgaz. Deşi navigaseră într-un calm remarcabil, de la insula Anticosti, urcând pe fluviul Saint-Laurent, erau în Canada. Iar pentru cei ce acceptau să privească adevărul în faţă, era ca în visul ei de noaptea trecută, înaintau în *teritoriu inamic,* dar oricum erau între prieteni.

Fluviul rămânea totuşi pustiu. Timpul, senin cât traversaseră golful şi urcaseră spre Nord în largul coastelor Acadiei, se strică după ce trecuseră de capul Gaspe. O ceaţă opacă învăluia acum navele care dispăreau uneori, dar semnalizau cu puternice sunete de corn de ceaţă. Prin valurile de ceaţă se zărea, ca o auroră răspândită până la orizont, roşul imensei păduri cu frunzişul înflăcărat de minunatele culori ale toamnei.

Pe fluviu era mai puţin frig decât în timpul traversării golfului, iar pasagerii stăteau bucuroşi pe punte. Căpitanii navelor – Roland d'Urville, Erickson, Vanneau, Cantor, Barssempuy – veniţi la raport pe *Gouldsboro,* se alăturară funcţionarilor regali luaţi de Joffrey de Peyrac din Golful Francez şi de pe coasta de Est a Acadiei, în urma atacurilor englezilor şi a incidentelor care îi lipsiseră de propriile lor nave. Erau acolo şi domnii de Wauvenart, Grand-Bois, Grandriviere, seniori acadieni care profitaseră de ocazie şi-şi părăsiseră îndepărtatele domenii pentru a se prezenta domnului de Frontenac,

guvernatorul regelui ai cărui supuşi, mai mult sau mai puţin ascultători, erau.

— Aţi supărat-o, îi spuse Villedavray intendentului. Vedeţi ce-aţi făcut?...

— Îmi pare rău, doamnă, protestă Carlon.

— Asemenea vorbe de clacă...

— Nici gând, domnul intendent are tot dreptul să facă remarci pesimiste, se apără Angelica.

Joffrey de Peyrac le fusese prezentat francezilor din Canada drept un aliat al englezilor care se implantase pe pământurile Kennebecului doar pentru a ţine în şah teritoriile franceze canadiene şi acadiene. Pentru unii, nu era decât un pirat la fel de primejdios şi lipsit de scrupule ca Morgan. Fuseseră povestite atâtea lucruri despre el încât avea tot dreptul să considere că doar o explicaţie cinstită, faţă în faţă, putea linişti spiritele. De aceea voise să meargă la Quebec pentru a se face cunoscut. Totuşi, prezenţa întâmplătoare la bord a intendentului încurca oarecum situaţia.

— Ştiu ce vă nelinişteşte, domnule intendent, reluă Angelica, şi de ce vă certaţi uneori cu domnul de Villedavray care, în ce-l priveşte, nu-i place să vadă părţile rele ale existenţei.

— Carlon ăsta e teribil de fricos. Se teme de ce-o să păţim când o să ajungem la Quebec.

— Cu toţii ne temem, zise ea.

— Cu toţi, în afară de el, pariez...

Şi-l indică cu bărbia pe contele de Peyrac care, nu părea afectat de aluziile lui Carlon.

Angelica clătină din cap.

— Lui i-a plăcut întotdeauna să înfrunte furtunile...

Joffrey continua să discute cu de Wauvenart şi cu geometrul Falliere despre îngheţ şi situaţia fluviului în timpul iernii. El îşi lăsase ceaşca de cafea, iar Kouassi-Ba, ţinând cu un vătrai un cărbune aprins, îi întindea cu cealaltă mână un sul de frunze de tutun. Contelui îi plăcea să fumeze aşa. El îşi aprinse trabucul la cărbunele incandescent şi scoase cu evidentă plăcere câteva volute albăstrii şi parfumate de fum.

“Ca la Toulouse”, gândi Angelica, şi această amintire o reconfortă. Parcă totul renăştea şi retrăia astfel momente de exaltare în care toate obstacolele îi păreau lipsite de importanţă. Îl privi pe Joffrey. Era atât de calm, de sigur de el, încât începea

să-i împărtăşească încrederea. Sigur că nu trebuia să se teamă de nimic şi că totul va fi bine.

Atraşi de această privire, ochii sumbri ai contelui se întoarseră spre ea şi prin ecranul vaporos de fum, ea văzu sclipirea de tandreţe care-i traversa. El îi făcu un semn uşor. Voia s-o facă să înţeleagă că nu trebuia să se teamă de nimic, o asigura o dată în plus că trebuiau să continue. De ce s-ar teme astăzi, când era cu el? Anul trecut, pe vremea asta, se afundau amândoi în pădurile Noii Lumi, înfruntând împreună ostilitatea canadienilor, răzbunarea irochezilor, iarna ucigaşă, foametea. Astăzi se aflau aici, puternici, navigând pe vase bine înarmate, confortabile, încărcate cu mărfuri, având, pentru a le asigura spatele în America de Nord, tot felul de aliaţi şi aşezări credincioase politicii contelui de Peyrac. Oare nu era aceasta un miracol? Cu el, niciodată lucrurile nu se întâmplau chiar cum se stabilise, cum unii le prevăzuseră pentru ei. În decursul anilor putuseră pieri de mii de ori. Li se proclamase înfrângerea, chiar moartea, fuseseră crezuţi distruşi pentru totdeauna, dar iată că se îndreptau triumfători spre Quebec.

2

Conversaţia fu brusc întreruptă de râsete şi voci de copii ca şi de tropăitul unor picioruşe pe puntea vasului. Angelica o zări pe fetiţa ei, Honorine, care ieşise, urmată de prietenul ei Cherubin. Amândoi urmăreau pisoiul care se distra să le scape cu o viclenie aproape umană, de îndată ce se apropiau, sărind de pe o grămadă de frânghii pe balustradă, apoi de acolo în barca de salvare unde se ascundea, ţopăind ca un mic diavol în clipa în care copiii, căţărându-se cu greu, credeau că-l pot prinde. Ei scoteau ţipete de bucurie, gâfâiau, se învârteau.

— O să ne omori, îi striga Honorine pisoiului.

Cherubin era un grăsuţ, mai mic de statură decât vioaia domnişoară, deşi aveau amândoi aceeaşi vârstă: patru ani. Poziţia sa destul de delicată de fiu natural al marchizului de Villedavray nu-l deranja pentru un moment. Era, înainte de toate, fiul Marcellinei-la-Belle, celebra pionieră din fundul Golfului Francez, o acadiană rumenă, bună ca pâinea caldă şi curajoasă

ca un regiment al Regelui şi care nu-şi avea pereche în deschiderea scoicilor.

Ea nu-l lăsase să plece pe Cherubin, ultimul dintre progeniturile ei cu taţi episodici, decât pentru că Angelica îl luase sub aripa ei şi fiica ei mai mare, Yolanda, în vârstă de douăzeci de ani, era şi ea printre călători. Faptul că tatăl său, marchizul, dorea să-l crească ca pe un prinţ, nu-i lua minţile Marcellinei. Bun! Copilul o să meargă al Quebec ca să petreacă iarna, împreună cu oamenii de pe *Gouldsboro*, şi mai târziu o să vadă ea.

Yolanda apăru şi ea în urma celor doi copii, ca şi Adhemar Soldatul şi Niels Abbial, copilul suedez orfan, pe care-l culesese de pe cheiurile New-Yorkului iezuitul Louis Paul de Vernon. Pentru toate aceste mărunte destine, plasate sub protecţia Angelicăi şi a lui Joffrey de Peyrac, această călătorie avea multe semnificaţii.

Yolanda, pentru prima dată în viaţa ei, va vedea animaţia unui adevărat oraş cu o catedrală, biserici, un castel, ea, care nu cunoscuse decât posturi de comerţ, tăietori de lemn, capele umile de misionari pe ţărmul mării şi la marginea pădurii sălbatice. Adhemar risca însă să fie spânzurat ca dezertor.

Cât despre Cherubin, Villedavray îşi imagina deja, privindu-l, reacţiile oraşului în privinţa lui. Nu era partizanul prezentării deschise. Erau destule scandaluri. El conta pe asemănarea dintre ei, pe care o considera remarcabilă, ca să deschidă, cu încetul şi în timp, ochii concetăţenilor săi. Pentru un moment, el îşi contempla cu înduioşare progenitura şi făcea proiecte. Într-o zi, Cherubin va fi paj la Curtea Regelui. Necazul era că acest lucru îl obliga pe marchiz să se întoarcă în Franţa. Dar nu era nici o grabă.

La urma urmei, pentru multe persoane de pe acest vas "viaţa era frumoasă"... iar călătoria idilică.

Văzând-o pe Angelica, pisoiul veni imediat la ea. Ea simţea că micuţul animal îi purta o dragoste exclusivă. La începutul verii, la Gouldsboro, îl găsise, bolnav şi abandonat, şi traversaseră împreună întâmplări stranii.

Honorine, văzând pisoiul fugind spre Angelica, se avântă şi ea, luând-o de după gât, geloasă, îl privi cu ochi întunecaţi instalându-se pe genunchii ei.

— Pe tine te preferă totuşi, zise ea cu regret.

— Crezi? După mine, se distrează mai bine cu tine decât cu mine, dar îşi aminteşte că l-am îngrijit. Este o pisică recunoscătoare.

Şi-i povesti cum fusese rănit pisoiul, dar nu-i spuse de către cine. De aceea îl lăsase în îngrijirea copiilor Berne. Se bucura că i-l aduseseră de îndată ce se însănătoşise, căci îi era dor de el. Şi, la urma urmei, o pisică este întotdeauna utilă pe un vas, ca şi într-o casă.

Honorine o asculta supraveghindu-şi rivalul care o pândea şi el cu ochii pe jumătate închişi. Ea-şi frecă obrazul de cel al Angelicăi cu o mişcare calină. Angelica o sărută cu tandreţe. Ea privi fetişoara încăpăţânată, încadrată de frumosul păr de culoarea aramei, şi-o mângâie cu mândrie. Fiica ei era frumoasă. Avea ceva princiar în ţinută, cu gâtul ei lung, mândru. Pielea nu-i era roşcată, cum s-ar fi putut crede, ci fină şi aurie, ca a Angelicăi. Pe obrazul său oval, cu trăsături bine definite, doar ochii mici şi sumbri puteau părea lipsiţi de frumuseţe, dacă privirea lor, cutezătoare şi profundă, n-ar fi impresionat interlocutorul asupra căruia se îndrepta cu o atenţie rece.

“Te vor primi oare şi pe tine în Quebec? se întrebă ea. Eşti totuşi franţuzoaică, născută în inima Poitou-lui, din mâinile unei vrăjitoare a pădurilor mai mult decât adevărată, Melusine!”

Şi clătină din cap ca pentru a alunga o amintire nu chiar aşa de îndepărtată, totuşi. Câte evenimente de atunci şi ce schimbare!...

— Nu-ţi place prăjitura? întrebă Honorine, care o observa cu interes.

Angelica realiză că luase o prăjitură de pe un platou care-i fusese prezentat şi o ţinea în mână cu un aer întrebător după ce muşcase o bucată. Şi fără îndoială, împinsă de obişnuinţă, continuase să viseze, părând că urmăreşte cuvintele schimbate de vecinii săi. Honorine şi pisoiul îşi aşteptau partea lor.

Pe vas totul era liniştit. Noaptea începea să-şi întindă aripile întunecate. Feţele şi jabourile de dantelă luceau printre siluetele imprecise. Sclipirile roşii ale cărbunilor din braseros deveneau din ce în ce mai puternice.

Un om de la timonă se apropie ca o umbră care se confundă cu cea a lui Peyrac când îl abordă. I se auzi doar vocea când murmură:

— Suntem urmăriţi de o navă.

3

În Baie des Chaleurs luaseră un pilot laurentin pe care afaceri de familie îl aduseseră pe coasta de Est a Acadiei şi care dorea să se întoarcă în Canada câştigând cu această ocazie şi ceva bani. El îşi punea în serviciul navelor în trecere cunoaşterea fluviului Saint-Laurent, a curenţilor şi a obstacolelor dintre insule. Mai mulţi acadieni care se găseau la bord garantaseră pentru loialitatea şi capacităţile sale. Joffrey de Peyrac îi plătise o sumă destul de mare, pentru a se asigura astfel de devotamentul său neclintit. Esprit Ganemont – acesta îi era numele – ţinea ca flota încredinţată lui să ajungă la Quebec fără probleme. El era cel ca venise să-l avertizeze pe Peyrac cu voce scăzută:

— Suntem urmăriţi de o navă.

Angelica, care-l auzise, se ridică imediat, ţinându-i pe Honorine şi Cherubin lipiţi de ea, într-un gest instinctiv de protecţie. Văzând-o ridicându-se, musafirii o imitară din politeţe, dar nu auziseră nimic şi privirile se întoarseră spre Peyrac. Acesta primise vestea fără emoţie. Toată lumea fiind în picioare, se ridică şi el, ducându-şi ţigara la gură. Trase încet şi cu o plăcere evidentă un ultim fum, apoi puse ceea ce mai rămăsese din tutunul incandescent într-o mică cupă de argint în care se găsea puţină apă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Villedavray.

Contele repetă

— Suntem urmăriţi de o navă.

Brusc, capetele se întoarseră spre întunericul profund în aval de fluviu.

— Vreţi să spuneţi că o navă urcă pe Saint-Laurent în spatele nostru? strigă d'Urville.

Apoi, ridicând din umeri:

— ... Pe vremea asta?... Este imposibil. Ar fi o nebunie!...

— Poate este o navă de război pe care Regele o trimite în ajutorul Quebecului, zise cineva.

Peyrac zâmbi.

— Ce primejdie ameninţă Quebecul? Şi cine putea şti acolo, la timp, că am intenţia să vin la Quebec toamna?

— Unele gânduri merg mai repede ca vasele şi pot influenţa spiritele de la distanţă.

Contele clătină din cap.

— Nu cred că vrăjitoria poate intra în discuţie. Regele Franţei nu este dintre cei ce-şi conduc regatul prin formule magice şi nici nu s-ar lăsa influenţat în acest sens. În orice caz, cum aţi remarcat adineauri, mi se pare că Regele ar trimite mai degrabă vasul în Quebec pentru a ajunge acolo înaintea gheţurilor şi ... înaintea noastră.

— Nu credeţi în vrăji, domnule de Peyrac?

— N-am spus asta.

Peyrac încercă să vadă cine vorbea. Era poate Falliere sau unul dintre seniorii acadieni, Wauvenart sau Saint-Aubin. Erickson se apropiase:

— Aveţi să-mi daţi instrucţiuni, Monseniore, privind vasul semnalat?

— Pentru moment, nu. Suntem la ancoră şi nu avem nimic mai bun de făcut decât să stăm aşa până în zori... Fără îndoială că nici vasul necunoscut nu-şi poate continua drumul în întuneric.

Pilotul laurentin spuse că nava în chestiune ancorase la începutul după-amiezii puţin mai departe de Pointe aux Rats, pe malul nordic.

— E foarte departe, zise Carlon care medita înfăşurat în mantia al cărei guler îi urca până la nas, cum aţi putut afla?

— De la un grup de oameni pe care i-am trimis pe uscat la Gaspe, şi care ne asigură spatele, mergând pe malul de sud al fluviului. Ne-au trimis un alergător indian cu mesajul.

— Poate e vorba de un vas venit din Acadia, lansă Angelica.

— Nu cred, căci am fi fost avertizaţi la Tidmagouche. În afară de propriile noastre vase, lăsate fie pe coasta de est, fie întorcându-se la Gouldsboro, nu văd pe cineva care să rişte să navigheze pe Saint-Laurent în acest anotimp. Nu-i aşa, domnule de Wauvenart, că aţi preferat să urcaţi la bordul vasului meu mai degrabă decât să vă puneţi vasul în primejdie?

— Evident, zise Wauvenart, ridicând din umeri.

Lui nu-i păsa. Se ducea la Quebec pentru a încerca să obţină de la Frontenac o scutire de impozit şi pentru a vizita o

doamnă pe care gândea să şi-o facă soţie. Trăind în fundul pădurilor, nu era la curent cu răfuielile seniorului de la Gouldsboro cu Noua-Franţă şi nu vedea de ce n-ar profita de vasul vecinilor pentru a face călătoria spre capitală în cele mai bune condiţii.

— Poate o fi vreun englez ?...

Peyrac clătină din cap.

— Nu! În afară de prietenul nostru Phips cel îndrăzneţ, care mi se pare că a plătit destul pentru asta şi care a trebuit să se întoarcă la Boston cu coada între picioare, nu văd ce englez din Noua-Anglie s-ar aventura să cadă în plasa francezilor, când riscă să fie imobilizat de gheţuri şi capturat. Nu, cred că e vorba mai degrabă de o navă comercială plecată târziu din Le Havre sau Nantes şi deviată de vânturi. În loc de o lună, a făcut patru ca să ajungă aici, asta-i tot.

Vorbind, contele făcu câţiva paşi apropiindu-se astfel de Angelica. Ea-i ghici prezenţa, căci era foarte întuneric, după parfumul de tutun şi violete pe care-l emanau hainele lui, şi-i simţi braţul cuprinzându-i umerii şi lipind-o de el.

— Ce vreţi să faceţi? întrebă Carlon:

— V-am spus. Aşteptăm... aşteptăm dimineaţa, aşteptăm ca nava să se prezinte...

— Şi atunci ?...

— Atunci... depinde de atitudinea lor. Dacă ne atacă, ne vom bate. Dacă nu ... Ei bine, în orice caz îl vom inspecta ca să ştim de unde vine, pe cine are la bord, ce marfă duce în cală.

— Ce limbaj de pirat! strigă intendentul, sufocat de indignare.

— Sunt un pirat, domnule, răspunse Joffrey de Peyrac cu o blândeţe primejdioasă, cel puţin aşa se spune.

Angelica putea bănui zâmbetul care, în întuneric, i se ivise pe buze.

—... Şi sunt şi vrăjitor, continuă el, un vrăjitor care a fost ars de viu în piaţa Greve, la Paris, acum şaptesprezece ani.

Se lăsă o linişte de moarte. Apoi, Villedavray se făcu că-i ia vorbele drept o glumă.

— Şi totuşi sunteţi în viaţă, pufni el:

— Fiind vrăjitor, am putut scăpa... Să fim serioşi, domnilor. Regele Franţei – să-l ajute Dumnezeu – a comutat sentinţa. Contele de Peyrac de Morens d'Irristru, senior de

Toulouse, n-a fost ars decât în efigie, dispărând astfel pentru totdeauna. Astăzi, el revine.

Liniştea domni de această dată ceva mai mult. Nava anunţată fusese uitată.

— Dar... dar Regele v-a amnistiat? ... întrebă în sfârşit intendentul:

— Da şi nu ... Mai degrabă m-a uitat. Acesta-i încă unul dintre motivele pentru care mă duc acum în fieful său. Vreau să-i amintesc de mine. Am rătăcit prea mult prin lume datorită acestei condamnări.

Câţiva mateloţi se apropiară, ţinând în mâini făclii aprinse. Ici şi colo, luceau felinare şi brusc, scena se lumină, scoţând la iveală feţe cu expresii diverse. Villedavray jubila. Lucrurile luau o întorsătură interesantă. Carlon era palid. Viesparul în care se băgase era mult mai nesănătos decât credea. Vechii tovarăşi ai lui Peyrac, Erickson, d'Urville, nu se arătau miraţi, ci doar intrigaţi să-l vadă făcând aceste dezvăluiri. De la şeful lor se puteau aştepta la orice şi erau obişnuiţi cu asta. El nu acţiona niciodată fără discernământ şi avea întotdeauna un plan.

Cei care erau de mai puţin timp sub ordinele lui, ca Barssempuy sau Vanneau, arătau deasemenea o oarecare indiferenţă. Ei erau cu toţii aventurieri care avuseseră destine diverse şi ştiau că fiecare ascunde un secret, care nu aparţine decât lui şi că nu depinde decât de ei dacă vor sau nu să-l dezvăluie sau să-l păstreze până la moarte.

În acea seară, şeful flotei de la Gouldsboro alesese să vorbească. Era treaba lui.

Angelica era stupefiată şi tulburată. Tresărise auzindu-l pe soţul ei făcând fără ocolişuri o asemenea declaraţie teribilă. Tocmai când ea simţea că-i apasă, în ciuda depărtării, ostracizarea regelui Franţei, iată că brusc Joffrey exclama: Sire! Iată-mă! A înviat seniorul de Toulouse pe care l-aţi lăsat odinioară să fie condamnat ca să-i distrugeţi trufia ce-o umbrea pe-a voastră...

O asemenea provocare, nu era oare o nebunie?

Intendentul Carlon se făcu ecoul gândurilor sale:

— Sunteţi cu siguranţă nebun! O asemenea mărturisire! În faţa noastră! Regele Franţei reprezintă o putere colosală şi îndrăzniţi să-l înfruntaţi.

— Dar n-am declarat nimic ce majestatea sa să nu ştie. Dacă refuz să cred că a putut prevedea că mă voi duce în această iarnă la Quebec, nu sunt mai puţin sigur că s-a informat în ceea ce ne priveşte, datorită rapoartelor care i-au fost adresate şi care menţionau aşezarea mea din Maine. Or, de trei ani de când sunt în America de Nord, nu mi-am ascuns numele adevărat: Conte de Peyrac de Morens d'Irristru. I-am lăsat timp să-şi amintească de acel vasal, condamnat şi exilat odinioară, şi să-l vadă poate sub o altă lumină. Astăzi, reprezint şi eu o anumită putere. Anii au trecut. Regele este în culmea gloriei sale şi poate reconsidera cu mai multă indulgenţă situaţia prezentă.

— Şi totuşi, ce îndrăzneală! repetă Carlon.

— Nu cred că că-i displace.

— Vă place riscul.

— Oare, domnule intendent, nu sunteţi cam ipocrit? Imposibil să nu fi auzit aluzii la aceste evenimente trecute! Autorităţile de la Quebec nu sunt oare la curent deja? În raportul care trebuia să-i parvină domnului de Frontenac, aceste lucruri au fost cu siguranţă notate. Vă repet, de când sunt în Lumea Nouă n-am căutat niciodată să-mi ascund adevăratul nume, nici titlurile, şi era uşor, comunicându-le la Paris, să se obţină toate informaţiile în ceea ce mă priveşte. Ştiu că părintele d'Orgeval şi-a luat această îndatorire.

Intendentul ridică din umeri şi scoase un suspin adânc.

— Evident, au circulat zvonuri, dar mărturisesc că nu le-am dat nici o importanţă. Se spunea deja că... soţia dumneavoastră este Diavoliţa Acadiei, ceea ce mi se pare ridicol. Am văzut în aceste bârfe care vă acuzau şi pe dumneavoastră, că aţi fost condamnat ca vrăjitor, o dezlănţuire a imaginaţiei populare. Îmi este greu să le aud confirmate chiar de cel în cauză.

— Deci n-aţi avut ocazia să citiţi raportul, domnule intendent?

— Nu, domnule! Guvernatorul nostru, domnul de Frontenac, l-a păstrat secret. Nu ştiu nici măcar dacă l-a comunicat Monseniorului Laval. În orice caz, nu l-a făcut cunoscut iezuiţilor.

— Perfect, exclamă vesel Peyrac. Domnilor, inutil să ne îngrijorăm. Mergem la Quebec să risipim neînţelegerile. Nu ştiu câţi ani mai am de trăit pe acest pământ, dar câţi mai sunt, vreau

să-i trăiesc la lumină, în pace cu semenii şi compatrioţii mei, fiecare trudind pentru binele tuturor şi în special pentru binele ţinutului în care vrem să ne stabilim. Suntem de acord în această privinţă, nu-i aşa, domnilor ?...

— Aşa să fie, zise Villedavray, aprobându-l cu căldură. Fie pirat, fie vrăjitor, fie amândouă la un loc, eu nu reţin decât un lucru, singurul care contează: sunteţi omul cel mai bogat din America şi este evident că nu avem decât avantaje dacă ne înţelegem. Nu-i aşa, dragă intendentule? Să închinăm din nou un pahar pentru reuşita afacerilor noastre, oricare ar fi. E un vin excelent. Puţin prea dulce, poate, pentru carne, dar admirabil pentru patiserii. Este vin de Spania, nu-i aşa, dragul meu conte-vrăjitor ?

— Adevărat. Mi l-a adus Vaneireick din Noul-Mexic. Îi cerusem câteva butoaie de vin franţuzesc, burgund sau de Bordeaux dar... nu s-a ivit ocazia. Nu am în cală decât două butoaie pe care le-am luat de la Gouldsboro şi pe care le păstrez pentru domnul de Frontenac. Ştiu că la ospeţe se plânge că nu are vinuri franţuzeşti. Este un rafinat.

— Toţi suntem rafinaţi. Este un defect francez şi-i greu să ne vindecăm de el. Să bem, deci! Hai, Carlon, zâmbiţi, viaţa e frumoasă !...

Kouassi-Ba umplu din nou cupele tuturor.

4

Honorine stătea în pat, între pisoi şi cutia ei cu comori. În spaţiul dintre punţi, vast şi bine aerisit, unde călătoriseră protestanţii din La Rochelle în drumul lor spre America, se amenajase cu saltele, perne şi blănuri, un fel de apartament pentru cei doi copii şi fiica Marcellinei care se simţeau acolo ca nişte prinţi. Perdelele care se ridicau ziua, îi despărţeau de locul unde se instalaseră Fetele Regelui sub supravegherea Delphinei du Rosoy. Cei trei preoţi, îmbarcaţi la Tidmagouche, stăteau la celălalt capăt. Fireşte, Adhemar găsise ocazia de a se instala în apropiere, adică îşi lăsase într-un colţ întunecat minuscula boccea pe care o căra cu el încă de la plecare.

Acum îl învăţa un joc pe Cherubin, trăgând cu coada ochiului la Yolande care-şi peria energic părul. Fetele Regelui, îngenunchiate pe punte, îşi terminau rugăciunea într-un murmur pios. Închinându-se, se ridicară şi începură să-şi pregătească culcuşurile pentru noapte.

Honorine îşi contempla comorile: scoici şi pietricele, flori uscate, o jucărie de aur care-i fusese dăruită când era prunc, un inel pe care i-l dăduse Joffrey în prime zi a debarcării lor pe ţărmurile Americii, şi comenta pentru sine:

— Când o să fiu la Quebec, n-o să le arăt decât celor ce vor fi drăguţi cu mine.

Reflexiile pesimiste ale intendentului Carlon, deşi nu păruse că le aude, îi dăduseră parcă de gândit şi-şi făcea planuri.

— ... pe ceilalţi, o să-i omor.

Angelica îţi reţinu un zâmbet. De mult Honorine nu mai făcuse asemenea declaraţii războinice.

Călătoria spre Quebec, atmosfera franţuzească care se impunea puţin câte puţin într-un mod subtil, îi trezea amintiri din copilărie, când se afla la Rochelle şi simţea domnind în jur inexplicabile primejdii. Pe vremea aceea, ea lua un băţ şi alerga spre persoana care o supăra spunând: " O să te omol..." Într-o zi dorise să "omoale" un anume Baumier, catolic, care venise să caute râcă familiei Berne, protestanţi, la ei acasă.

În vreme ce-şi punea cu grijă comorile în sipetul lor, Angelica îi mângâie obrazul rotund, dar Honorine îşi scutură capul supărată. Erau momente când manifestările de tandreţe o deranjau în ocupaţiile ei.

— Şi eu aveam o cutie cu comori, îi mărturisi Angelica.

— Ah, da?

Honorine păru interesată. Ea-şi pusese cutia alături şi se strecurase sub pături, pregătindu-se de somn.

— Şi ce ai în ea?

— Nu-mi mai amintesc prea bine... Aveam ... o pană, da, o pană de gâscă a unui poet din Paris care scria cântece, şi apoi aveam şi un cuţit, un pumnal egiptean...

— Eu n-am cuţit, zise Honorine, deschizând brusc ochii. Trebuie să am unul. Domnul d'Arreboust mi l-a promis... Unde este sipetul tău?

— Nu mai ştiu.

Pleoapele Honorinei se închideau. Ea făcu încă un efort şi întrebă:

— Şi ... poetul unde este ?...

Angelica se pregătea să-o părăsească după ce o sărută pe ea şi pe Cherubin. Yolande o întrebă cu jumătate de voce:

— Doamnă, aveţi nevoie de mine în cameră? Să vă ajut să vă dezbrăcaţi? Mama mi-a spus să vă servesc şi cred că nu-mi cereţi destul ajutorul.

— Ai destule de făcut pentru drăcuşorii ăştia.

— E mai nimic. Sunt obişnuită cu copiii şi cu munca. Stau degeaba pe vas. Vă temeţi că nu mă pricep la podoabele femeieşti ?... E poate complicat, dar învăţ repede. Degetele nu-mi sunt împiedicate, deşi par proastă.

— Cine a spus asta ? protestă Angelica, râzând.

Îi plăcea această fată cumsecade, din topor, dar care era capabilă de devotamentul cel mai mare aşa cum dovedise recent.

— Ştiu că eşti o demnă fiică a Marcelinei-la-Belle! Nu-i aşa, Adhemar ?

— Asta da, aprobă soldatul, încântat. Ştie să facă de toate fata asta, ca şi maică-sa.

— Nu şi cu scoicile, protestă Yolande, roşind cu modestie. Asta nu! Nu le pot încă deschide aşa repede ca ea.

— Nimeni nu-i va egala vreodată îndemânarea.

— Mi-e dor de ea, mărturisi Yolande, dar asta e. S-ar fi temut să vă lase să mergeţi la Quebec, dacă nu v-aş fi însoţit.

— E o prietenă adevărată.

Angelica era înduioşată de grija Marcellinei pentru ea.

— Şi mie mi-e dor de ea. Dar o să ne revedem în Golful Francez în primăvara următoare cu conştiinţa împăcată că am făcut treabă bună în Canada. Nu-ţi face griji pentru hainele mele, Yolande. Prefer să supraveghezi copiii decât să devii cameristă.

— Şi dacă aţi lua pe una dintre fetele mele? propuse Delphine du Rosoy, pe Henriette, de exemplu. Pare rafinată, pentru că a servit la o doamnă mare şi este foarte capabilă în acest domeniu. Ea o ajuta mereu pe doamna de Maudribourg la toalete.

— Nu ! Nu ! repetă Angelica.

— Atunci, mă vreți pe mine ? lansă timid Delphine. Sunt obişnuită cu acest gen de serviciu şi mi-ar plăcea, doamnă, să vă servesc cât pot de bine.

— Nu ! Nu ! repetă Angelica.

Doar numele de Maudribourg fusese de-ajuns ca s-o treacă fiorii.

— ... Sunteți foarte drăguțe amândouă, dar, deocamdată mă descurc foarte bine singură. O să vedem mai târziu la Quebec. Yolande, descheie-mi doar puțin rochia la spate, sus. Apoi, o să mă descurc singură.

*

* *

Bărbatul care o însoțea cu un felinar era Enrico Enzi, maltezul. El o conduse căci noaptea era destul de întunecată.

... "Şi eu aveam o cutie cu comori, îşi aminti Angelica, urmându-l distrată. Unde am lăsat-o? Unde am pierdut-o ?"

Şi căută să-şi amintească ce obiecte pusese acolo. Erau urmele evenimentelor care-i jalonaseră viața în regatul Franței şi mai ales la Curtea Miracolelor, în hrubele Parisului. Erau acolo pana poetului Crotté, pamfletarul care fusese unul dintre amanții săi şi care murise spânzurat, era şi pumnalul lui Rodogone Egipteanul ... o lungă lamă ascuțită, de ucigaş plătit, cu care îl omorâse pe Marele Coësre...

Ea-şi strânse mantia în jur. O ploaie fină începu să cadă. Era mai degrabă o ceață, prin care se zăreau străluciri metalice, de lună. Angelica îl zări pe Joffrey pe dunetă şi inima începu să-i bată. Din cauza ceții, părea uriaş, ciudat. S-ar fi spus că supraveghea fluviul, în aval. Era oare îngrijorat de nava anunțată? Prevedea oare o bătălie?

— Vasul care ne urmăreşte o avea oare intenții războinice? îl întrebă ea pe Enrico. Ce este cu zgomotele astea?

Maltezul clătină din cap.

— Nimic ... Domnul crede că e vorba de o navă întârziată din cauza avariilor sau a curenților. Trebuie doar să aşteptăm.

În orice caz, el e singur şi noi suntem în forţă. Domnul a dublat posturile de gardă şi a recomandat comandanţilor să stea în alertă în timpul nopţii. Doar dimineaţa vor fi înlocuiţi. Câţiva oameni au fost coborâţi pe uscat şi supraveghează malul.

După ce-au urcat cele două scări care duceau pe cea de-a treia punte, Enrico şi Angelica se opriră în faţa uşii sculptate a marelui salon. Două mari statui din lemn de abanos, reprezentând mauri cu ochi de agată albă, purtând torţe aurite, încadrau uşa. Locul era puternic luminat de aceste lămpi din cristal de Veneţia, flăcările jucând deasupra torţelor. Mai multe lumânări de ceară erau aprinse, la adăpost de vânt.

— Doamna contesă se poate odihni fără teamă, adăugă Enrico, nu este prima oară când suntem în alertă pentru un vas suspect. Suntem obişnuiţi să supraveghem nave şi să ne apărăm.

Angelica îi mulţumi, zâmbind.

— Îţi face plăcere să navighezi din nou, nu-i aşa, Enrico? E mai bine decât în vizuina de la Wapassou, în pădure.

Maltezul răspunse îndată, cu o galanterie specific mediteraneană.

— Oriunde aş fi, sunt fericit dacă mă pot găsi în compania monseniorului Rescator şi a dumneavoastră, doamnă contesă.

— Ştii să faci complimente, Enrico. O să ne faci necazuri la Quebec, cu fetele din partea locului.

Enrico Enzi începu să râdă vesel şi se îndepărtă, foarte mulţumit, cu felinarul său.

Angelica, pe punctul de a intra în apartamentele sale, se simţi privită, şi ridicând capul, îl ghici pe Joffrey aplecat pe dunetă, deasupra balustradei. Luna, trecând între doi nori, îl înconjura cu un fel de halou, dar nu i se distingeau trăsăturile.

— Ţi-am auzit râsul, doamnă, cu cine conversai aşa de galant ?

— Cu Enrico, maltezul tău. Mă liniştea.

— Şi de ce aveai nevoie să fii liniştită, micuţă doamnă ?

— Vasul acela...

— Este o navă în pericol. Nu are timp pentru noi. Are deja destule de făcut ca să se menţină pe apă.

Şi după un moment de tăcere, adăugă:

—... În schimb, când va veni vremea, mă voi ocupa de ea.

Ea nu-i răspunse nimic, cu faţa ridicată spre el şi strângându-şi înfrigurată mantia în jur. O speriase în această seară când declarase deschis: “Sunt un vrăjitor care a fost ars de viu odinioară în piaţa Greve”. Ea ar fi preferat ca totul să rămână ascuns. Se temea să aducă la lumină această parte obscură a vieţii lor şi acea vreme când, părăsită de toţi, se strecura pentru a supravieţui în hrubele Parisului, punându-şi viaţa în mâinile bandiţilor din Curtea Miracolelor. El dispăruse, exilat, mort, dezonorat. Evocând aceste vremuri, amintirile îi reveneau cu acuitate. Aerul fluviului Saint-Laurent, mirosind a fum, amintea că Regele îndepărtat care-l condamnase pe contele de Peyrac marca cu sigiliul său şi aceste ţinuturi sălbatice. Mergeau spre el, iar Joffrey dezvăluise în această seară că hotărâse după atâţia ani să-l înfrunte deschis. Lupta care se pregătea va fi oare decisivă?

Vocea soţului ei se auzi din nou, puţin înăbuşită, dar cu nuanţe blânde, dulce ca o mângâiere.

— Să nu răceşti, iubito. Intră repede şi încălzeşte-te. Vin şi eu imediat.

În salonul de pe Gouldsboro, un brasero, pe un solid trepied meşteşugit, răspândea o căldură reconfortantă. În capăt, un alcov, ale cărui perdele de brocart fuseseră ridicate, lăsa să se vadă un pat moale, acoperit cu mătăsuri, blănuri şi cearşafuri de dantelă.

Încăperea era confortabilă, împodobită cu tot felul de obiecte frumoase. De fiecare dată când Angelica se refugia aici se simţea în siguranţă. Ea-şi aruncă mantia pe un jilţ şi începu să se dezbrace, dar aproape imediat se descurajă. Yolanda avusese dreptate. Pentru noile sale haine princiare, era nevoie de o cameristă ca să scape de ele, sau să posede supleţea unui şarpe pentru a putea ajunge la mulţimea de agrafe şi o răbdare de furnică să scoată nenumăratele ace, fără a uita nici unul. Obosită cum era în acea seară, o asemenea încercare o speria. Ea se aşeză pe marginea patului şi lăsă să-i alunece jartierele în josul ciorapilor din fir de mătase de Lyon. Ştia de ce nu-i plăcea să ceară ajutorul acestor fete serviabile. Totuşi trebuia să cheme una. Nu exista nici o mare doamnă care să-şi facă toaleta fără ajutorul a cel puţin o servitoare. Pe vremuri, o avusese pe Margot şi mai târziu, când devenise doamna du Plessis-Bellière şi când

mergea la Curtea Regelui, avusese pe lângă Javotte – care se măritase cu David Chaillou, fabricantul de ciocolată – un stol de domnişoare care o făceau să piardă mult timp cu bârfele şi zăpăceala lor, dar a căror prezenţă era indispensabilă dacă dorea să fie echipată în aşa fel încât să-şi umilească rivalele sub lustrele de la Versailles. Nu putea fi altfel nici la Quebec. Trebuia să-şi ţină rangul. Ce păcat că n-o putuse lua pe Elvire sau pe doamna Jonas! Cu ele nu se simţise niciodată ameninţată de indiscreţii. Dar ele aparţineau religiei reformate şi prezenţa lor la Quebec ar fi însemnat şi pentru ele, biete femei cumsecade, spânzurătoarea sau ocna. Aerul Noii-Franţe era prea nesănătos.

Angelica, cu mari eforturi, reuşi să-şi descheie câteva copci în spate. Apoi, încercă să scoată toate acele din plastronul brodat cu perle, îşi dezbrăcă corsetul cu balene de fildeş, acoperit cu satin, şi-şi degajă pieptul şi braţele. Cu un oftat de mulţumire se lăsă pradă reacţiei, obişnuită femeilor de lume, debarasate de complicatele toalete, şi-şi masă uşurată mijlocul. Trebuia să se reobişnuiască cu corsetele. Nu era lucru mare. Ar fi regăsit bucuroasă plăcerea podoabelor complicate, de n-ar fi fost nevoie să fie ajutată de o persoană străină. O ajutase uneori Joffrey, dar nu-i putea cere mereu un asemenea serviciu, cu toate că îl îndeplinea cu mare talent. Trebuia să găsească pe cineva. Şi pentru asta trebuia să înfrunte încă o încercare: teama de a dezvălui ceea ce nu putea fi şters. Ea-şi trecu mâna pe umărul gol, neted şi cald, şi cu degetul căută pipăind, puţin mai jos, pe omoplat, semnul ruşinii, floarea de crin pe care călăul Regelui, odinioară, i-l aplicase cu fierul roşu.

Semnul era tot acolo. Ce păcat ! Nu va mai putea niciodată să poarte rochii decoltate, ca acelea pe care le arbora odată la Versailles, descoperindu-şi umerii şi spatele până la scobitura umbrită care lăsa să se bănuiască, în prelungire, rotunjimea şoldurilor sub fustele ample. Iar privirea Regelui o urmărea...

În această întoarcere la vechea viaţă pe care o crezuse apusă pentru totdeauna, greutăţile apăreau una câte una. Oare Joffrey cântărise bine ce însemna această călătorie la Quebec şi ce-ar fi însemnat, la urma urmei, o întoarcere în Franţa, patria lor interzisă ?

5

Quebecul era vinovat de toate astea. Quebecul, înfipt în inima continentului american ca o perlă ascunsă, strălucitoare. În cursul scurtei sale istorii, Quebecul fusese de mai multe ori cucerit, pierdut, recucerit... Dar pentru cine? Şi pentru ce? Quebecul nu însemna nimic. Era acolo, ascuns în noaptea pădurilor americane unde, mai mult de şapte luni pe an, gheţurile îl izolau de restul lumii.

Ajunsă la acest punct al reveriei sale, Angelica înţelesese doar că, pentru nimic în lume, n-ar renunţa să meargă la Quebec. Vor înfrunta ghiulelele şi ostilitatea populară, dar vor debarca la Quebec şi vor petrece iarna acolo. O dorea cu înverşunare. "Doar atât!", implora ea, încetişor, într-o rugăciune copilărească: să petreacă iarna într-un oraş francez, cald şi viu. Va merge la bal şi la procesiuni. Va avea vecini, prieteni. Îi va invita să bea cafea şi şocolată. Şi, fireşte vor fi şi serile la gura sobei cu Villedavray, înscrise demult în program. O va trimite pe Honorine la maici pentru a învăţa să citească. Ea însăşi va găsi timp să parcurgă cărţile noi, venite din Franţa. De ani întregi nu mai ştia despre ce discutau spiritele alese. Îşi va cumpăra tot felul de nimicuri în magazinele bine aprovizionate unde va întâlni lume bună. Va merge la partidele de patinaj pe fluviul îngheţat, la sărbătoarea de Crăciun în catedrală, cu slujba ţinută de episcop, la ospăţul de Bobotează de la guvernator şi la carnavalul unde vor fi interpretate cele mai interesante scandaluri la adăpostul măştilor şi deghizărilor. Villedavray îi promisese s-o ţină la curent cu toate intrigile amoroase.

Înfierbântată de aceste viziuni, Angelica ajunsese să renege în mod secret Wapassou. Se săturase de pustiuri, de frică şi de moartea ascunsă în spatele copacilor. Acum un an, Joffrey îi spusese, lipind-o de el, în fortul de la Katarunk căzut în mâinile canadienilor:

— Dacă scăpăm cu viaţă din capcanele care ne înconjoară, îţi garantez că vom fi într-o zi mai puternici decât toţi ...

Aşa se şi întâmplase. Reuşiseră să supravieţuiască şi erau mai puternici decât ceilalţi. Trecuse abia un an şi aveau aur şi

argint din belşug, numeroase posturi stabilite de-a lungul fluviilor şi mine în munţi, porturi active deschise bogăţiilor Atlanticului, alianţe cu cele mai vestite triburi indiene şi, recent, Joffrey de Peyrac îşi extinsese influenţa pe coasta de Est a Acadiei, preluând întreg teritoriul bătrânului Nicolas Parys cu cherhanalele şi plajele sale pietroase, bogate în "aurul verde" al codului.

Dar, ea nu se putea împiedica să nu tremure când îşi amintea prin câte trecuseră. El avusese dreptate, supravieţuiseră. Cu toate că erau să moară de mii de ori. De mâna canadienilor, a irochezilor, de cruzimea iernii. Fortul de la Katarunk arsese, lăsându-i săraci într-o regiune îndepărtată şi pustie. Fuseseră boli, dorul de ţară, foametea, şi dacă, pe la sfârşitul iernii, irochezii Outtaké n-ar fi apărut, aducându-le fasole din îndepărtata lor provincie a celor Cinci Naţiuni ar fi pierit. În fortul de la Wapassou nu mai aveau atunci provizii decât pentru două zile.

Ameţeala foamei o cuprinse, şi-şi aminti acele zile în care Honorine dormita lipită de ea, străvezie, cu gingiile umflate şi felul în care îi dădea târcoale moartea pe care atâţia pionieri din Noua-Lume o înfruntaseră într-o singurătate fără margini.

Nu, n-ar mai putea trece din nou prin aşa ceva. Cel puţin, dacă n-ar fi cunoscut o viaţă mai uşoară. Ea-şi spuse că nu mai avea putere pentru acea existenţă de sărăntoacă printre cei mai săraci, aşa cum fusese viaţa lor pe Kennebecul de Sus. Nu mai putea să-şi strice mâinile aprinzând focurile, să-şi rupă unghiile agăţând oalele pe vatră şi spinarea cărând vreascuri ca să hrănească, să îngrijească şi să facă să supravieţuiască în fundul pădurii ostile câteva fiinţe pe cât de fragile, pe atât de preţioase.

Avea nevoie să trăiască şi să danseze, să renască, să fie puţin ea însăşi, Angelica, marea doamnă din Franţa, contesă de Peyrac, iubita Regelui, şi, deasemenea, să se facă cunoscută ca doamna Lacului de Argint, noua sa legendă. Trebuia, mai ales, să înfrunte umbrele trecutului, ce-o înconjurau ca nişte fantome cu chipuri cunoscute, de mult uitate, dar care parcă aleseseră Quebecul ca să renască, iar aceasta explica de ce avea faţă de acest oraş sentimente atât de împărţite. Uneori se simţea foarte atrasă, se bucura de perspectiva petrecerilor şi plăcerilor, alte ori ar fi preferat să renunţe la călătorie datorită riscurilor ce şi le

asumau, unele vădite, altele pe care le bănuia. Dar putea oare alege? Destinul îi împingea înainte, închizând toate drumurile în spatele lor.

De la Gaspe, înaintau spre oraş pe acest fluviu vast ca marea, duşi de vânt pe valuri ca de ocean, iar ceţurile le ascundeau orizontul. Dar oricât de departe erau malurile ascunse privirii, estuarul Saint-Laurent, în care navigau cele cinci vase ale flotei lui Peyrac, nu era oare încă o capcană? Toamna boreală, temnicer neîndurător, aducând îngheţ, zăpezi, furtuni, le închidea drumul de întoarcere.

Trebuiau să continue să urce fluviul, să se cufunde în tăcerea ţinuturilor misterioase, într-un pustiu de ape şi de îndepărtate masive împădurite, ascunse în parte de nori. Apoi, în sfârşit, când se vor crede pierduţi în inima regiunilor neexplorate, să descopere în sânul nesfârşitei mase sumbre şi sălbatice, un ORAŞ... un oraş din piatră albă şi acoperişuri de şindrilă argintie, un oraş zgomotos şi activ, agresiv, suveran: Quebecul francez.

O surpriză, un miracol, un fel de insulă, un mic Paris, un colţ de Versailles, vorbăreţ, intolerant, elegant, pios, nepăsător, consacrat rugăciunii şi artelor, luxului şi războiului, misticii, adulterului, ispăşirii, intrigilor politice, aventurilor grandioase. Era o insulă într-un ocean, o oază într-un deşert, o floare a civilizaţiei în inima barbariei primitive, refugiu şi ajutor împotriva elementelor neîmblânzite ale naturii coalizate pentru a ucide: frig, foame, sălbatici ostili.

De aceea părintele de Vernon, căruia i se confesase în timpul verii, îi spusese: “Mergi la Quebec. Aşa îţi vei ispăşi păcatele. Mergi la Quebec şi ai curajul să înfrunţi oraşul, fără frică nici ruşine. La urma urmei, poate va ieşi ceva bun din asta pentru pământul Americii.”

Dar el murise, asasinat. În amintirea lui, se simţea încă şi mai obligată să îndeplinească penitenţa pe care i-o dăduse. Să meargă la Quebec! Ce mai conta floarea de crin care-i însemna umărul, “Viaţa era frumoasă...”

În iarna aceasta va merge la bal, se va distra şi va supa la *media noche,* iar în zilele însorite se va plimba cu Honorine pe fortificaţii privind în depărtare sălbaticii munţi ai Laurentidelor.

6

Joffrey intră. Bănuia că Angelica dormea. Întunericul păstra urmele unui parfum de femeie pe care-l cunoştea bine, iar hainele aruncate ici şi colo îl făcură să zâmbească. Unde era austera şi sălbatica micuță hughenotă de la La Rochelle, îmbrăcată în servitoare, pe care într-o zi când naviga spre America, Rescator o chemase în cabina sa luxoasă pentru a încerca s-o îmblânzească ? Unde oare era chiar şi pioniera care, de-a lungul acelei teribile ierni la Kennebec, îi stătuse alături şi-l ajutase cu un curaj fără limite? El luă de pe jos un corset a cărui mătase păstra încă forma curbelor pline. După ce fusese o biată servitoare anonimă, apoi tovarăşa unui explorator al Lumii Noi, iată în sfârşit că Angelica redevenea Doamna de Peyrac, contesă de Toulouse.

"Aşa vrea Dumnezeu !" murmură el, aruncând o privire spre alcovul unde i se ghicea strălucirea părului.

El se apropie încetişor şi o contemplă. Angelica era cufundată într-un somn profund şi liniştit ca atunci când trecea prin emoții violente sau încercări care, pentru o vreme, îi secătuiau forțele. El remarcase acest lucru la ea. De obicei, ea avea somnul uşor, ca acela al femeilor al căror spirit veghează, pe care un nimic le agită, le face să tresară sau să se întoarcă, gata să alerge la chemarea unui copil, la orice zgomot suspect.

Dar ceea ce fusese mai greu trecuse, acum putea să-şi spună că totul era în ordine sau că ai săi erau în afară de orice pericol şi pentru un moment nu mai aveau nevoie de ea. Atunci, se cuibărea în câte vreun colț şi cădea într-un somn vecin cu leşinul. De multe ori el observase această odihnă ciudată căreia grația acestui corp feminin abandonat, frumusețea chipului destins îi conferea o impresionantă seducție. Unde era ea oare în acele clipe ? Plecată atât de departe, mai inaccesibilă ca niciodată, rătăcea singură pe țărmuri, dispăruse, refugiată în acel sanctuar al sufletului inalienabil pe care fiecare îi poartă în sine şi unde el, îşi spuse , nu va putea niciodată ajunge. În aceste momente, dragostea pe care i-o purta devenea aproape dureroasă.

O dată mai mult, în cursul verii, fusese gata s-o piardă şi, iarăşi, o redescoperise, schimbată.

Nu va uita niciodată clipa în care o văzuse alergând pe plajă, râzând şi plângând, cu braţele întinse. Niciodată nu-i va uita expresia chipului când i se aruncase în braţe, strângându-l nebuneşte, bâiguind cuvinte de dragoste, incoerente, de care nici măcar nu-şi mai amintea, venind din străfundurile inimii ei unde stătuseră ascunse, îngropate de anii îndelungaţi de singurătate. Ea le strigase în acea clipă, gata să moară, dar nu departe de el ... nu departe de el ! Şi el înţelesese într-o străfulgerare ce însemna pentru ea şi cât îl iubea, cât îl iubise întotdeauna, în ciuda unei despărţiri de cincisprezece ani. Avântul ei umplea acest vid care-l torturase, în care şi-o imaginase indiferentă faţă de amintirea lui.

După aceea? Cum se traduce această impresie de convalescenţă, de vindecare? După ce rezolvaseră acea sordidă afacere cu Diavoliţa, pacificaseră regiunea, pregătiseră plecarea, se regăseau unul pe altul. El era intrigat de schimbarea Angelicăi, ghicind o nouă fiinţă în spatele zâmbetelor liniştite, a cuvintelor înţelepte. Ea se controla încă.

Dar de îndată ce părăsiseră ţărmurile blestemate, de îndată ce porniseră spre Quebec, euforia victoriei păru s-o transfigureze. Ea se arăta de o veselie exuberantă care-i încânta pe toţi. Cu francezii de la bord, nu avea decât cuvinte de spirit, poveşti amuzante, hohote de râs. Flota lui Peyrac părea mai degrabă plecată în misiune galantă, pentru vreo căsătorie princiară menită să pecetluiască alianţe eterne, decât în expediţie războinică. Ea dădea tonul în asemenea măsură încât până şi oamenii din echipaj începuseră să se arate mai joviali şi mai bine dispuşi. Ea putea face ce voia cu ei.

Desprinşi de pământ, navigau liberi, siguri de ei. Cerul şi marea erau de culoarea perlelor iar insulele golfului străluceau ca nişte giuvaeruri. Angelica râdea, se amuza de tot ce spunea Villedavray, de cel mai mic incident, făcea mii de proiecte. Era ca şi cum şi-ar fi uitat restul vieţii.

Iar el, descoperea femeia care fusese la Curtea Franţei, mondena, îndrăzneaţa, Angelica "celorlalţi".

"O să facă minuni la Quebec..."

Era cuprins de dorinţa să pătrundă în trecutul ei, să ştie mai mult despre existenţa necunoscută a acestei femei, să afle

din ce era făcută într-adevăr, lucru pe care-l evitase până acum cu grijă, ca şi cum n-ar fi vrut să afle vreodată în ce măsură îl trădase.

Dar iată că amărăciunea îşi pierduse din virulenţă şi gândurile rele din intensitate. Un zid fusese dărâmat şi, se pare, cu ajutorul Diavoliţei. Ce conta de acum înainte era faptul că ea era aici, în viaţă, iubindu-l cu pasiune şi că el putea s-o vadă şi s-o ia în braţe când voia. Restul nu mai conta... Din contra, uneori dorea să-i împărtăşească secretele pentru a-i putea fi şi mai aproape.

"Soţia mea !"

Joffrey de Peyrac apropie puţin lampa pentru a-i contempla la degetul mâinii abandonate cercul strălucitor al inelului. Îngenunchind, îi sărută degetele unul câte unul. Ce profund dormea ! Aproape că-l cuprinse teama. De fiecare dată când o vedea astfel, o teamă iraţională îl cuprindea.

Punând lampa pe un gheridon lângă pat, se apropie şi mai mult, pândind pe faţa ei adormită un freamăt de viaţă şi pe buze trecerea unei răsuflări. Descoperea că nu mai era gelos – sau nu chiar atât de mult. Dorea să-i cunoască misterele inimii. De când îi pusese pe deget acest inel, i se părea că, afirmându-şi drepturile faţă de invizibilii şi necunoscuţii săi rivali din trecut, încetase să-i mai urască. Oare nu era pueril? Nu trebuia oare să admită că, traversând criza, dezvăluind toate rănile, măturând toate îndoielile, îşi purificaseră inimile?...

Ce trecut necunoscut retrăia oare Angelica în spatele pleoapelor închise? El nu ştia chiar totul. Fărâme de povestiri îi reveneau în minte. Dar de la afacerea Paturel, ea se arăta reticentă când el încerca s-o atragă pe calea confidenţelor: era şi vina lui. O brutalizase în mod odios. Prin mânia sa, care masca de fapt teribila durere faţă de nedreptatea vieţii, adăugase încă o lovitură celor pe care ea le primise de-a lungul vieţii.

— Dragostea mea!

Cu fervoare, se aplecă spre ea şi, neputând rezista, îşi lipi buzele de buzele ei întredeschise. Îi păru rău că i-a tulburat odihna, dar nerăbdarea de a o vedea deschizând ochii şi recunoscându-l, de a-i capta reflexul bucuriei la vederea lui, era mai puternic decât scrupulele.

Angelica se mişcă şi el murmură: "Care va fi primul cuvânt pe care mi-l va spune?"

— Dormi! Dormi, iubita mea!

Dar ea deschise ochii şi văzându-l atât de aproape, o lucire de fericire îi traversă pupilele de smarald, încă înceţoşate de somn.

— Zâmbeai în somn, ce visai ?...

— Eram pe plajă, în braţele tale.

— Pe ce plajă ? Sunt atâtea plaje...

Ea râse şi, trecându-şi braţele în jurul gâtului său, îşi apropie faţa de a sa şi-şi lipi obrazul neted şi cald de al său.

— Mă întreb... zise el:

— Ce?

— Pe care din plaje ai fost cea mai frumoasă, mai emoţionantă, mai strălucitoare? Nici nu mai ştiu... te văd peste tot, în vânt şi în soare, sub rafale, la La Rochelle, sau alergând spre mine zilele trecute ... Nu ştiu ce să hotărăsc... Pe ce plajă ai fost cea mai frumoasă ?

— Ce contează ? Nu mă interesa când am alergat spre tine.

Ea alergase, zburase... nici nu mai simţea pământul sub picioare, cuprinsă de nebunia de a-l ajunge, de a-l strânge în braţe, în viaţă ... chiar dacă urma ca el s-o respingă. Dar el n-o făcuse, îi deschisese larg braţele şi o strânsese la piept din toate puterile.

— La ce visezi?

— La tine.

Aplecat asupra ei, îi netezi cu un deget sprâncenele aurii ca şi cum ar fi vrut să le redeseneze curba uşoară, îi sărută vârful degetelor şi îi ridică pe umerii goi cearşafurile de dantelă. Dar ea le aruncă, se aşeză şi ridicând braţele, îşi trecu repede peste cap cămaşa de batist.

— Sărută-mă ! Sărută-mă !

— Nebuno ! zise el râzând. E frig.

— Încălzeşte-mă !

Braţele goale îl înlănţuiră şi-l traseră în jos. Ea se refugia în el cu toată puterea, cu toată slăbiciunea ei. “Oh ! tu ! gândea ea fermecată, bărbatul vieţii mele !” Iar el văzu trecând în valuri pe minunatul ei chip surâsul jucăuş provocat de extaz şi, brusc, acea expresie disperată şi aproape dureroasă care însoţeşte adesea bucuriile profunde ale dragostei.

"Un bărbat care mă iubeşte, care mă vrea alături. Un bărbat care are nevoie de căldura trupului meu tot atât ca şi mine. Mă sperie şi mă linişteşte, nu pot fi sigură pe el şi totuşi ştiu că-mi va fi întotdeauna alături, că nu mai poate fugi de mine. E ameţitor !"

Cu pasiune, ţinându-i capul lipit de sânul ei, râdea fericită, iar el o strângea în braţe, nerăbdător să răspundă acestei dorinţe femeieşti înflăcărate, gata să-i satisfacă foamea de dragoste pe care ea îndrăznea să i-o mărturisească fără ruşine. De când intraseră în Acadia, nu se mai temea să se arate voluptoasă şi cochetă. "A fost oare la fel şi în braţele amanţilor ei?..." se întreba el.

Fără îndoială... Poate... Şi-o imagina cu doamna de Plessis-Belliere, regina Versailles-ului... şi cu câţi alţii în braţele cărora a mai râs aşa, fără fard şi reţinere... Cu Colin ?... Cu Regele ?... Ştia atât de puţine despre ea. Cu care dintre ei avusese curajul, îndrăzneala savantă, cu care dintre ei mai practicase ea oare această ştiinţă subtilă ce nu se învaţă decât cu mai mulţi maeştri, fiecare aducându-i gusturile şi fanteziile lui ? Câţi bărbaţi luaseră în braţe această Venus îmbătătoare şi-şi puseseră pecetea asupra ei ? Însă ea îi marcase încă şi mai mult... Iar asta era răzbunarea lui, precum şi faptul de a-i aduce uitarea în febra plăcerii. Pentru el ea era mereu alta. Prin nu ştiu ce magie, ce îndrăzneau ei împreună avea o savoare de iniţiere tulburătoare.

Sprijinită de perne, goală şi frumoasă, părul o învăluia ca un voal. Îndepărtându-l cu o mână şi degajându-i umerii albi cu mângâieri pasionate, el îi săruta sânii cu buze avide. Gura i se plimba de-a lungul acestui trup marmorean de zeiţă de o paloare aurie, cu adâncuri umbrite pline de desfătări.

Ea gemea, pierdută, de nerecunoscut în uitarea-i de sine, lăsând pradă sărutărilor lui feminitatea-i palpitândă, abandonare în care el simţea că nu se mai teme şi că-l primea în aceste jocuri ale dragostei ca parteneră egală. Astăzi, devenise mai puţin stăpânul, cât prietenul care seduce şi căruia nu-i datora decât plăcerea de o seară, oferită şi primită cu bucurie, iar asta dădea raporturilor dintre ei o nuanţă libertină.

Epuizaţi şi fermecaţi amândoi, se regăsiră într-un fel de complicitate amicală care avea enormul avantaj că trecea pe planul doi orice altă preocupare decât aceea de a gusta din plin

plăcerea şi de a-i savura apoi, unul în braţele celuilalt, binefăcătoarea oboseală, de a reveni la viaţă cu cuvinte şoptite simplu.

— A fost bine?

— A fost minunat!

— Nu-ţi mai e frică de mine?

— Oh! Ba da!

— Atunci ... Încerci oare să mă păcăleşti, să mă înlănţuieşti cu vrăjile tale?

Ea râdea, iar el îi repeta că era nebun după ea, că fusese foarte fericit datorită ei, că nici o femeie nu-l satisfăcuse vreodată ca ea şi o tachina spunându-i că acum înţelegea de ce toţi bărbaţii erau geloşi pe el şi doreau să-l ucidă, căci ea era unica lui comoară. Între ei, totul părea liber, strălucit, delicios.

— Ah, de-am putea sta pentru totdeauna pe o navă, cu marea în jur ... suspină Angelica.

— Nu te teme. Ne aşteaptă lucruri bune şi pe uscat.

— Nu ştiu, visez... dar, pe măsură ce înaintăm, visul se îndepărtează şi devine de neatins. Descopăr fapte pe care le uitasem, oamenii aşa cum sunt. Îi cunosc prea bine...

— Dar nici tu nu te cunoşti prea bine. E suficient să apari... Te vezi în trecut, dar nu-ţi cunoşti puterea de acum.

— Nu am putere decât prin tine, zise ea, lipindu-se de el.

Era plăcut să-şi exagereze dependenţa, pentru a fi alintată mai mult. El nu se lăsă păcălit, dar o sărută.

— Ce să spun... Las-că te-am văzut eu şi cu pistolul în mână... Pentru o clipă, suntem încă departe de Quebec, liberi pe fluviu. Vom face escală la Tadoussac şi ne vom odihni. Pariez c-o să găsim acolo prieteni sau viitori prieteni cu care vom începe să facem alianţe. Presimt că va fi bine la Tadoussac.

— Numai să nu fim întâmpinaţi cu muschete şi bombarde...

— Nu, acolo nu există decât un post de comerţ, o fermă şi o capelă. Nu-i decât un mic târguşor de colonişti şi indieni care fac comerţ, se roagă, trăiesc dintr-o turmă şi din aprovizionarea cu apă a navelor şi care n-au nici o ocazie să se distreze. O să le-o dăm noi : ospeţe şi dans pe malul fluviului. Ce părere ai de asta?

— Văzută sub acest aspect, cucerirea Noii-Franțe mi se pare de-a dreptul seducătoare.

Amândoi tăcură, legănați de tangajul vasului. Afară, zgomote diverse de voci sau chemări pierzându-se în noapte trădau prezența oamenilor care vegheau. Totul era liniştit.

. Angelica închise ochii. Să fi adormit oare? Se văzu avântându-se în flăcările unui rug pentru a ajunge la o siluetă legată de stâlp, neagră în perdeaua aurie a flăcărilor care vuiau fierbinți, despărțind-o de el, vrăjitorul blestemat, ce fusese ars în Piața Greve. Viziunea nu dură decât o secundă şi ea se trezi, crezând că a scos un țipăt. El dormea alături, prezență miraculoasă, puternic şi senin. Fără să-l trezească, ea-i atinse mâna netedă şi caldă şi simți sub degete palpitând viața.

Visul pe care tocmai îl avusese coincidea cu senzațiile pe care le avusese când sărise în focul bascilor pe insula Monegan, în noaptea de Sfântul Ion. Mâna de fier a harponierului Hernani d'Astiguarza o făcuse să sară, să zboare printre flăcări şi să aterizeze teafără pe cealaltă parte a rugului.

— Ați fost cruțată, doamnă, îi spusese bascul. Anul acesta Diavolul nu mai are nici o putere împotriva voastră.

Şi aplecându-se, o sărutase pe buze.

7

Corabia care-i urmărea le apăru în fața ochilor pe la mijlocul zilei următoare din ceața verzuie care scălda fluviul, estompând culorile pădurilor şi ascunzând orizontul palid. Flota lui Peyrac, în semicerc, de la un mal la celălalt al vastului Saint-Laurent, închidea drumul noului venit. Aşa cum presimțise contele, se dovedi imediat a fi un vas întârziat care se târa cu greu spre portul său, după ce înfruntase toate relele traversării oceanului. Era înclinat la tribord şi cufundat aşa de adânc dincolo de linia de plutire încât, uneori, hula valurilor nu lăsa să se mai vadă decât catargele cu vele zdrențuite. Când valurile erau mai mari, dispărea cu totul şi aveai impresia că tocmai se scufundase.

Corabia îi urmărea de la distanță ca un animal fricos, rănit de moarte, constrâns să rătăcească, neputând nici să se întoarcă, nici să rişte să se arunce în cursa pe care bănuia că i-o pregăteşte

această flotă străină. Când apăru în fața vaselor care păreau că o aşteaptă, încercă în mod patetic să-şi încetinească pe cât posibil înaintarea. Honorine exprimă cu voce tare ciudatul sentiment care le strângea inima:

— Biata de ea! Biată corabie, gemu ea, copleşită de milă, biată corabie! Cum s-o facem să înțeleagă că nu-i vrem răul!

Ea stătea pe pasarelă alături de Joffrey de Peyrac care, după ce o ridicase pe un afet de tun, îi dădea din când în când luneta sa.

— O s-o scufunzi cu tot cu oameni şi bunuri? întrebă ea cu pasiune.

Uneori, când trebuia să i se adreseze de la egal la egal, ea îl tutuia.

— Nu, domnişoară! E prea jalnică.

Angelica îi observa de departe pe amândoi. Ea se găsea pe prima punte unde se adunaseră mai mulți. Nu putea auzi cuvintele schimbate între Joffrey de Peyrac şi Honorine, dar, cu ochii ridicați, se amuza de imaginea lor. Afecțiunea lui Joffrey de Peyrac ridica pe un loc neaşteptat această miniatură cu păr roşu pe care Quebecul o aştepta deasemenea. Destinul o legase de un om extraordinar, aureolat de o complicată şi sumbră legendă, pe ea, micuță creatură menită nenorocirii. Şi aceasta îi convenea de minune tinerei Honorine de Peyrac care nu se îndoia nici o clipă că ține de acum în mâinile ei soarta Canadei şi a capitalei sale, ceea ce era just şi echitabil. O clipă mai târziu, Joffrey şi Honorine dispărură din ochii Angelicăi, care-i văzu apoi coborând scara dunetei, Joffrey ținând de mână copilul. Cum făcea de obicei când era la postul de comandă, el îşi pusese pe față masca de piele neagră. Aceasta îi dădea un aer sălbatic şi accentua fragilitatea fetişoarei ce mergea alături de el în fusta ei bufantă.

Angelica îl auzi pe Joffrey spunându-i Honorinei :

— O să ne continuăm drumul până la Tadoussac şi o s-o lăsăm să meargă mai departe.

— Şi la Tadoussac?

— Atunci o vom aborda şi vom vedea dacă sunt persoane primejdioase la bord, apoi îi vom vizita calele.

— Sunteți un pirat, domnule, strigă Honorine, imitând vocea intendentului Carlon.

Angelica nu se putu abţine să nu izbucnească în râs. Ştia că nimic nu putea interveni în dragostea care-i lega. Orele petrecute noaptea trecută în braţele lui Joffrey îi lăsaseră o senzaţie de euforie. Îi creştea inima văzând aceste fiinţe atât de dragi ale căror vieţi bogate şi strălucite spera să fie binecuvântate de soartă.

Corabia muribundă ce se târa în urma lor părea că simbolizează ultimele tresăriri ale unui adversar care, nereuşind să-i înfrângă, nu va întârzia să ceară milă. Oare din această cauză Joffrey mergea aşa de liniştit în Noua-Franţă folosind adevăratul său titlu de conte de Toulouse? Spera oare să obţină amnistia definitivă a regelui Franţei?

În ciuda aparenţelor, ea începea să înţeleagă că puterea lui Joffrey era mai mare astăzi ca odinioară, căci *era liber*. Nici un sistem de vasalitate nu-l mai înlănţuia cu legile sale, făcând din el, ca altădată, cu toată puterea lui de senior de Aquitaine, un supus. Ce-ar avea de pierdut regele dacă i-ar face dreptate? Cu ce-l mai putea speria de acum acest rival îndepărtat?

Totuşi, a doua zi, datorită unei fraze rostite de soldatul Adhemar, teama se strecură din nou în sufletul Angelicăi. O dată în plus, erau cu toţii adunaţi pe punte. Comandanţii vaselor veniseră la raport mai devreme ca de obicei ca să discute despre situaţia navei ce părea că-şi continuă drumul cu mare greutate. Trebuiau oare să-i vină în ajutor? Kouassi-Ba şi majordomul, împreună cu ajutoarele lor, serveau băuturi, dar atenţia era reţinută mai ales de înaintarea vasului în dificultate. Stabiliseră că era vorba de o navă de comerţ provenind din portul Havre sau de la Honfleur şi care aparţinea probabil Companiei celor O Sută de Asociaţi.

Văzând că navele suspecte, care-o încercuiseră în ajun şi despre care putea crede că sunt ale englezilor sau piraţilor, se îndepărtaseră, corabia îşi reluase drumul cu greu. Chestiunea era de a şti dacă va rezista cel puţin până la Tadoussac. Se făceau presupuneri despre motivele care-o făcuseră să ajungă în Canada aşa de târziu. Oare făcuse escală în golful Saint-Laurent, la Shediac sau chiar la Tidmagouche? N-ar fi fost oare mai bine să fi rămas acolo?

Îşi treceau unul altuia lunetele, când se făcu auzită vocea plângăreaţă a lui Adhemar.

— Dar dacă nenorocitul ăsta de velier a luat-o la bord pe ducesă?

— Ce ducesă? exclamară toţi, întorcându-se spre el.

Adhemar nu răspunse şi se închină de mai multe ori, dar toată lumea înţelesese; şi cum era un băiat simplu, dintre aceia care, în sate, au premoniţii şi vise, o teamă teribilă le îngheţă inimile.

— Ce tot spui? Eşti nebun? strigă Angelica. Ducesa! Dar ducesa e moartă. Moartă şi-ngropată!

— Nu se ştie niciodată cu fiinţele astea, mormăi Adhemar, închinându-se şi mai abitir.

Toate privirile, ca la un semn, se întoarseră spre contele de Peyrac ca pentru a-i cere încuviinţarea, dar cum acesta se îndepărtase, toţi îl priviră pe Villedavray.

— Prieteni, să ne calmăm, hotărî marchizul, suntem încă sub impresia unor evenimente care ne-au marcat profund. Dar trebuie să uităm, SĂ UITĂM TOTUL. Ascultaţi-mă bine! Când ajungem în Quebec nu trebuie să mai avem nici cea mai mică amintire din ce s-a petrecut în golful Saint-Laurent. Da, chiar şi dumneata, Carlon, trebuie să uiţi. N-avem încotro, căci doar aşa putem scăpa...

El insista cu o solemnitate care nu-i era obişnuită şi care dovedea că nu subestima ceea ce se ascundea în spatele dramei în care fuseseră amestecaţi : complicaţiile posibile cu tribunalul Inchiziţiei.

— Chiar în stare de legitimă apărare împotriva lui... Satan, reluă el, coborând vocea şi aruncând o privire în jur, ştim cu toţii că e extrem de delicat să fii implicat în acest gen de proces. V-am mai spus, Carlon : tăcere şi uitare. Iată cel mai bun mod de a nu ne da de gol faţă de oamenii prea curioşi.

— Dar dacă "ea" s-ar întoarce? repetă Adhemar, închinându-se.

— "Ea" nu se va mai întoarce, tranşă Villedavray şi dacă îţi mai permiţi vreodată aluzii de felul acesta, îţi rup bastonul pe spinare şi te pun în fiare când sosim la Quebec, sau chiar te spânzur pentru dezertare.

Adhemar fugi, îngrozit.

— Domnul de Peyrac a rezolvat cum nu se poate mai bine povestea asta, să nu mai vorbim despre ea, continuă marchizul căruia îi plăcea să amintească că el era guvernatorul

Acadiei şi că, în această calitate, avea responsabilitatea morală; aş mai adăuga că ajungem cu toţii în Canada sănătoşi la minte şi la trup, ceea ce, după câte am îndurat, este deja un miracol pentru care trebuie să-i mulţumim lui Dumnezeu. Iar dacă teama de vreun spirit demonic ne chinuie, să nu uităm că de acum suntem pe pământ creştin graţie neobositului devotament al misionarilor noştri care, de mai bine de cincizeci de ani, au sfinţit cu sudoarea trudei şi sângele martirilor lor aceste regiuni păgâne. Canada nu este nici pe departe Acadia, unde, recunosc, trăiesc încă mulţi necredincioşi.

El aruncă o privire înspre fraţii Defour.

— Acestea fiind spuse, am luptat întotdeauna împotriva nelegiuirii şi dovada este că am scăpat cu bine de forţele satanice. Totul s-a terminat. Să ne liniştim. Suntem la adăpost. În plus, avem la bord cuvioşi părinţi ai Bisericii care ne aduc sprijinul lor. Am auzit dimineaţă cu toţii slujba părintelui Quentin... Iadul nu are nici o putere împotriva noastră.

— Amin! făcu Carlon, strâmbându-se. Aţi putea urca la amvon.

— N-ai decât să râzi, dar am avut de a face cu unii mai puternici ca dumneata !... Cu cel puţin optzeci de legiuni diavoleşti, strigă Villedavray, agitându-şi bastonul cu mâner de argint. Ştiu despre ce vorbesc! M-am luptat împreună cu doamna de Peyrac împotriva unor atacuri demente... Dumneata n-ai ajuns decât la sfârşit şi totuşi o băgasei pe mânecă pe plaja de la Tidmagouche când acea posedată a scos acel ţipăt teribil. Te-am văzut pălind! Hai, urmează-mi sfatul. Fie vorba între noi, aşa cum am spus, *totul* trebuie să rămână între noi! Doar aşa putem să scăpăm de anchete... Zidul tăcerii. Uitaţi şi zâmbiţi cu toţii! Viaţa e frumoasă!

Şi luând-o pe Angelica deoparte, îşi petrecu un braţ în jurul taliei ei.

— Nu vă speriaţi.

— Dar eu ...

— Vă cunosc eu... Vă aud inima bătând... Ah, vulnerabil Săgetător! zise el, mângâind-o pe obraz. Nu se cunoaşte sensibilitatea profundă a acestui semn de Foc care toată viaţa trebuie să înfrunte ura pe care talentele şi cinstea sa o provoacă, dar şi dragostea pe care o inspiră acea flacără carnală şi totodată suprapământească care-l animă. Pentru că e gata să tragă şi-şi

trimite săgeata drept în nori, este considerat neîmblânzit şi fără slăbiciuni, dar nu se ştie că suferă profund că aparţine în acelaşi timp atât cerului cât şi pământului.

— Vorbiţi de semnul meu zodiacal? întrebă Angelica, intrigată.

— Da! Săgetătorul.

Villedavray privi firmamentul nocturn ca şi cum ar fi văzut galopând acolo centaurul mitic, spre timidele stele ascunse de nori pufoşi.

— ... El este mesagerul acestei lumi materiale spre lumea cealaltă. Iată de ce, mai mult ca oricare alta, dumneata, Angelica, ai fost victima unei fiinţe demonice; căci, într-o anumită măsură (şi se apleacă la urechea ei): eşti de FELUL EI, înţelegi? O ghiceai, puteai să-i urmăreşti fantasmagoriile... dar erai făcută deasemenea să o învingi, căci aparţineai universului terestru şi nu poţi fi păcălită. Centaurul se ţine bine pe picioare. Nu se lasă speriat uşor. Nu te mai gândi la ce a fost şi va fi...

— Mă doare stomacul, făcu Angelica punându-şi mâna pe piept. Când îmi aduc aminte ţipătul ei oribil mi se face rău. Trebuie s-o spun, atunci mi-a fost frică cu adevărat. Sunt puţin superstiţioasă... Am minţit când îi spuneam că nu mi-e frică de ea... Răufăcători sau nu, demonii mă sperie.

— Dar ai ştiut s-o înfrunţi.

— Sunteţi la fel de savant şi în ştiinţa astrelor, marchize?

— Sunt savant în aproape orice, mărturisi Villedavray, cu modestie.

— Şi credeţi că n-am terminat definitiv cu ea, cu ducesa, nu-i aşa? Ţinea de pământ prin prea multe ramificaţii. Vor întreba de ea la Quebec, vor dori să ştie ce s-a întâmplat cu ea.

— Tăcere, vă spun.

— Fetele regelui vor vorbi.

— Ele sunt prea înfricoşate. Le-am amintit că au fost în serviciul unei prăzi a Inchiziţiei şi că s-ar putea s-o sfârşească pe rug şi ele. Bietele don'şoare! Cred că până şi pe patul de moarte se vor teme să n-o vadă apărând în faţa lor!

Angelica medita la atentatul în care domnul de Varange îşi găsise moartea. Tăcere şi despre asta! Un grup de complici va tăcea printre alţi complici, care trebuiau să tacă deasemenea şi în alte privinţe. Toate aceste nave transportau un soi de companie a conspiratorilor pe care o lega, de bine de rău,

sentimentul de a se fi găsit în mijlocul unui păienjeniş colcăind de intrigi din care nu vor scăpa cu toţii decât prin forţa spiritului şi datorită întâmplării de a fi împreună. Vor fi toţi ca unul când vor debarca la Quebec, purtând în sinea lor secretele de nemărturisit ale Acadiei.

— Credeţi că e moartă?.repetă Angelica, cu vocea scăzută.

— ESTE MOARTĂ, afirmă Villedavray. Şi trebuie să vă convingeţi de un lucru: că moartă sau vie, nu mai poate să vă facă *nimic*. Săgetătorul rănit îşi reia drumul, ridicându-şi arcul spre victorie... Şi în ce priveşte ştiinţa astrelor, vă voi prezenta la Quebec un preot dintre prietenii mei care este foarte priceput în materie. El vă va spune lucruri uimitoare despre destinul vostru şi cel al domnului de Peyrac... O să vedeţi!

TADOUSSAC

1

— Linişte!

Vocea hârâită a lui Erikson pluti peste golf.

— LINIŞTE, MATELOŢI !...

Apoi veniră ordinele.

— Scoateţi amarele velelor joase ! Detaşaţi scotele velei mari !

Liniştei dinaintea primului apel îi urmă lipăitul picioarelor goale pe punte. Matelotii se grăbeau la manevre.

O dimineaţă trandafirie învăluia navele aliniate. Pe fiecare dintre ele, vocea căpitanului repeta aceleaşi comenzi şi doar strigătele pescăruşilor şi cormoranilor le răspundeau, planând în această lumină matinală palidă care unifica apa şi cerul.

— ... MATELOŢI DE VERGĂ, SUS !...

Ca nişte maimuţe, oamenii se avântau pe catarge.

La prova lui *Gouldsboro*, Angelica stătea lângă Peyrac. Toţi pasagerii erau acolo, adunaţi, în timp ce în jurul lor se derula manevra de strângere a velelor şi ancorare. Cu ochii mari, plini de încântare şi aşteptare, ei priveau în faţa lor panorama unui ţărm pe care se îngrămădeau căsuţe de lemn şi mari ferme din piatră cenuşie, printre livezile şi ogoarele de pe coastele dealurilor pe care o fină peliculă de brumă le făcea să strălucească.

În centru, la mijlocul satului, o mică biserică îşi înălţa clopotniţa ascuţită, lucrată cu artă şi ale cărei ornamente de plumb străluceau în lumina difuză. În stânga, în vârful promontoriului, era un mic fort de lemn cu patru turnuri de colţ

şi un donjon rustic în vârful căruia flutura o flamură albă, marcată cu trei crini de aur...

— Tadoussac ! Franța !

Zgomotul lanțurilor ancorei umplu golful liniştit de ecouri sonore întoarse de falezele de granit roz ce se înălțau deasupra fluviului Saguenay care, aici se vărsa în apele fluviului Saint-Laurent. Apoi se aşternu liniştea, tulburată doar de țipetele păsărilor de mare.

În ceața uşoară ce scălda întreg peisajul, culorile păreau mai estompate, şi totodată mai vii. Ulmi şi arțari răspândiți printre casele târgului puneau ici şi colo pete purpurii şi aurii, iar fumul ridicându-se din coşuri trasa pe cer lungi dâre de un alb pur, ca desenate de mâna unui pictor. Un norişor de abur alb înflorea lângă gardul unei mici tabere indiene aşezată la jumătatea drumului dintre fort şi primii brazi ai pădurii.

— La prima vedere totul pare liniştit, zise Peyrac, inspectând împrejurimile cu luneta. Locuitorii sunt pe mal, dar nu par să aibă intenții belicoase, iar la fort nu mişcă nimic.

— Dacă Quebecul n-a trimis pe nimeni pentru a întări garnizoana, atunci aici nu sunt decât patru soldați, zise Carlon.

— Vă mulțumesc că m-ați avertizat, domnule intendent.

Contele de Peyrac îşi strânse luneta şi se întoarse către intendentul Noii-Franțe şi guvernatorul Acadiei.

— ... Ei bine, domnilor, nu ne rămâne altceva de făcut decât să coborâm pe uscat. Prezența voastră lângă mine le va confirma acestor oameni cumsecade intențiile mele paşnice.

— Ah! În sfârşit vă dezvăluiți intențiile, zise Carlon. Lăsați ostaticii în față.

— Domnule, n-ați urcat la bord în această calitate. Amintiți-vă! Ori ne însoțeați, ori petreceați iarna în vreun colț pierdut al fluviului Saint-Jean, amenințați de englezi sau părăsiți printre sălbaticii de pe coasta de Est. Ați fi preferat, ca ultimă posibilitate, să urcați la bordul acestui vas care se târăşte în urma noastră şi e gata în orice moment să se scufunde?...

Privirile se îndreptară în spate. Ceața ascundea orizontul şi nu se mai vedea nimic

— ... O să ne ocupăm de asta mai târziu, zise Peyrac. Mai întâi, Tadoussac.

Villedavray făcu semn Angelicăi şi curții sale obişnuite de copii şi fete.

— O să mă întorc, îi şopti el. Trebuie să lămurim câteva lucruri.

— Vreau să-l văd pe Pruncul Iisus de la Tadoussac, se auzi vocea Honorinei.

— O să-l vezi, ţi-am promis.

Şalupa vasului se îndreptă spre ţărm, escortată de două bărci mari, încărcate cu bărbaţi înarmaţi. Dar, exceptând această precauţie, nici de o parte, nici de alta, nu se manifestau intenţii belicoase. Cu toate acestea fiecare era cu ochii-n patru. Ceaţa ascundea puţin mişcările.

— Un clopot, zise una dintre Fetele regelui, bate pentru slujbă.

— Nu, e clopotul de alarmă...

Nu era prea clar, dar sunetul ieşind din clopotniţa bisericii le provoca acestor exilaţi o senzaţie familiară. Un sat francez...

— ... Afară numai dacă...

— O să-l văd pe Pruncul Iisus de Tadoussac? imploră vocea Honorinei.

— Da, o să-l vezi.

Totul era liniştit. Puţin câte puţin tensiunea slăbi, iar imaginea pe care contele de Peyrac o dădea acestei expediţii în Canada deveni mai clară în ochii Angelicăi. Era doar o vizită de la principe la principe, de la guvernator la guvernator. Tadoussac nu era decât o escală. Ţăranii francezi din Canada nu puteau să se arate ostili faţă de francezii care n-aveau pentru de ei decât gesturi amicale. Peyrac şi ai săi întreţinuseră întotdeauna cele mai bune raporturi cu pădurarii canadieni care găseau la posturile sale refugiu şi ajutor. El evitase întotdeauna – şi nu fără greutate – să răspundă prin violenţă provocărilor armatei şi până acum pacea nu fusese tulburată. Aceasta se ştia de trei ani, căci oamenii vorbeau la întoarcere, ba chiar îşi transmiteau informaţia că la acest senior din Maine, în Sud, se găseau vase de aramă bune de negoţ.

Angelica îşi dădu seama ce însemna teama care uneori îi strângea inima.

— Nu de popor mă tem, ci de Putere.

Poporul era intuitiv. Nu era uşor de păcălit. Putea fi doar constrâns. Ori, aici, în Canada, toporul de tăietor de lemne, coasa plugarului, puşca vânătorului creându-i un teritoriu ce-i

aparținea, omul din popor era liber... Înnobilat de idealurile care-l aduseseră în Noua-Franță și de fraternizarea cu cei mari în mijlocul primejdiilor și încercărilor aventurii coloniale, el aparținea deja unei rase aparte, mai independentă și mai obiectivă decât cea a semenilor săi rămași în Franța

Șalupa reveni și abordă flancul lui *Gouldsboro.* Contele de Peyrac urcă la bord, în timp ce mica trupă începea să coboare în șalupă. Honorine ciripea ca o rândunică.

— Mamă, vino, vino repede! Putem să mergem pe uscat.

Angelica se repezi la Peyrac.

— Totul e bine, îi spuse contele. I-am asigurat pe oameni că sunt pașnic. Și cred că ar fi preferat să aibă de a face doar cu mine, mai degrabă decât cu intendentul Carlon care este pe cale să-i facă de două parale în legătură cu o încărcătură ce-ar fi trebuit să fie îmbarcată demult pentru Europa. Nu se așteptau să-l vadă apărând fără veste și, până la urmă, este cea mai mare trădare pe care mi-o pot reproșa. Dintr-o dată, trecem pe planul doi. Toată lumea s-a dus acasă, dar pariez că pândesc cu toții în spatele ferestrelor. A venit vremea. Du-te să-ți joci rolul. Villedavray te așteaptă. Nu mă îndoiesc că o să ajungi foarte repede să-i joci pe degete pe toți.

Și-i sărută mâna.

— ... Du-te, scumpa mea! Hai! Pune-ți frumosul picior pe pământ francez. Și câștigă!

Angelica privi spre țărm. Aventura începea cu adevărat.

În timp ce vâsleau spre mal, ea se întreba dacă n-ar fi trebuit să se îmbrace mai elegant. Dimineața se îmbrăcase în grabă, dornică să zărească mai repede satul Tadoussac care fusese anunțat. Purta o fustă de postav, un bolero garnisit cu blană, o mantie de lână neagră cu glugă amplă, și-și legase peste părul strâns în coc pe ceafă o basma de satin negru. Părea destul de austeră, dar asta e! Nu mai avea timp de pierdut. În șalupă luaseră loc, pe lângă copii, Fetele regelui, Yolanda și Adhemar, doi dintre soldații spanioli, Luis și Carlos. Mateloții și vâslașii ambarcațiunii purtau în centuri pistoale solide, cu țeavă lungă și două focuri, de fabricație franceză, cum puțini ofițeri de rang înalt aveau în alte flote. Echipajele lui Peyrac erau întotdeauna cel mai bine înarmate.

Părintele Baure și domnul Quentin așteptau deja pe mal, înconjurați de o mulțime de indieni și de curioși, iar lângă

biserică, domnul de Villedavray îşi agita bastonul cu mâner de argint:

— Grăbiţi-vă!... Părintele Dafarel ne va deschide cufărul comorii...

O siluetă în sutană neagră, iezuitul locului, fără îndoială, stătea nu departe de el. În aparenţă, Villedavray se ocupase deja de el şi-i închisese gura.

Ceaţa se risipea. Soarele era puternic şi îngheţat. Din acest sat în pantă se vedea peste tot, de la ţărm şi până pe creasta dealului iar, de la ferestrele lor, locuitorii caselor mai îndepărtate puteau vedea cine debarca, iar soldaţii fortului, fumându-şi pipa sau săpându-şi grădiniţele în pantă, puteau anunţa navele, bărcile sau canoele venind, care de la Saguenay, care de pe Saint-Laurent. Toată lumea ştia cine intra sau ieşea de la vecin, putând să-l spioneze fie de sus, fie de jos.

Angelica, uitându-se la Villedavray şi misionar, simţea că se afla în centrul atenţiei unei întregi populaţii care-şi reluase în aparenţă treburile cotidiene, în casă sau pe câmp, pescuitul sau negoţul, dar care nu pierdea nici un amănunt din ce se întâmpla în port, numărând până şi mateloţii şalupei.

— Le-ai văzut pistoalele? – Dar ţinuta soldaţilor cu coifuri şi platoşe negre? – Parcă ar fi spanioli. – Câţi ani or avea fetele? – De unde-au mai apărut şi astea? – Dar copiii? – Ce drăguţi sunt, puişorii, şi sănătoşi în ciuda călătoriei. – Dar femeia, doamna aia care tocmai a coborât şi urcă la capelă ţinând copiii de mână, ce frumoasă e! Chiar de departe, n-o fi oare ... EA?... Cea aşteptată în Canada?...

Poteca avea avantajul că era ca o uliţă a satului, şi Angelica ajunse mai repede decât se aştepta în faţa bisericii, la jumătatea pantei dealului. De acolo, Saint-Laurent se vedea întinzându-se ca un loc de culoare alburie. Ceaţa se retrăsese destul de departe spre celălalt mal. Găsindu-se brusc la doi paşi de iezuitul care aştepta lângă Villedavray, Angelica se duse la el fără ezitare:

— Părinte, ce plăcere după o aşa lungă călătorie în ţinuturi sălbatice să aud răsunând clopotul unei biserici unde ştim că ne aşteaptă Sfânta Prezenţă!

Şi cu o mişcare spre pragul capelei:

— ... Permiteţi-mi, înainte să admir minunile pe care ni le anunţa domnul de Villedavray, să îngenunchiez cu copiii mei

şi aceste tinere fete în faţa Celui care ne este atât de necesar tuturor şi pe care, prin devotamentul şi bunele voastre oficii, îl putem găsi în colţurile cele mai îndepărtate ale lumii. Fiţi binecuvântat!

Părintele Dafarel aprobă cu o înclinare curtenitoare din cap. În ochii săi gri apăru o lucire puţin ironică. Dar aceasta era o impresie comună iezuiţilor pe care cincisprezece ani de studiu a "Exerciţiilor Sfântului-Ignaţiu" îi obişnuiau să privească lumea, agitaţia şi sărmanele ei şiretlicuri, cu o anume condescendenţă.

Angelica întâlnise aceeaşi sclipire de umor la fratele Raymond de Sancé, iezuitul, înainte de a o revedea la părintele Louis-Paul Maraîcher Vernon care, sub înfăţişarea unui matelot englez, o salvase de la înec, sau la părintele Massérat la Wapassou care vântura atât de bine berea, suflecându-şi mânecile fără fasoane. Aceste importante personaje ale Bisericii catolice, iezuiţii, n-o intimidau în mod deosebit. Ea se simţea destul de apropiată de ei pentru că libertatea lor interioară faţă de fiinţa umană semăna puţin cu a ei. Totuşi, nu-i întinse mâna părintelui Dafarel căci ştia că preoţii, în general, evitau să strângă mâna femeilor.

Urmându-l pe iezuit, intrară în mica biserică cu o singură navă, umbroasă şi impregnată de parfum de tămâie, unde ardea lampa cu ulei din sticlă roşie. Impresionată, Angelica simţi o emoţie răscolitoare. De câtă vreme , de câţi ani, nu mai intrase oare într-un sanctuar, loc de rugăciune în care odinioară se scursese o parte a vieţii ei de adolescentă?! Utrenii în zori, vecernii, mântuire, binecuvântări, rugăciuni cotidiene, mari sărbători, cantice, împărtăşanii, comuniuni, un loc foarte familiar şi unde ajungea să se simtă ca şi acasă. În mod spontan, merse să îngenunchieze în faţa altarului şi-şi cuprinse faţa în mâini.

"Iubită Franţă!" spuse ea încetişor. Şi lacrimi de regret şi iubire îi urcară în ochi, sentimente intense, îndelung reţinute, batjocorite, pe care refuza să şi le mărturisească în adâncul fiinţei ei: dragostea de ţara în care se născuse şi legătura cu religia în care fusese botezată. Ea rămase un lung moment aşa, adâncită în penumbra reculegerii sale.

"Oh, Doamne! se ruga ea, într-un elan orbesc. Doamne! Tu, care mă cunoşti! Tu care ştii cine sunt!"

— Bravo, îi şopti Villedavray, în timp ce se îndrepta spre sacristie, a fost foarte emoţionant, nu vă ştiam nici aşa diplomată, nici aşa pioasă. Sunteţi o admirabilă comediană.

— Dar nu-i vorba nici de diplomaţie, nici de comedie aici, protestă ea.

— Atunci e şi mai rău şi mai primejdios. Hotărât lucru, încep să cred c-o să asistăm la tot felul de ciudăţenii în Canada.

Pruncul Iisus din Tadoussac era o statuie de ceară, oferită iezuiţilor misionari de Ludovic al XIV-lea, copil, căreia Anne de Austria, Regina mamă, îi brodase mantia de satin gri argintiu cu mărgele de sidef şi eghileţi din argint curat. Honorine întindea braţele spre el, dorindu-l ca păpuşă.

Când ieşiră din biserică, de această dată întreg Tadoussacul era în piaţă, inclusiv indienii taberelor de pe deal, de pe ţărm şi de pe râul Saguenay. Era destul de impresionant.

În faţa acestei mulţimi înghesuite care o fixa cu figuri împietrite, Angelica începu să regrete că nu s-a îmbrăcat mai elegant. Nu ştia prea bine ce aşteptau aceşti oameni de la ea. Erau poate decepţionaţi s-o vadă prezentându-se cu atât de puţin fast. Ea vedea feţe rotunde, liniştite, sub boneta albă a femeilor, sub "castronul" roşu de lână al bărbaţilor şi, bineînţeles, indienii care erau în primul rând cu copiii lor goi şi murdari strecurându-li-se printre picioare şi certându-se cu micii ţărani cu picioarele goale, care încercau să facă la fel.

Mamele îşi prindeau progenitura, o zgâlţâiau, chiar o atingeau şi totul redevenea imobil o clipă, ca o imagine de vis. Angelica salută din cap de jur împrejur, dar nu obţinu nici un răspuns. Oamenii o priveau.

Erau acolo pădurari, cu picioarele bine înfipte în obielele şi mocasinii lor, plugarii cu saboţi şi pantofi grei cu cataramă, erau femei cu bonetă, sau care-şi aruncaseră peste aceasta şaluri mari, drapate ca nişte cuverturi, în care îşi înfăşurau umerii ca indienii.

Cu gura închisă, sau cu pipa între dinţi, o priveau cu toţii. Şi asta ar fi putut dura până seara

Angelica aruncă o privire în jur şi constată că marchizul şi iezuitul, poate uimiţi sau deconcertaţi, nu păreau hotărâţi să ia situaţia în mâini. Ea zări atunci un bătrân care stătea aşezat pe una din băncile de piatră, în dreapta porţii bisericii. În ciuda vârstei înaintate, acest bătrân părea alert şi vioi. Căciula sa de

lână roşie, ponosită, devenită roz datorită intemperiilor şi garnisită cu medalii şi pene, se potrivea de minune cu figura sa brună şi ridată ca o moşmoană. Ea-i făcu o mică reverenţă şi-i spuse amabil cu voce tare:

— Pot să pariez, domnule, că sunteţi decanul de vârstă din Tadoussac. Nimeni nu-i mai îndreptăţit ca dumneata să mă prezinte acestor oameni cumsecade care au avut amabilitatea de a veni să mă salute şi cărora mi-ar plăcea să le pot mulţumi pentru atenţia lor.

Fără să mai aştepte, luă loc lângă el, adăugând:

— Mă numesc contesa de Peyrac şi tocmai am debarcat de pe corabia pe care o vedeţi acolo, ancorată în port.

Nu spunea nimic nou nimănui, dar trebuia să pună lucrurile la punct. În atitudinea canadienilor nu se simţea nici o ostilitate. Ei o priveau, şi gata. Ea crezu că trebuie să-i ajuta să-şi facă o părere. Odinioară, ţăranii poitevini pe care-i condusese în luptă, ar fi avut, în aceleaşi împrejurări care cereau prudenţă şi gândire, o atitudine asemănătoare. Oamenilor din Tadoussac li se prezenta o femeie care... o femeie pe care... Rămânea de văzut!...

Bătrânul nu răspunse nimic, dar îi arătă că nu era surd, nici slab de minte. Se retrăsese pentru a-i face loc şi un fel de zâmbet juca pe trăsăturile lui tăbăcite, în timp ce-i privea pe Honorine şi Cherubin, care erau fascinaţi de căciula lui.

Marchizului de Villedavray îi plăceau aceste momente în care evenimentele îi permiteau să ocupe mai mult sau mai puţin mijlocul scenei. Atunci, se impregna de tensiunea generală, intra în joc şi hotăra ce rol să joace. Lăsând câteva secunde de tăcere suplimentare, necesare pentru a mări curiozitatea publicului, făcu cu ochiul părintelui iezuit care părea că nu este interesat de situaţie, apoi declară:

— Draga mea Angelica, nici că puteaţi alege pe cineva mai bun ca acest nobil bătrân. Este Carillon. A acostat aici acum multă vreme împreună cu curajosul nostru Champlain, şi aflaţi că pe el l-a lăsat descoperitorul nostru de pământuri indienilor algonchini în schimbul unuia de-al lor pe care l-a dus în Franţa pentru a prezenta acest neam Regelui. De la mai puţin de şaptesprezece ani, singur, prietenul nostru a trăit alături de sălbatici, cu care a rămas aproape doi ani, iar când exploratorul

s-a întors cu indianul său, el, Carillon, ştia mai multe dialecte ale locului şi trăia după obiceiurile acestor populaţii.

— Domnule, sunt foarte onorată să vă cunosc, afirmă Angelica, adresându-se vecinului ei.

Acesta acceptase prezentarea lui Villedavray fără a avea aerul că-l aude. Privirea sa şireată făcea turul asistenţei. Întinzând un deget încovoiat, făcu un semn cuiva, cerându-i să iasă din rând. Imediat, oamenii începură să se agite şi îndeosebi ţărăncile care, după discuţii, împinseră în faţă o fată frumoasă, bine făcută, cu un aer speriat. Ea se ţinea dreaptă, ca şi cum ar fi fost constrânsă sau forţată. Bătrânul continua să-i facă imperativ semn să înainteze. Indexul său agil era deosebit de elocvent şi părea că luase obiceiul de a-şi manevra astfel anturajul – fie pentru a-şi cruţa forţele, fie considera inutil să bombăne mereu aceleaşi cuvinte pentru aceleaşi lucruri de vreo nouăzeci şi patru de ani.

Cu toate acestea, fata, încăpăţânată, rămase unde era.

— Dar asta-i Mariette, strigă jovial Villedavray, deschizându-i braţele. Ce frumoasă s-a făcut şi cât a crescut! E adevărat că s-a măritat anul trecut?

Colţul femeilor deveni agitat şi unele feţe se întunecară. Villedavray se grăbi să meargă spre ele şi să ceară să arbitreze conflictul subînţeles. El reuşea cu uşurinţă să câştige încrederea femeilor şi, foarte repede, două femei drapate în şaluri îi explicară totul volubile.

El reveni spre Angelica.

— Iată ce se întâmplă. Această copilă este strănepoata lui Carillon, îi explică el, aplecându-i-se la ureche. Ea are necazuri cu copilaşul ei, iar bătrânul şi-a băgat în cap că aţi putea face ceva să-l îngrijiţi, căci, din tot ce se bârfeşte, doar faima dumitale de vindecătoare a ajuns la el. Se discută despre asta de când s-a răspândit zvonul că veţi veni la Quebec. Şi el e încăpăţânat ca un catâr...

— Dar ea, ea nu vrea...

— Fetele astea de la ţară sunt cam proaste şi superstiţioase.

— Nu, se teme să nu-i deoache cineva copilul, zise Angelica. Şi ei au fost montaţi împotriva mea. Bătrânul Carillon nu pare totuşi să creadă în bârfe. Ştiu că ne poate fi aliat.

Ea se întoarse spre bătrânul care se agita, fulgerând femeile din priviri.

— Domnule Carillon, sunt dispusă să ofer ajutor cui mi-l cere. Dar să nu credeți că am puteri magice. Poate sunteți mult mai priceput decât mine în ştiința ierburilor, pentru că ați parcurs pădurile şi i-ați frecventat pe indieni. Totuşi, o să trimit după cufăraşul meu de leacuri şi când ne vom cunoaşte mai bine, poate voi putea convinge pe această tânără să-mi arate copilaşul.

Bătrânul părea furios. Nu se ştie dacă din cauza vorbelor Angelicăi sau a nesupunerii strănepoatei sale. Aceasta, în ciuda furiei bătrânului, nu se clintea. Făcea parte dintr-o generație care crescuse la liziera pădurii de unde poate ieşi în fiece clipă un irochez, cu securea în mână. Asta căleşte caracterul, iar tineretul nu mai avea ascultarea de odinioară. Aici se isprăvea bătrâna Europă aservită voinței bătrânilor! Gata cu prostiile! Se putea spune fără teamă că tineretul canadian nu făcea decât ce-l tăia capul.

Bătrânul se agita de parcă urma să facă apoplexie. Scuipă un lung jet de salivă, înnegrită de tutun, la o distanță care-i dovedea mânia. În sfârşit, se lansă într-o întreagă serie de semne tainice, care avură drept rezultat ieşirea din mulțime, în fugă, a unui puşti cu picioarele goale şi părul blond, zburlit, aducând o pipă indiană din piatră roşie, o pungă de tutun şi un cărbune aprins. După ce-şi aprinse pipa, Carillon consimți să se calmeze.

Totuşi, incidentul rupsese imobilitatea şi liniştea mulțimii, iar acum era o mare agitație în care se amestecau şi sălbaticii. Oamenii se interpelau cu violență, şi se văzu trecând din mână în mână o muschetă. Se părea că lucrurile luau o întorsătură urâtă şi Angelica privi înspre soldații spanioli însărcinați cu paza ei. Aceştia stăteau impasibili, fiind antrenați să înfrunte mulțimi de toate felurile, de la indienii de pe Amazon, la pirații din Tortuga şi sclavii negri răsculați, şi mai recent, echipajele de ticăloşi ai ducesei. Avuseseră de a face cu indienii irochezi şi abenachi, cu pescuitorii de balene basci sau malvini... O adunătură de canadieni nu-i putea speria. Căpătaseră, în serviciul contelui de Peyrac, un al şaselea simț care-i avertiza asupra clipei când lucrurile deveneau serioase şi când trebuiau să intervină. Arma pe care se certau canadienii ajunse în mâinile unui sălbatic înalt, galben ca lămâia, pe care Angelica avu impresia că-l mai văzuse undeva. Simultan, toată lumea izbucni

în râs, iar oamenii se întoarseră spre ea, cu chipuri de copii ce se pregătesc să facă o farsă.

Angelica le răspunse cu un surâs. Avea impresia că se află în piața satului copilăriei sale, așezată sub ulm, lângă părinții ei, baronul şi baroana de Sancé, spectatori răbdători şi indulgenți la glumele ţărăneşti. Iar cei bătrâni se aşezau lângă ei. Ca şi ei, îi ținea în brațe pe micul Cherubin şi pe Honorine, aşa cum, odinioară, mama ei o ţinuse lipită de ea, cu tandrețe.

Discuția avea loc acum într-o păsărească asemănătoare limbii irochezilor. Angelica nu prindea destule cuvinte pentru a înțelege totul, dar iezuitul i-o relată pe scurt marchizului, al cărui chip se lumină.

— Ah! S-a ajuns şi la asta! Ascultați, doamnă, acum vor să ştie dacă este adevărat ce se spune despre calitățile dumneavoastră de trăgător fără pereche. Acest sălbatic pretinde că l-ați rănit acum un an în nu ştiu ce loc.

— Anaştaha! exclamă Angelica. E Anaştaha, căpitanul Huronilor, mi-aduc aminte. Întâmplarea s-a petrecut în vadul de la Sakoos, lângă Katarunk.

Văzându-se recunoscut, huronul se entuziasmă. Angelica mulțumea cerului în secret că i-a dat o destul de bună memorie a numelor, chiar şi indiene. Indianul şi prietenii săi izbucniseră în râs şi gheața fu spartă. Ei schițară un pas de dans, în timp ce copiii făceau tumbe, iar canadienii băteau din palme.

— Dar nu eu l-am rănit... dori ea să adauge.

Însă cum faptul că ea l-ar fi rănit făcea plăcere tuturor, inclusiv victimei, nu insistă. Anaştaha, prinzând curaj, se apropie şi-i puse muscheta pe genunchi.

— Ce vrea?

— Să trageți, ce dracu!... Să le faceți o demonstrație a talentelor pe care le aveți şi a căror faimă a ajuns până la ei.

Angelica ezita. Sigur, ar fi consimțit bucuroasă să satisfacă curiozitatea acestei populații simpatice, să le facă plăcere prin câteva evenimente inedite care să le înveselească existența dură şi pe care să le poată povesti mai târziu. Dar oare, în spatele propunerilor, nu i se întindea nici o capcană? Nu voiau oare să dovedească faptul că iscusința ei era datorată unor puteri magice sau vrăjitoriei?

"Ce contează, hotărî ea. Trebuie s-o fac."

2

La întrebarea cui aparţine arma, un tânăr, îmbrăcat într-o jiletcă de piele cu franjuri, ieşi din mulţime şi veni spre ea, cu mersul puţin legănat. Şi el îi părea cunoscut. Semăna cu toţi acei Laubigniere, Maudreuil şi compania pe care-i întâlnise în fortul Katarunk sau la Wapassou. Cu o ezitare, el îşi ridică căciula de lână pe care şi-o puse repede înapoi pe cap. Totuşi, el nu fusese scalpat ca bătrânul Macollet, avea chiar o foarte frumoasă coamă, dar această parte a îmbrăcăminţii sale, "castronul" său canadian roşu, părea parte integrantă din persoana sa şi nu trebuia să şi-o scoată decât în biserică sau, dacă era cazul, pentru guvernator sau Rege, dacă cumva i-ar fi venit vreodată ideea să se plimbe prin Canada. Cu aceasta, adăuga listei o ocazie suplimentară să se descopere. În faţa unei doamne de rang înalt, mai ales dacă această doamnă te priveşte într-un mod atât de amical, cu un surâs în colţul gurii care spune multe, te poţi întreba dacă ea nu ştie deja cam prea mult despre tine.

— Cum vă cheamă, domnule? întrebă Angelica, amabilă.

— Martin de Lougre, zis Bel-Oeil, la dispoziţia dumneavoastră, doamnă.

— Ei bine, domnule de Lougre, aveţi o foarte frumoasă armă olandeză.

Accentuându-şi surâsul, ea părea să adauge: "Şi pe care aţi obţinut-o schimbând blănuri la un post la hotarul Noii-Anglii." Dar, după o clipă de tăcere, continuă fără să insiste:

— ... Nu se compară însă cu armele de fabricaţie franceză, ca cele pe care le avem noi, dar desigur că e greu să vi le procuraţi aici. Ei bine! Să mergem să ne întrecem, domnule! Ce contează... Vă las avantajul alegerii armelor. Veţi trage primul şi, cum vă numiţi Bel-Oeil, ceea ce înseamnă că sunteţi un bun trăgător, nu sunt sigură că voi mai putea uimi asistenţa după dumneavoastră. Tot ce sper, servindu-mă de această armă pentru prima dată, este să vă pot egala.

În timp ce vorbea, se ridică şi-i întinse puşca. El o luă, rânjind şi clătinând din cap. Nici el nu era pregătit să tragă, dar

nu putea da înapoi. Mulţimea amuţise, iar Angelica se felicită că a adoptat această tactică. Rivalizând cu un trăgător de elită, putea să le dovedească talentele ei în mânuirea armelor, dar nu se simţea obligată să le facă o demonstraţie de iscusinţă magică.

Flăcăul ceru să se aducă ţinta. Distanţa pe care o ceru i se păru acceptabilă Angelicăi. Putea să iasă din încurcătură cu capul sus. Ea-l privi în timp ce-şi încărca şi-şi pregătea arma. Cercul de gură-cască se lărgise pentru a le face loc. Calmul Angelicăi şi politeţea ei lipseau de orice agresivitate desfăşurarea micii manifestaţii. Brusc, singurul lucru care conta era pariul.

La îndemnurile bătrânului Carillon, traduse prin mişcările imperative ale lungilor sale degete osoase, Bel-Oeil explică faptul că – de acord – va începe prin a ţinti centrul pieii întinse, apoi va doborî o pană de pe gard. După ce trase, se văzu că gaura care traversa ţinta nu era chiar în centru, dar de la o asemenea distanţă era totuşi o frumoasă performanţă. Apoi, după ce încărcă din nou puşca şi ţinti îndelung, doborî pana, cum anunţase.

Angelica îl rugă s-o ajute în timp ce, la rândul ei, încărca muscheta. Ea simţea că tânărul pădurar o examina cu curiozitate căci nu i se întâmplase niciodată să ajute o doamnă cu mâini atât de frumoase să încarce o muschetă aşa de grea ca aceasta. Îndemânarea Angelicăi îl făcu să clatine din cap cu o mimică aprobativă. Ea ceru câteva precizări, căci îşi pierduse obişnuinţa, dar se vedea că se pricepe.

Spectatorii tăceau mâlc şi chiar şi zgomotele obişnuite ale satului păreau estompate. De fapt, spectacolul pasionant la care asistau îi captiva în asemenea măsură încât nu mai auzeau nimic. Până şi copiii indieni tăceau. Când ridică arma şi şi-o sprijini cu uşurinţă pe umăr în ciuda greutăţii ei, un fior de interes străbătu mulţimea. Cu toţii îi urmăreau cele mai mici mişcări. Villedavray jubila:

— Este atât de distinsă, nu-i aşa ?! îi şopti el părintelui Dafarel, care rămase rece.

Angelica plecă arma şi-l întrebă pe bătrânul Carillon ce preferă: să ţintească în centrul ţintei sau pe locul glonţului lui Bel-Oeil. Acesta râse cu toată gura-i lipsită de dinţi şi aprobă cu un gest: cea de-a doua propunere, semnul lăsat de Bel-Oeil, ar fi mai subtilă. Angelica ridică din nou arma şi după ce studie bine traiectoria, se opri din nou şi-i rugă să îndepărteze ţinta cu

aproximativ o toisă* mai departe. Vreo douăzeci de persoane se năpustiră, în timp ce ceilalţi murmurau: "Asta da, îndrăzneală!" Femeia asta îi lăsa să aştepte cam mult. Ştiau ei că nu e o femeie obişnuită. Dacă atinge ţinta de la o asemenea distanţă, atunci sigur că e vrăjitorie...

Mulţimea stătea ca pe ace.

În sfârşit, Angelica, simţindu-şi publicul pregătit, se hotărî. Toate aceste manevre îi permiseseră să simtă bine puşca în mâini. O puse pe umăr cu vioiciune şi de această dată, trase atât de rapid încât oamenii n-avură timp să-şi dea seama şi crezură că au visat.

Alergând spre ţintă, au putut constata că aceasta nu prezenta decât o singură gaură, puţin mărită pe margini, dovedind trecerea unui al doilea glonţ. De altfel, muscheta fumega încă când Angelica, asistată de Bel-oeil, o încărcă repede şi, după ce curioşii se îndepărtară, trase încă odată, făcând să sară pana, după care înapoie arma pădurarului.

— Iată, zise ea adresându-se mulţimii. Am tras şi cred că am dovedit că Anaştaha nu v-a înşelat când v-a povestit despre faima mea. Ştiu să trag, cel puţin la fel de bine ca Lougre, dar nu sunt o vrăjitoare. Să fie clar...

Sinceritatea ei, luându-i pe nepregătite, sfârşi prin a-i cuceri publicul. Se auziră râsete, apoi izbucni vacarmul. Entuziasmul şi mulţumirea precum şi o oarecare uşurare trebuiau să se exprime într-un fel. Angelica văzu un bărbat cu jiletcă şi vestă de postav, numărând bani în mâna unui pădurar. Nu se înşelase, deci, presupunând că făcuseră pariuri, chiar înainte de venirea ei la Tadoussac.

În acest moment, se făcură auzite voci franceze, strigând:

— Venim!... Rezistaţi!...

Un strigăt analog, venind dinspre fort, răsună:

— Sus! Curaj, strigau cei trei soldaţi ai garnizoanei.

Îmbrăcaţi în grabă cu uniforma lor albastră alergau spre biserică, cu armele în mâini, în timp ce dinspre plajă urcau panta în viteză un grup de mateloţi înarmaţi, având-l în frunte pe Yann Le Couennec. O şalupă plină de tunuri şi muschete se desprinsese de *Gouldsboro* şi se îndrepta în grabă spre mal. Erickson stătea în faţă, cu sabia la vedere. În faţa unui asemenea atac conjugat, avu loc un moment de stupoare.

*Toise – veche unitate de măsură franceză pentru lungime, egală cu 1,949 m

— Ce se întâmplă ? strigă Angelica, adresându-se lui Yann, care tocmai sosea, gâfâind, şi care se opri nehotărât, văzând-o aşezată lângă bătrânul Carillon:

— Ce se întâmplă? repetară canadienii care, după un moment de emoţie, se liniştiseră.

— Asta vrem să ştim şi noi... mormăi unul din soldaţii din fort.

Cele două "armate" se priviră încurcate, apoi se întoarseră spre oameni, aşteptând o explicaţie.

— De ce s-a tras? V-am crezut în primejdie, doamnă, zise Yann.

— Am auzit împuşcături, întări sergentul regelui.

Erickson sosea la rândul lui. Domnul de Peyrac, care se dusese în întâmpinarea corabiei care-i urmărea, le ordonase să fie cu ochii în patru întreaga zi. Contesa era pe uscat. Poate că nu se va întâmpla nimic, poate că da ... Auzind împuşcăturile, Erickson sărise ca ars şi lăsase şalupa la apă... Cu marea sabie de abordaj în mână, privea în toate părţile, căutând pe cine să spintece. Pe dată i se explică. Nu era nevoie de o asemenea desfăşurare de forţe. Nu fusese vorba decât de un concurs de tir.

Totuşi, ochii înţelepţi ai ţăranilor cântăriseră repede mulţimea de forţe de care dispunea contesa de Peyrac pentru apărare dacă, din întâmplare, cineva i-ar fi căutat râcă aici la Tadoussac. Pe lângă ei, cei trei soldaţi ai lor nu făceau doi bani, în ciuda curajului lor.

Aceşti nou veniţi, zice-se piraţi sau corsari din Golful Francez, erau înarmaţi până-n dinţi şi încă cu ce arme..., noi-nouţe, o frumuseţe ! Până la urmă, trebuiau s-o recunoască, era chiar Ea, doamna Lacului de Argint, despre care unele persoane de la Quebec, care n-o văzuseră niciodată, vorbeau ca despre o sperietoare, în timp ce alţii – indieni, pădurari – care o văzuseră, vorbeau ca şi cum ar fi fost o apariţie cerească.

La început, se îndoiseră de asta. Ea urcase coasta liniştită, ţinând copiii de mână. De fapt, ce aşteptau ei? O apariţie înspăimântătoare, deşi se spunea că era foarte frumoasă, dar una dintre acele frumuseţi care ucid, care te îmbolnăvesc. De aceea, prima reacţie a populaţiei fusese una de uimire, chiar de dezamăgire. Căutau la ea semnele unei puteri diavoleşti, fiind gata să se închine la vederea ei, dar lucrurile se petrecuseră cu

totul altfel şi, la urma urmei, nici măcar nu era chiar atât de frumoasă în mantia-i simplă, cu gulerul alb şi basmaua înnodată pe cap. Avea aproape aerul unei canadiene, ca ei.

Şi se întorsese spre ei, zicând:

— Vedeţi?! Nu sunt o vrăjitoare...

Deci, EA era...

— Mamă ! Este prea cald şi mi-e sete, strigă brusc Honorine.

E adevărat că soarele ardea. În ciuda apropierii iernii, astrul zilei avea intensitatea rezervată doar regiunilor polare. S-ar fi zis că lumina sa se concentra pe pământ, creând umbre de un negru viguros şi culori mai vii. Crepusculul aducea o bruscă noapte îngheţată. Orele zilei puteau fi incandescente, uscate şi arzătoare, şi din această cauză oamenii erau chinuiţi de sete.

O femeie ieşi din mulţime.

— Doriţi bere, doamnă? o întrebă ea pe Angelica.

— Vă mulţumesc, dar aş prefera puţin lapte. N-am mai băut de mult.

— Veniţi cu toţii la mine, îi invită Villedavray. Buna Catherine-Gertrude ne va aduce acolo răcoritoare.

El luă braţul Angelicăi.

— Ce, întrebă aceasta, doar nu aveţi o casă şi la Tadoussac?

— Nu, doar un depozit... pentru mărfuri. Un comis al companiei îl păzeşte în lipsa mea. El are cheia. Nu e departe de port.

Depozitul era o construcţie solidă de lemn, pe o temelie de piatră. Înăuntru se găseau una din acele mese lungi pe care vânătorii îşi depun blănurile şi o balanţă. Se putea face focul într-o vatră de pietre mari.

Depozitul lui Villedavray părea bine aprovizionat. Bărbatul cu vestă de postav care plătise adineauri un pariu pierdut unui pădurar, se dovedi a fi paznicul. Avea probabil un frumos procentaj în combinaţiile lui Villedavray, căci marchizul îl felicită, făcându-i cu ochiul, în timp ce-i explica Angelicăi, cu jumătate de voce:

— Când mă întorc din Acadia, prefer să depozitez o parte din mărfuri aici şi apoi să le aduc în Quebec, pe încetul. Înţelegeţi... În vremea noastră, se taxează în dreapta şi-n stânga, pe oricine şi orice. N-ar merita osteneala să mă duc să adun

impozitele Acadiei – cu preţul câtor primejdii, aţi văzut-o singură – pentru ca acestea să se topească ca untul la soare şi să se scufunde în nu ştiu ce buget iraţional.

— Dar domnul Carlon este la curent?

— Fără îndoială, dar acestea sunt detalii de care el nu are timp să se ocupe. Domnul comis al Companiei de Nord, pe care-l vedeţi aici, îmi este complice, iar superiorul său direct, domnul Ducrest, care se crede rege la Tadoussac, habar n-are. Ce vedere frumoasă avem de aici, nu-i aşa? Dar, la Quebec, din căsuţa mea unde o să vă instalez, este şi mai frumos... Ah! zăresc câteva pânze în depărtare. Este fără îndoială flota domnului de Peyrac care face manevre.

Depozitul marchizului fusese deschis încă de la sosire sa. Intenţiona desigur să o invite pe Angelica, aşa că, intrând, găsiră acolo pisoiul pe masă, ca la el acasă.

— Da, a debarcat dimineaţă cu mine, zise Villedavray, încântat. Mă iubeşte mult.

Un foc fusese aprins pe pietrele plate ale vetrei. Populaţia care-i urmase se înghesuia să intre, cu copiii şi câinii indieni în frunte.

— Haideţi, nu vă înghesuiţi, spunea marchizul, foarte mulţumit de popularitatea sa. I-aţi cucerit, adăugă el pentru Angelica.

Femeia care le propusese bere, se întorcea cu o ulcică de lut smălţuit, plină cu un lapte călduţ şi gros, urmată de fiicele şi nurorile sale ce aduceau ouă şi pâine. Angelica şi copiii luară loc pe o bancă lângă foc. Pisoiul înfrunta câinii care tocmai îl descoperiseră.

— Este pisica doamnei de Peyrac, strigă Villedavray, pe un ton dramatic, nu-i faceţi nici un rău.

Câinii fură alungaţi afară, cu lovituri de picior. Femeile prezente propuseră să bată un ou în lapte pentru copiii doamnei de Peyrac. Toate se extaziau în faţa obrajilor dolofani ai lui Cherubin, a frumosului păr al Honorinei, iar privirile bărbaţilor începeau să se întoarcă cu interes spre tinerele ce-o însoţeau pe Angelica. Umbla zvonul că erau Fetele regelui. De unde veneau? De la Paris? Din provincie? Cine le adusese? Găsiseră oare un soţ în Canada?

— Vai! Dacă ar şti că nu mai avem zestre, suspină Henriette la urechea Jeannei Michaud.

Din tot ce înduraseră, acesta era lucrul care-o întrista cel mai mult: pierderea casetei lor regale. Fără zestre, cine-o să le mai vrea în Canada? Vor trebui să se angajeze servitoare, şi să strângă ani de zile înainte de a găsi posibilitatea fie să se trăiască decent, fie să se întoarcă în Franţa. Dar nu era momentul să se gândească la aşa ceva, căci se adusese şi bere şi cidru, ca şi câteva sticle de alcooluri tari, unele mai limpezi ca diamantul, altele mai chihlimbarii ca topazul.

— Ei, da, trebuie să recunoaştem... avem băuturi bune la noi! comentă comisul, pe care echipajul de pe *Gouldsboro*, adăpat cu generozitate, îl felicita cu un entuziasm ce creştea cu fiecare cană plină. Şi preotul nostru e tare priceput la alambic. De aia nu l-aţi văzut.

Se aduseseră deasemenea o mare pâine de grâu, turtiţe de unt şi dulceţuri.

— Oamenii aceştia sunt încântători, nu-i aşa? zise Villedavray, înduioşat. Nu v-am spus?

De fapt, încântător nu era poate cuvântul care se potrivea acestor canadiani de la ţară. Adversităţile, viaţa dură, primitivă, lupta împotriva irochezilor şi iarna modelaseră o rasă aspră, solid construită, când taciturnă, când exuberantă, dar, într-o anumită măsură, erau oameni paşnici, înclinaţi să ofere o sinceră ospitalitate.

Până la urmă, domnea aici, în ciuda flamurei cu flori de crin, o atmosferă de port deschis, asemănătoare aceleia de pe domeniile din Acadia. Legea era franceză, dar funcţionarii erau cel mai adesea la Quebec unde se instalau cu familiile, mai degrabă, decât în acest târg de pescari şi ţărani. Erau dispreţuiţi aici şi nu aveau mare putere. Adevăraţii stăpâni erau reprezentanţii companiilor de comerţ, mai ales cel de blănuri.

Angelica îşi aminti îndoielile şi teama ei din ajun şi se miră să vadă cu câtă uşurinţă evenimentele se întorseseră în favoarea lor.

— Deci, v-aţi liniştit? Ce v-am spus! o apostrofă Villedavray. Ei bine, credeţi-mă, la Quebec o să fie la fel. Şi ştiţi de ce? Pentru că francezii sunt cei mai mari gură cască din lume. SĂ VĂ VADĂ! Cine ar dori să se lipsească de un asemenea spectacol? Adevărul? Iată-l: oamenii sunt încântaţi de venirea dumneavoastră...

La aceste cuvinte, se auzi o salvă de tun.

3

De această dată, era o adevărată salvă de tun.

— Nu-i nimic, nu-i nimic! strigă marchizul de Villedavray, năpustindu-se imediat afară.

Scoţându-şi lornieta, o duse la ochi.

— Nu-i decât domnul de Peyrac, pe cale să dea ajutor corabiei în primejdie care ne urmărea.

— Atunci de ce trag cu tunul?

Adunaţi cu toţii în faţa depozitului, fixau cu privirea orizontul ceţos. Nu se vedea nimic, nici chiar pentru privirile exersate ale marinarilor. Doar Villedavray putea comenta ce se întâmplă acolo. Când şi când se zărea doar albeaţa pânzelor înaintând încet în depărtare. Şi din nou se văzu un fulger urmat la puţin timp de ecoul asurzitor al unei explozii.

— Se cam încurcă lucrurile!

— Ciudat! Vasul în primejdie este cel care trage, informă Villedavray.

— Asta-i chiar ciudat!

Cu mâna streaşină la ochi, pentru a vedea mai bine, fiecare se concentra, căutând să descifreze enigma oferită în depărtare de nave. Nu se vedea nimic şi nu se ştia ce se petrece. În sfârşit, cineva strigă:

— Se îndreaptă spre noi !...

Velele desfăşurate ale corăbiilor erau acum foarte vizibile şi puteau fi numărate, semn că se îndreptau spre port.

În continuare, totul se desfăşură foarte repede. Corăbiile se apropiau văzând cu ochii şi pe la ora prânzului, când soarele era sus pe cer, flota contelui de Peyrac – mai puţin *Gouldsboro* care rămăsese în radă – escortând corabia franceză, înaintând cu greu şi dând impresia că urma să se scufunde dintr-un moment în altul, intră în rada portului Tadoussac.

Micul iaht *Le Rochelais*, comandat de Cantor, servea drept pilot navei prizoniere, pe care o trăgea la capătul unui cablu. Angelica încerca să vadă pe punţile vreuneia dintre nave silueta lui Joffrey, dar nu distingea nimic şi era neliniştită. Oamenii

erau şi ei tăcuţi. Fusese oare un atac?... Dar din partea cui şi contra cui?

Se auzi apoi zgomotul lanţurilor căzând în apa limpede. Deja se lansaseră bărcile care înaintau spre ţărm, iar canoele indiene plecate de pe plajă, ajunseseră şi se lipeau de flancurile corabiei franceze pentru a oferi blănuri şi a cere alcool.

Angelica, privind epava în jurul căreia roiau bărcile, se întreba dacă Joffrey “ajutase” sau capturase corabia franceză. Vorbele lui Adhemar îi reveniră în minte: dar dacă ducesa era la bord? Fără să vrea, se simţi pălind.

În jurul ei, canadienii din Tadoussac începeau să se agite. Din vorbele lor reieşea o clară dorinţă de a nu se implica. Ţinuta navelor care apăruseră la Tadoussac la răsăritul soarelui impresionase în mod favorabil populaţia. În schimb, neliniştea se îndrepta spre nava de comerţ franceză adusă de contele de Peyrac, şi brusc, cineva strigă:

— Dar e *Saint-Jean-Baptiste*, vasul ticălosului ăla de René Dugast de la Rouen.

— Şi cum se face că a ajuns aşa de târziu?... N-o să se mai poată întoarce...

— Cum de nu s-a scufundat ?!

— ... Nu aduce decât lume proastă.

— Şi iar o să se îmbogăţească don Gonfarel de la Quebec.

— Tot Dugast o fi căpitan? Nu-i de mirare că a tras cu tunul! Ar prefera să se scufunde cu toată încărcătura decât să vadă că-şi bagă cineva nasul... Cu tot ce transportă ...

Coborâră până în port, iar Angelica era deja acolo când contele d’Urville acostă cu un nou contingent de echipaj. Cum îi era obiceiul, veselul d’Urville nu părea îngrijorat, ci mai degrabă preocupat. El o salută de departe pe Angelica cu un aer complice.

— Ce se întâmplă? îl întrebă ea, apropiindu-se. De ce s-a tras cu tunul?

— Cineva s-a enervat pe blestemata asta de corabie. Noi o înconjurasem şi urma să ne prezentăm şi să le propunem să-i ajutăm, când ne-a trimis o salvă pe care abia am putut s-o evităm. Luarea de contact a fost mai grea decât crezusem. Or fi văzut în intervenţia noastră intenţii răuvoitoare... sau căpitanul, în ciuda primejdiei, prefera să se scufunde decât să fie prins. E o brută

beţivă sau bolnavă, nu ştiu, dar n-am putut scoate nimic de la el. Călătorii de pe punte, imigranţi, sunt în stare foarte proastă. O treime din cei care s-au îmbarcat au murit în cursul traversării...

— Dar de ce soseşte într-un anotimp aşa de nefavorabil?

— A fost printre ultimele care au părăsit Europa. Cu puţin noroc, ar fi putut să facă drumul dus-întors. Însă n-a avut, căci a trebuit să înfrunte furtuni, lipsa vântului, avarii, după cum ne-au spus oamenii de la bord.

Villedavray se apropia.

— Se spune că transportă butoaie de vin franţuzesc de cea mai bună calitate.

— Sunteţi bine informat, domnule marchiz, zise d'Urville zâmbind.

— Sper că domnul de Peyrac le-a confiscat.

— Bineînţeles că nu. Domnul de Peyrac dorea să inspecteze corabia înainte s-o lase să-şi continue drumul spre Quebec, ca să-i vadă armamentul şi să nu rişte să se trezească cu o navă inamică la porţile oraşului. El nu ţine însă să confirme faima de pirat care i se atribuie cu prea mare uşurinţă.

— Nu are dreptate, tranşă Villedavray. Eu în locul lui n-aş ezita. Vin de Burgundia şi chiar din regiunea Beaune, se pare ... E o crimă...

Şi-şi luă imediat un aer gânditor.

Angelica dorea să se întoarcă pe *Gouldsboro* ca să-l întâlnească pe Joffrey de Peyrac şi să comenteze cu el această dimineaţă agitată, dar destul de promiţătoare. Ea-şi luă rămas bun de la cei ce o primiseră atât de bine, în special de la canadiana Catherine-Gertrude Ganvin care părea a fi mâna de fie a satului şi promise să se întoarcă după-amiază.

La bord, soţul ei îi confirmă ce-i povestise deja contele d'Urville. În ciuda situaţiei sale precare, nava din Rouen care se numea cucernic *Saint-Jean-Baptiste*, se arătase de-a dreptul ostilă, ceea era de înţeles totuşi când se văzuse înconjurată de o flotă străină ce-o obliga să se oprească şi să se prezinte. Dar impresia lui Joffrey era că sosirea acestei nave le putea cauza neplăceri la Tadoussac luase drept pretext proasta primire pentru a se arăta sever.

— Am pedepsit echipajul interzicându-i să coboare pe uscat. Ne-ar putea dăuna faţă de oamenii din Tadoussac şi dacă

tot suntem prieteni, nu e cazul să stricăm relaţiile. Doar după-amiază voi autoriza un grup să vină să ia apă şi poate câteva femei şi copii bolnavi dintre pasageri a căror situaţie e gravă. În plus, am lăsat la bord dulgheri şi lucrători bine înarmaţi care să-i ajute să-şi repare avariile, şi în acelaşi timp l-am anunţat pe căpitan că rămân sub focul tunurilor noastre.

— Dar de ce au tras?

— Nici el nu ştie, căci este complet abrutizat de alcool. Poate că nu el a luat această iniţiativă.

Angelica simţea că-i ascunde ceva şi-l privi insistent şi întrebător. El clătină din cap şi păru că ezită.

— Sunt doar zvonuri, se hotărî el, dar se pare că s-ar afla la bord un reprezentant al Regelui, însărcinat cu o misiune oficială şi în acelaşi timp secretă, un personaj foarte sus plasat, trimis direct al Curţii. Se poate ca el să fi dat ordinul să se tragă.

— Cine o fi? Cum îl cheamă?... întrebă repede Angelica.

Ea împărtăşea părerea neexprimată a lui Peyrac că acest sol special al Curţii ar putea aduce ordine în privinţa lor. În acest caz, era important să fie împiedicat să ajungă la Quebec înaintea lor. Dar Joffrey o linişti:

— Poate nici nu există. Nu sunt decât zvonuri, aluzii. Când am încercat să obţin lista pasagerilor ca să-mi fac o idee exactă despre cine se găsea la bord, nu mi s-au dat nume. Oamenii au fost ostili. Dacă acest trimis al Regelui există, se pare că i-a plătit ca să nu dezvăluie prezenţa sa la bord.

— Se teme probabil să nu-l capturezi pentru a obţine răscumpărare.

— Asta a fost şi impresia mea.

— Dar ar trebui să percheziţionezi corabia de la un capăt la celălalt, să-l obligi să se predea...

Joffrey zâmbi.

— Uşurel! Eşti ca năvalnicul nostru marchiz care vede peste tot forţa legii dar nu s-ar jena să acţioneze ca un bandit. Dar planul meu nu este să apar într-o asemenea lumină în acest ţinut. Vreau în primul rând să liniştesc, nu să sperii, nici să-mi atrag critici prin acte de violenţă nejustificate. Dacă e adevărat că există la bord un trimis de la Versailles, îi respect discreţia. Nu ne poate dăuna, mai ales dacă nu doreşte să se arate. Vom fi cu atât mai liberi în timpul acestei escale.

— Cât timp crezi că vom mai rămâne la Tadoussac?

Contele de Peyrac răspunse evaziv şi ea avu din nou impresia că nu-i spunea tot. După-amiază, ea se întoarse pe uscat cu copiii.

4

Ea sosi acolo în momentul în care domnul d'Urville alinia un grup de oameni înarmaţi pe plajă.

— Ce se întâmplă?

— *Saint-Jean-Baptiste* trimite, după apă. Am ordin să-i supraveghez îndeaproape

La ţărm acostă o barcă, aducând mateloţi de pe nava avariată. Aceştia aveau chipuri fioroase. Fie că erau bandiţi, fie că, datorită chinurilor traversării, arătau ca nişte animale epuizate. Erau scheletici, palizi şi zdrenţăroşi. Înjurau cu voci răguşite şi începură să descarce butoaie şi balerci goale privind cu ură în jur, căutând în mod vizibil ocazia de ceartă. Oamenii de pe *Gouldsboro* îi huiduiră în timp ce urcau spre izvorul care curgea la câţiva paşi într-un bazin de piatră. Nici locuitorii din Tadoussac, alergând curioşi, nu le făcură o primire mai bună. Corabia lor le era cunoscută ca aducătoare de necazuri, creând dezordine la escale şi plătind cu greu ceea ce cumpărau. Oamenii lui d'Urville îi escortară până la fântână pentru a evita incidentele.

După mateloţi, coborâse din barcă o femeie. Era îmbrăcată sărăcăcios în negru şi părea în vârstă dar viguroasă, obişnuită fără nici o îndoială să se descurce singură în toate împrejurările căci, fără să ceară ajutorul vreunui bărbat pentru a o duce la ţărm, intrase în apă, ridicându-şi fustele cu o mână, şi ţinând cu celălalt braţ un copil. Cu bocancii grosolani atârnaţi de gât de şireturile înnodate, ajunse pe plajă şi se aşeză pe nisip ca să se încalţe. Pusese copilul lângă ea. Acesta nu mişca. Scena îi aminti Angelicăi debarcarea Binefăcătoarei ţinându-l pe micuţul Pierre în braţe, dar ca o imitaţie palidă, fără strălucire, discretă, anonimă.

Femeia avea faţa pământie. Ochii îi erau roşii, probabil din cauza unei iritaţii cauzate de aerul sărat. Meşe de păr cărunt

ieşeau din basmaua neagră cu care-şi acoperise boneta albă, ponosită. Înainte de a se ridica, avu grijă să-şi aranjeze părul, ca să arate decent, apoi se sculă iute şi Angelica putu vedea că nu era aşa de bătrână. Femeia luă copilul în braţe şi începu să urce malul.

D'Urville i se puse în faţă.

— Doamnă! zise el politicos. Cine sunteţi şi ce faceţi aici? Am ordin să nu permit nici unui pasager de pe *Saint-Jean-Baptiste* să pună piciorul pe uscat fără ca domnul de Peyrac să fi dat ordin.

— Domnul de Peyrac, spuneţi? De piratul care ne-a inspectat în această dimineaţă vorbiţi? În acest caz, vă pot confirma că el însuşi mi-a acordat permisiunea să cobor pe uscat ca să pot îngriji acest copil muribund. La bord n-avem nimic.

Vocea era clară şi plăcută, chiar viguroasă, mai tânără decât lăsa să pară silueta istovită. Unul dintre oamenii de pe *Gouldsboro* care însoţise ambarcaţiunea confirmă declaraţiile pasagerei şi-i dădu lui d'Urville un bilet în care gentilomul putu recunoaşte scrisul şi semnătura contelui. După ce-l citi, aprobă:

— Totul e în ordine. Puteţi merge, doamnă, şi faceţi ce doriţi.

Femeia îi mulţumi. Intervenţia îi cam tăiase din curaj şi oftând, după o scurtă ezitare, îşi reluă drumul cu un mers greoi. În acel moment, mulţimea se risipea, unii nedorind să aibă de a face cu mateloţii de pe *Saint-Jean-Baptiste*, alţii, din contra, urmându-i pentru a se informa despre împrejurările care aduseseră o navă din Franţa atât de târziu în apele fluviului Saint-Laurent şi de conţinutul încărcăturii.

Pe malul apei nu mai erau decât Angelica împreună cu copiii şi câteva dintre Fetele regelui. Ei îi fu milă de această femeie care cobora singură pe un pământ necunoscut după luni de călătorie ale căror încercări se puteau citi pe faţa ei trasă şi palidă. Îşi amintea în ce stare se găseau cu toţii când sosiseră la Gouldsboro şi cât de slabi şi vrednici de milă erau copiii. Totuşi, Joffrey veghease asupra lor şi le procurase tot ce era necesar în timpul traversării. Ieşindu-i înainte, spuse:

— Doamnă, pot să vă ajut?

Femeia o privi cu un aer intrigat şi părând că ezite o clipă, consimţi:

— Nu vă refuz şi vă mulţumesc, doamnă. Mai ales pentru acest biet micuţ care e pe moarte. I-ar trebui lapte şi supă. Ori, n-am avut ca hrană de săptămâni întregi decât pesmeţi muiaţi în apă de mare şi ca băutură, cidru stricat.

— Urmaţi-mă, zise Angelica.

Ele urcară spre depozitul lui Villedavray care nu era departe şi care se grăbi să le iasă în întâmpinare, zărind-o pe Angelica, dar domolindu-şi elanul când o văzu pe cea care o însoţea. Apoi se retrase în vârful picioarelor. Pasagera nu-l văzuse. Ea intră în casă şi se aşeză cu un suspin de uşurare lângă foc.

— Ah, ce plăcere să te întorci acasă!

— Sunteţi din Tadoussac? se miră Angelica.

— Nu! din Ville-Marie... Dar aici este Canada şi de îndată ce pot pune piciorul pe acest pământ binecuvântat, îi mulţumesc lui Dumnezeu şi simt că trăiesc.

Angelica se grăbi să pună o oală de lapte la încălzit pe jar.

— E nepotul? întrebă ea arătând copilul pe care femeia începuse să-l desfaşe din cuvertura umedă şi impregnată cu sare pentru ca focul să-i poată încălzi micuţele membre fragile.

Noua venită clătină din cap.

— Nu... Este copilul unei familii de imigranţi care se găsea la bord şi care au murit cu toţii, în afară de acest copilaş pe care nimeni nu-l dorea. Am auzit că mateloţii vorbeau să-l arunce peste bord şi mi-a fost milă. L-am cerut, împotriva celor din grupul meu care erau cu toţi bolnavi, la capătul puterilor şi gata să moară şi ei. De altfel au şi murit doi.

Angelica îi întinse o strachină de lemn în care pusese lapte cald pe care femeia începu să-l dea copilului cu grijă. După câteva înghiţituri, acesta păru că se simte mai bine şi bău cu lăcomie.

— Se spune că traversarea a fost groaznică, zise Angelica.

— Greu mai poţi găsi alta mai grea. Am pătimit de toate, în afară de naufragiu. Trebuie spus că această navă a servit drept spital de război şi cum am părăsit Rouen-ul, s-a declanşat ciuma. Au fost mai mulţi morţi. Din fericire, domnul Bichard, preot sulpician, era la bord şi le-am putut face slujbă... Căpitanul este lipsit de conştiinţă...

În timp ce femeia vorbea, Angelica luă din punguţă un mic flacon conţinând un balsam care cicatriza rănile. Ea începu

să fricţioneze corpul şi membrele micuţului, apoi îl înfăşă, ajutată de femeie, în propriul ei şal de lână.

— Acum trebuie să aşteptăm. A mâncat puţin, ceea ce este un semn bun, iar leacul cu care l-am uns o să-l încălzească şi o să-l întărească. Este tot ce putem face pe moment.

Ea puse copilul lângă vatră, pe păturile pe care le luase din rafturile prăvăliei lui Villedavray, apoi, întorcându-se spre Delphine şi Henriette, le ceru să meargă la Catherine-Gertrude să-i ceară să facă o supă.

Femeia o observa şi părea că notează iuţeala şi priceperea ei.

— E rândul dumneavoastră acum! îi spuse Angelica, zâmbind. Poate nu ştiţi, dar aţi înduioşa şi o inimă de piatră.

— Recunosc că am călătorit în mare mizerie. Reaua voinţă a căpitanului ne-a mărit şi mai mult suferinţa. Când ne-am îmbarcat la Rouen, domnul Quampois, secundul corabiei, care nu este un om rău, a pus mai multe butoaie de apă decât ar fi trebuit, din cauza mea şi a surorilor mele, care nu bem vin. Dar când nava a fost departe de port, apa ne-a fost refuzată şi a trebuit să bem din băutura mateloţilor. La asta adăugându-se şi boala, suntem în starea jalnică în care mă vedeţi.

Angelica îi întinse ceaşca de lapte pe care-l încălzise şi în care fărâmiţase puţină pâine.

— Beţi repede! Pariez că n-aţi mâncat şi n-aţi băut nimic cald de săptămâni întregi...

— Nu-i nimic, Dumnezeu ne-a adus la liman, răspunse pasagera, al cărei râs vesel îi descoperi gingiile sângerânde.

"Încă puţin şi scorbutul ar fi dat-o gata pe biata femeie" îşi spuse Angelica.

Întorcându-se pe uscat după-amiaza, ea adusese cu ea şi sipetul cu leacuri. Acesta era pe masă şi ea începu să caute în el ierburi.

— O să vă pregătesc un ceai care o să vă facă foarte bine.

— Ce bună sunteţi! murmură femeia încetişor. Dar cine sunteţi? Nu vă cunosc. Aţi venit în Canada cât am lipsit eu? E adevărat că am plecat din ţară acum aproape doi ani...

— Beţi! o rugă Angelica. Vom avea timp după aceea să ne prezentăm una alteia...

Femeia se supuse, zâmbind. Ea bău cu un aer grav, cu grijă, aşa cum făcea probabil orice lucru. În ciuda plăcerii pe

care ar fi avut-o înghiţind această băutură reconfortantă, se vedea că mintea îi era în altă parte. Cu toate astea, o urmărea cu atenţie pe Angelica. Pupilele sale, palide din cauza malnutriţiei, păstrau o lumină deosebită. Pe măsură ce se înviora, trăsăturile i se destindeau şi se vedea mai bine că aveau de a face cu o persoană de o mare distincţie.

La un moment dat, privirea i se opri înduioşată asupra capetelor cârlionţate ale lui Cherubin şi Honorine. Ea-şi lăsă strachina pe genunchi cu un aer visător, fără să termine de băut.

— Sunt copiii dumneavoastră?

— Da şi nu. Aceasta e fiica mea Honorine, iar acela e Cherubin, un băieţel care mi-a fost încredinţat.

Privirea femeii se înveseli şi clipi uşor din pleoape în direcţia băieţelului. Angelica îşi dădu seama că stabilise încă din primul moment o comparaţie cu o figură cunoscută.

— Cel pe care l-am zărit adineauri nu era oare domnul de Villedavray? întrebă ea. S-ar zice că fuge de mine.

Cu siguranţă, nimic nu-i scăpa. Apoi, schimbând tonul, zise:

—... Al dumneavoastră este frumosul sipet de leacuri de pe masă?

— Da, am acolo multe lucruri care pot ajuta în caz de nevoie. Întotdeauna îl iau cu mine.

Ea-i explică că urma să pregătească comprese pentru a îngriji rănile cauzate de umiditatea salină care domneşte pe nave şi de care suferea atât copilul cât şi protectoarea lui. Pielea mâinilor acesteia era ca jupuită, iar la guler, gâtul prezenta o urâtă roşeaţă supurentă.

— Probabil că vă doare.

— Nu-i nimic. Ce poate însemna asta pe lângă rănile de care a suferit Mântuitorul nostru Iisus Christos!

Cu un gest simplu şi prietenesc îi întinse strachina Angelicăi şi cu aceiaşi mişcare îi prinse mâna pentru a o reţine.

— Acum, e rândul dumneavoastră, doamnă. Eu v-am ascultat, îmi datoraţi un răspuns. Cine sunteţi?

5

Angelica simţi că de acest răspuns depindea soarta ei în Canada. Lucrurile se petreceau într-un domeniu în care nici forţa armelor, nici a bogăţiei nu aveau greutate şi nici nu puteau interveni. Trebui să-şi adune întreg curajul.

— Sunt soţia "piratului", zise ea. Da, a celui pe care-l numiţi astfel.

— Altfel spus, sunteţi contesa de Peyrac.

Angelica aprobă din cap. Cu ochii fixaţi asupra ei, femeia nu-şi schimbase expresia. Părea că-şi recăpătase forţele, se ridicase şi stătea dreaptă, studiind-o pe Angelica, iar aceasta, la rândul ei, se surprinse examinând-o la fel. Mai întâi o luase drept o sărăntoacă, una dintre acele mizerabile imigrante, ţărănci sau neveste de meşteşugari, sosind pentru prima dată în Noul Continent, apoi, descoperind că nu era străină de aceste ţinuturi şi simţindu-i autoritatea, siguranţa, înţelesese că era mai mult decât atât. În ciuda simplităţii ţinutei, a stării absolut lamentabile a hainelor ei, personalitatea acestei femei îi păru brusc excepţională. Privirea pasagerei căzu pe capacul sipetului de leacuri care era ridicat şi pe fundul căruia erau pictate efigiile sfântului Cosma şi a sfântului Damian, patronii doctorilor.

— Veneraţi aceste sfinte icoane? făcu ea pe un ton surprins.

— De ce nu le-aş venera? E ceva în mine care vă poate sugera că nu respect sau nu iubesc sfinţii care ne protejează?... Aţi fost prevenită împotriva mea, nu-i aşa? O simt! Şi chiar de la Paris. De unde veniţi? Şi cine sunteţi?

Noua sosită nu-i răspunse. Ea se ridică şi, aplecându-se asupra copilului şi constatând că aţipise liniştit, merse spre masă şi începu s-o ajute pe Angelica să pregătească pansamentele. În acel moment, Catherine-Gertrude intră, ducând un copil în braţe. Ea exclamă:

— Oh! Nu ştiam că sunteţi aici, Maică...

Dar se opri brusc căci cealaltă îi făcuse repede semn să tacă.

— Deci sunteţi o pionieră şi o fondatoare, continuă Angelica încercând să ghicească

— Cam aşa ceva, zise femeia, misterioasă.

Şi izbucni într-un râs plin de veselie tinerească. Totuşi, continua să tacă, amuzându-se de curiozitatea Angelicăi. Intră însă altcineva care o recunoscu.

— Domnul fie lăudat! strigă el. V-aţi întors, maică Bourgeoys, ce fericire!

— Sunteţi, deci, Marguerite Bourgeoys?...

Apoi, în timp ce i se aduceau copiii să fie trataţi – căci iscusinţa ei la tirul cu arma le determinase pe mamele din Tadoussac să aibe încredere în ea – Angelica se gândi la întâmplarea sau norocul care-i permisese, încă de la primii paşi, să se găsească în prezenţa uneia dintre cele mai remarcabile femei din Noua-Franţă. Auzise vorbindu-se despre ea pentru prima oară la Katarunk, anul trecut. Pădurari aspri, seniori militari, căliţi în lupte, o evocau cu pioşenie pe cea care venise, foarte tânără, ca unul dintre primii recruţi ai domnului de Maisonneuve, pe vremea când acesta fonda, pe o mică insulă a fluviului Saint-Laurent, oraşul Montréal, numit Ville-Marie la începuturile sale, căci era consacrat reginei Cerurilor. Marguerite Bourgeoys venise singură, fără teamă, din dragoste de Dumnezeu şi pentru copiii ce urmau să crească şi să înveţe aici, precum şi pentru fiinţele sălbatice. Muncise la câmp, fondase şcoli, îngrijise răniţii din luptele împotriva irochezilor. Nu ea salvase viaţa lui Eloi Macollet când fusese scalpat?

— Şi dumneavoastră aţi auzit vorbindu-se de mine, după câte văd, remarcă maica Bourgeoys.

— Dar cu totul în alt mod, replică Angelica. În timp ce eu sunt acuzată de tot felul de lucruri diavoleşti, dumneavoastră sunteţi considerată un înger.

Maica Bourgeoys reacţionă cu vioiciune.

— Nici nu vreau să aud asemenea cuvinte. Sunt false şi într-un sens şi-n celălalt. Păcătuieşti doar ascultându-le şi v-aş ruga să nu le mai daţi atâta importanţă în viitor, repetându-le.

Chipul său se îmblânzi şi avu un gest neaşteptat, trecându-şi uşor arătătorul pe obrazul Angelicăi.

— ... Văd care-i problema, zise ea cu indulgenţă. Sunteţi o copilă impulsivă.

După care fură amândouă absorbite de necesitatea de a răspunde asaltului locuitorilor şi locuitoarelor care se înghesuiau să ceară sfaturi şi leacuri. Puteai crede că toată populaţia de la Tadoussac, ieri bine-sănătoasă, fusese lovită brusc de toate relele. Experienţa Marguerite Bourgeoys, combinată ce cea a Angelicăi le dădeau tuturor ocazia nesperată să primească îngrijiri, ocazie cu care nu se vor mai întâlni curând.

Simpatia deschisă pe care i-o arătase noua venită o stârnise pe Angelica, iar faptul că această femeie iubită de toţi se găsea alături de ea când sosise în Canada, i se păru un semn de noroc. Se simţea ca acasă, ca şi cum ar fi trăit întotdeauna printre aceşti canadieni de care încă se temea ieri. Oamenii se comportau cu ea ca şi cum o cunoşteau dintotdeauna.

Remarcaseră că se pricepea să liniştească copiii speriaţi şi, foarte repede, fiecare dintre ei simţi binefacerile mâinilor ei care pansau cu atâta îndemânare şi care, doar aşezându-se pe o frunte îndurerată sau pe un picior rănit, ghiceau cauza răului şi aduceau alinare.

Hotărâră să fixeze o nouă vizită a doua zi pentru dinţi de scos şi abcese de deschis... Apoi, Honorine şi Cherubin începură să facă năzbâtii.

6

În momentul în care Angelica scotocea în sipet pentru a găsi o punguţă cu diverse boabe pentru tuse, maica Bourgeoys observă că Honorine o furase şi încerca s-o ascundă în încălţările lui Cherubin. Înainte ca Angelica să intervină, ea interveni, ca o pedagogă care văzuse destule la viaţa ei, s-o facă să restituie prada.

— Dar e pentru Mr. Willoagby, protestă fetiţa.

— Cine e Mr. Willoagby, drăguţa mea? se informă Marguerite Bourgeoys, cu amabila răbdare a educatorilor.

— Un urs, un urs prieten cu mine. Şi îi plac boabele de afine...

— Nici nu mă îndoiesc. Dar n-ar fi de preferat să culegi pentru el boabe proaspete decât să i le oferi uscate? Ştiu la

Tadoussac un loc de unde le-am mai putea culege. Eu acolo mă duc să le culeg.

— Aveţi şi un urs? se informă Honorine, în timp ce maica Bourgeoys îi subtiliza cu iscusinţă leacul.

— Nu, draga mea, şi îmi pare tare rău, căci sunt convinsă că un urs poate fi un tovarăş încântător. Era unul la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste* şi am putut să-mi dau seama de asta, era un gentilom perfect şi discret.

Honorine izbucni în râs

În acest timp, zgomotul vocilor scăzu şi se auziră discuţii şi şoapte venind de la uşă, unde cineva care nu se vedea striga pe un ton iritat:

— Chiar aşa?... Nimeni nu se mai teme aici? Dar dacă e primejdioasă? E de ne-nchipuit...

Comisul răspundea pe un ton de scuză. Vocea autoritară reluă:

—... Nu contează... Atunci, e aici? Şi aţi lăsat-o să vă îngrijească copiii... Sunteţi lipsiţi de cea mai elementară prudenţă...

Angelica, intrigată, bănuind cine vorbea despre ea, înaintă ţinându-l de mână pe Cherubin, murdar de dulceaţă.

— Întrebaţi de mine, domnule? se informă ea, adresându-se unui bărbat în jiletcă şi redingotă, purtând pe cap o pălărie cu pene, un funcţionar regal fără îndoială, care-l luase la rost pe comis. El era însoţit de o femeie ştearsă, părând soţia lui şi de un personaj între două vârste cu alură de grefier.

Gentilomul îi aruncă Angelicăi o privire indiferentă şi ursuză:

— De unde veniţi? ... Pariez că de pe *Saint-Jean-Baptiste*! În frumoasă stare se mai găseşte nava asta... Nu-i pot complimenta pe domnii de la compania din Rouen. Pe unde s-a plimbat de-a ajuns abia acum? Şi pe deasupra se mai lasă şi inspectat de piraţi... chiar în portul Tadoussac... Dar am eu ac de cojocul lor. Am fost preveniţi, şi totuşi...

El îl împinse în lături pe comis, după ce, cu cealaltă mână, o îmbrâncise pe femeie care voia să-l urmeze şi intră în depozit, umflându-şi pieptul.

— Unde este?...

Părea gata să înfrunte toate fulgerele iadului şi, la urma urmei, îşi spuse Angelica, nici nu se înşela prea tare. Atunci

când se povesteşte peste tot că o diavoliţă este pe drum, nu prea ai de ce zâmbi. Lucrurile aste nu sunt uşor de trecut cu vederea şi ea, care întâlnise una, ştia mai bine. Bietul om avea dreptate să-i fie frică. Nu este prea uşor treci de capcanele pe care ţi le întind aceste făpturi demonice. Oare şi ea oferea privirilor acestor persoane neliniştite aceeaşi blândeţe înşelătoare? Se felicită că s-a îmbrăcat simplu şi aprecie înţelepciunea cu care populaţia de la Tadoussac întâmpina evenimentele. Intervenţia noului venit nu părea să-i intereseze prea mult, şi acesta se înfierbântă, apoi se calmă puţin zărind-o pe Marguerite Bourgeoys.

— Ah! Sunteţi aici, maică Bourgeoys... Bine aţi venit, dragă maică. Ce se întâmplă aici? Mi s-a spus...

Îşi roti privirea prin încăpere şi văzu sipetul de leacuri deschis şi femeile cu copiii dezbrăcaţi pe genunchi.

— ... În sfârşit, e o nebunie... de necrezut!...

Încercă să descopere printre toate aceste figuri feminine pe cea a groaznicei necunoscute, pe care străluceau stigmatele lui Lucifer, contesa de Peyrac...

— ... Unde este?... S-a prefăcut în fum? Maică Bourgeoys, vă rog, sunteţi o femeie rezonabilă... Arătaţi-mi-o!...

— Dar pe cine?... întrebă maica Bourgeoys, care nu înţelegea.

— Pe cea care se numeşte contesa de Peyrac şi despre care mi s-a spus că este aici acum o clipă.

— Chiar sunt aici, întări Angelica, îndreptându-se iarăşi spre el.

De această dată, el o privi mai bine, dar izbucni din nou în imprecaţii!

— Destul!... Vă bateţi joc de mine.

— Cum aşa?

— Vă bateţi cu toţii joc de mine. Este intolerabil! Ce se întâmplă?... Oamenii şi-au pierdut capul! Nu sunt respectat, sunt sfidat, se trece peste sfaturile şi avertismentele mele...

Şi, într-o atitudine teatrală, strigă cât îl ţinea gura.

— ... Cer s-o văd pe contesa de Peyrac!...

— Ei bine! Priviţi-o, strigă Angelica la rândul ei. Eu sunt! Şi adăugă, văzându-l zăpăcit:

— Sunt contesa de Peyrac, dacă nu vă este cu supărare, domnule. Priviţi-mă bine şi apoi aveţi bunăvoinţa să-mi spuneţi ce doriţi, până la urmă.

Interlocutorul ei trecu prin toate culorile curcubeului. Niciodată nu s-a văzut un om mai deconcertat. Figura lui exprima toate nuanțele surprizei, îndoielii, consternării și a spaimei, pentru a reveni la îndoială și consternare. Angelica îl amuți, adăugând cu mândrie:

— ... Şi, de fapt, cine sunteți dumneavoastră, domnule? Strigați la mine și nici măcar nu mi-ați fost prezentat...

Bărbatul avu o tresărire și, în disperare de cauză, se luă de comis. Prinzându-l de guler și scuturându-l, zise:

— Imbecilule! Nu puteai să-mi spui mai devreme în loc să mă lași să mă fac de râs...

— Să nu-i vorbiți așa comisului meu, strigă Villedavray, avântându-se. Cu ce drept îl brutalizați?

— Ah! Iată-vă, domnule guvernator al Acadiei! Nu mă mai mir că lucrurile tind spre orgie!

— Orgie?! Repetați!

Brusc, Angelica îl zări pe Joffrey în prag. Era mascat. Apăruse în felul lui, fără să fie auzit. Ştia când să-și facă apariția și făcea în așa fel încât apariția sa să provoace un șoc. Atunci, înăbușindu-și un țipăt, oamenii se întrebau dacă nu ieșise din pământ și, în acest prim moment de tulburare, detaliile ținutei sale săreau în ochi. Un detaliu putea distrage, împiedica auditoriul să se dezmeticească, lăsându-i stăpânului de pe *Gouldsboro* timpul să ia bine situația în mâini.

Astăzi, masca era aceea care frapa. O stea de diamant de o frumusețe fără egal, atârnată la gât pe o panglică lată de mătase albă, scânteia pe vestonul său de tafta neagră, garnisit cu minuscule broderii de argint. Un diamant de aceeași mărime împodobea mânerul săbiei sale. În afară de asta, restul ținutei era de o simplitate care-l apropia de moda englezească, ceea ce-i neliniștea pe oamenii locului care văzuseră, cu o generație înainte, englezi la Tadoussac ocupându-i mai mulți ani.

În schimb, nu putea fi confundat cu seniorii francezi, încărcați cu pene și dantele, având pantofi cu cataramă și jiletci brodate. De fapt, el corespundea imaginii străinului, a corsarului, nesupunându-se nici unui prinț, nici unei legi și a cărui bogăție fabuloasă provenită din Caraibe ajungea astăzi în America de Nord.

Aşa cum era, el aducea îndepărtatei și polarei Canade, țară a codrilor, lipsită de bogățiile minerale care făcuseră

Eldorado-ul conchistadorilor, în aceste ceţuri austere, imaginea unuia dintre acele strălucite personaje ale căror fapte le evocau uneori mateloţii care călătoriseră mult, sau acadienii care le cunoşteau mai bine: piratul. Sporeau la şezători, numărul faptelor lor de arme, a bogăţiilor sau crimelor lor. Nici nu-şi puteau imagina că vor vedea vreunul chiar aici, şi încă unul dintre cei mai vestiţi.

Şi, brusc, el se afla acolo, în prag, cu suita afară, neauzit datorită ţipetelor din interior. Şi, fireşte, lăsa să treacă în faţa lui, politicos, palida soţie a funcţionarului regal pe care o găsise părăsită în prag. După zâmbetul lui seducător, se putea bănui că-i spusese tot felul de amabilităţi şi probabil ea nu auzise atâtea în viaţa ei, căci ridica spre el priviri de oaie înspăimântată care se îndreptau apoi spre soţul ei ce se hărţuia cu Villedavray.

— Dacă nu v-aţi încăpăţâna să locuiţi de cealaltă parte a râului, aţi fi putut fi pe ţărm când au debarcat pretinşii piraţi, azi dimineaţă, dintre care, atenţie, făceam şi eu parte, şi i-aţi fi fost prezentat doamnei de Peyrac, spuse Villedavray.

— Ştiţi bine că aerul este mai bun acolo, la ferma Haut-Clocher, pentru sănătatea soţiei mele

— Atunci să nu vă plângeţi că ajungeţi mereu mai târziu când se petrece ceva sub jurisdicţia dumneavoastră.

Marchizul se întoarse spre Angelica:

— Dragă prietenă, permiteţi-mi să vă prezint pe seniorul Ducrest de Lamotte.

Şi continuă, zărindu-l la rândul lui pe Joffrey:

— ... Şi iată pe soţul doamnei, domnul de Peyrac, a cărui flotă a ancorat în portul Tadoussac.

Zărindu-şi soţia lângă acea sumbră siluetă de condotier mascat, seniorul Ducrest de Lamotte avu un al doilea şoc în acea zi. Privirea sa, rătăcită, trecea de la ţinuta modestă a Angelicăi la acest nou venit care se prezenta fără ocolişuri ca un cuceritor, escortat de oameni înarmaţi. Cuirasele şi căştile spaniolilor care-i serveau drept gardă personală căpătau astfel o strălucire şi mai înspăimântătoare.

Fu îngrozit să-şi vadă biata soţie invitată de Joffrey de Peyrac să intre:

— Nu staţi afară, doamnă. Lumea este înăuntru, intraţi să staţi cu noi, vă rog.

Într-o străfulgerare, şi-o imagină pe nefericită, cu sănătatea ei atât de şubredă, servind ca ostatic unui barbar crud de tipul lui Morgan sau Olonais, piraţi vestiţi ai mărilor calde, şi se pomeni strigând:

— Domnule, vă rog, nu-i faceţi rău. Mă predau, iată sabia mea...

7

Peyrac nu luă în seamă arma întinsă.

— Domnule, vă înşelaţi. Nu am ce face cu sabia dumneavoastră. Puneţi-o în teacă şi lăsaţi-o acolo, asta-i tot ce vreau. Aflaţi că am venit la Tadoussac ca prieten, fiind invitat la Quebec de domnul de Frontenac, guvernatorul. Mai mult, domnul Carlon, care este oaspetele meu la bordul lui *Gouldsboro*, poate confirma că vin cu intenţii paşnice.

— Domnule Intendent... bâlbâi Ducrest, descoperindu-se în faţa lui Carlon care intra la rândul său.

Carlon era furios, dar pentru un cu totul alt motiv decât acela de a se vedea prezentat dintr-odată drept un aliat al contelui de Peyrac. Povestea cu marfa îl scosese din fire.

— Am văzut că încărcăturile mele de scânduri, catarge, barili de grâu şi ulei de focă şi de anghile sărate sunt încă în port... Ce înseamnă asta? Ştiaţi bine că trebuiau trimise în Franţa...

— Navele n-au vrut să le încarce...

— Spuneţi mai degrabă că eraţi nu se ştie unde în ziua când au trecut.

— Nici dumneavoastră nu eraţi aici, domnule intendent, protestă Ducrest, şi mi-aţi promis că o să veniţi pentru încărcarea mărfii încă din octombrie...

— Ştiu... Am fost reţinut în Acadia... am avut necazuri fără număr şi, ajungând aici, găsesc toată marfa grămadă, gata să petreacă iarna sub zăpadă.

— Nu e cazul să disperaţi, domnule. Nu toate navele au plecat spre Europa.

— Asta-i o nebunie! O să fie zdrobite de gheţuri.

— *Maribelle* n-a plecat. Am auzit, ne temeam că ... o flotă pirat ... și e un vas al Regelui înarmat cu treizeci de tunuri.

Intendentul se lăsă să cadă pe o bancă cu un gest care însemna că toate aceste amănunte erau minore față de situația căreia era obligat să-i facă față.

— Prostii! repetă el. Această navă va fi sacrificată degeaba. Domnul de Peyrac se duce la Quebec cu cinci nave care totalizează mult mai mult de treizeci de tunuri.

— Credeam că răspundeți de intențiile lui, șopti funcționarul speriat.

— Mai pot face altceva?...

— Haideți, nu tăgăduiți, dragă prietene, strigă vesel Peyrac. V-am mai spus, sunt gata să vă răscumpăr încărcătura pentru aprovizionarea oamenilor și echipajelor mele. Nu-i cer Noii Franțe decât ospitalitatea inimii.

— Cu toate astea, nu v-ați sfiit să bombardați fără scrupule azi dimineață o navă de comerț franceză.

— *Saint-Jean-Baptiste*? Hai să vorbim despre el, strigă Villedavray, amestecându-se în vorbă. Știți la fel de bine ca mine că René Dugast este cel mai mare escroc și că, împreună cu Boniface Goufarel la Quebec, jumătate din mărfurile lui v-ar fi trecut pe sub nas. Mulțumiți-i mai degrabă domnului de Peyrac că v-a permis să-l percheziționați la bord. Sunt sigur că v-ați dus să vedeți mai îndeaproape ce transportă și că veți putea astfel să-l prindeți înainte ca toate comorile, parfumurile de la Paris, lichiorurile prețioase, să se vândă pe sub mână și sub nasul dumneavoastră prin grija acelui bătrân coțcar de Boniface și a soției lui Janine Goufarel. Domnule intendent, dacă o să puteți percepe taxele de vamă în acest an, va fi datorită ...

Și-l arătă energic cu degetul de câteva ori pe Joffrey, continuând cu vocea scăzută:

— ... Se pare că la bordul lui Saint-Baptiste se află câteva butoaie cu vin din regiunea Beaune și Dijon. Cele mai bune vinuri roșii, după cum știți. Domnule de Peyrac, vă plângeți că nu aveți vin bun ca să vă delectați invitații, ar trebui să profitați de o asemenea pomană

— Ca să vezi ce sfat îi dați... Ca și cum n-ar fi de ajuns că a interzis echipajului și pasagerilor să coboare pe uscat și că printre ei am auzit că se află și un foarte înalt personaj al cărui

nume este trecut sub tăcere, fiind trimis în misiune de către însuşi Regele. Dacă acesta s-ar plânge...

— Cui?... ripostă Villedavray, îndârjit. Suntem între noi. Ce să facem acum cu un înalt personaj? Şi aşa suntem cu toţii "înalte personaje", iar acest domn de la Versailles nu trebuie să-şi bage nasul în treburile noastre. Destul că trebuie să suportăm toată iarna la Quebec, şi dacă domnul de Peyrac ia hotărârea să ne lipsească de el astăzi, n-avem decât să ne bucurăm.

În timpul acestor discuţii, Angelica se prezentase doamnei Ducrest de Lamotte şi o invitase să se aşeze în cercul lor. Aceasta se linişti văzând-o pe maica Bourgeoys. Luând-o deoparte pe Catherine-Gertrude, Angelica se informă ce puteau oferi adunării, dar Yann îi făcu semn şi ea văzu că majordomul era deja acolo cu câteva dintre ajutoarele sale, aducând butoiaşe de alcool, clondire cu rom şi prăjiturele.

Viaţa alături de Joffrey era o permanentă încântare. Era atât de sigur de el. Nu se speria de ciudăţeniile oamenilor, era gata să-şi facă prieteni sau să-i ducă de nas pe cei ce se dovedeau a fi duşmani. Ochii lui Joffrey zâmbeau Angelicăi din spatele măştii. El se apropie de ea:

— I-ai cucerit deja pe canadieni, după câte văd.

— Suntem doar la Tadoussac. Tadoussac nu e Quebecul.

— Nu-i decât o treaptă.

— Şi apoi, închipuieşte-ţi că am avut şansa s-o întâlnesc pe celebra maică Bourgeoys, de la Montréal...

— O să mai ai şi alte şanse...

Uşurarea resimţită, odată primejdia trecută, trezea acest sentiment că totul se poate aranja dacă există bună voinţă. Joffrey de Peyrac era lângă Angelica, nevăzând-o decât pe ea, doar ea existând pentru el. Ea întinse mâna spre sticlele de pe masă.

— Ce doriţi să beţi, Monseniore Rescator?

— Nimic... Doar să te privesc.

Ea-şi aminti de cadoul pe care el i-l oferise dimineaţa, ceasul cu flori de crin, care-i atârna la gât .

— De ce acest ceas? întrebă ea.

— De ce nu?

Ea se întoarse repede spre el, privindu-l în ochi prin fantele măştii şi-i puse un deget pe obraz, acolo unde apărea urma unei cicatrice.

— Oh! Tu, zise ea, TU!

Voia să spună: “Câte surprize din partea ta! Toate aceste gesturi pornite din inimă... care nu-ţi aparţin decât ţie şi care-mi încântă viaţa! Cum să înfrunţi un asemenea farmec? Şi totuşi, te cunosc, în ciuda misterului tău... Te ghicesc. Nu-mi eşti total necunoscut... Ai ştiut întotdeauna să te joci cu inima şi cu cele mai secrete gânduri ale mele... E adevărat... Şi nu am nici o putere în faţa ta.”

Indiferent la zgomotul care-i înconjura, el se aplecă. Îi luă faţa în mâini, o sărută uşor pe frunte ca pe un copil, apoi pe gură, şi ea simţi pe obraz marginea măştii de piele, în timp ce el îi savura buzele. Anumite priviri îi surprinseră. Cea a Margueritei Bourgeoys, a părintelui iezuit. Unii ţărani clătinară din cap, unele tinere ţărănci se înduioşară pe ascuns.

Seara urma o mare petrecere în port şi toată lumea era invitată.

8

Seara urma să fie marcată de un incident care, sfârşind prin a-i da personajului Angelicăi un relief deosebit, va alimenta pentru multă vreme cronica legendei sale. Aproape firesc, în orice caz de înţeles pentru cei ce o cunoşteau şi aveau obiceiul să trăiască în apropierea ei, acesta le păru unora inexplicabil, dar corespunzând atât de bine cu ceea ce definea viaţa canadienilor, sensibili şi copilăroşi, încât recunoştinţa care-i fusese arătată la Tadoussac se confirmă fără să fie nevoie de vorbe multe.

Petrecerea era în toi şi, în noapte, se cânta şi se dansa, când ceva o făcu să părăsească adunarea, preocupată. Totul mergea de minune. Ruguri mari încălzeau noaptea şi oamenii se adunaseră pentru a mânca, bea şi dansa. Un bou la frigare se învârtea în piaţa bisericii. Peyrac oferise mari cantităţi de vin, alcool, dulciuri şi iconiţe. Acestea din urmă, venite direct din Franţa, reprezentând pe toţi sfinţii din Rai, erau oferite drept cadou, personal de către conte, populaţiei şi dădeau sosirii sale în Canada o amprentă religioasă, ca o binecuvântare cerească, astfel încât fiecare, chiar şi domnul Ducrest, se dăruia fără grijă

distracţiilor serii. Preotul locului scoase din adâncul pivniţei sale câteva sticle dintr-un alcool de soc pe care-l distilase el însuşi şi consimţi să sfinţească medalioanele aduse de flota seniorului de la Gouldsboro.

Fiecare putu astfel să guste din el, iar Joffrey îl felicită pe preot pentru minunile obţinute cu alambicul său improvizat. Toate echipajele erau prezente, soldaţii fortului, negustorii, ţăranii, oamenii pădurilor, indienii din tabere alături şefii lor împodobiţi cu pene şi vopsiţi, aşa cum se cade la o sărbătoare.

Doar pasagerii şi echipajul vasului *Saint-Jean-Baptiste* erau consemnaţi la bord, inclusiv căpitanul. Contele de Peyrac arăta în privinţa lor o severitate care putea fi justificată prin cele două salve de tun trase în mod stângaci împotriva lui.

Angelica, îngrijorată, plecă în căutarea Margueritei Bourgeoys care, beneficiind de clemenţă, rămăsese pe uscat împreună cu copilul de care se îngrijea. O văzuse mai devreme vorbind cu Joffrey, şi puţin după aceea, coşuri cu alimente fură trimise pe *Saint-Jean-Baptiste* sub bună pază, fără îndoială pentru însoţitoarele maicii şi pasagerii cei mai nevoiaşi. După aceasta, ea participase la petrecere, mergând de la un grup la altul şi fiind primită peste tot cu afecţiune şi respect. Apoi, se retrăsese. Fiica bătrânului Carillon, Catherine-Gertrude, îi oferise adăpost în locuinţa ei.

Angelica rugă pe cineva să-I arate casa, o fermă solidă de piatră, cu un grajd mai mare decât casa, lipit de clădirea principală. Când sosi acolo, se făcea rugăciunea de seară. Angelica se strecură înăuntru şi îngenunchie în spatele familiei, aşteptând să se încheie ceremonialul. În acea seară, în onoarea maicii Bourgeoys, se adăugaseră litaniile Sfinţilor.

Angelica ardea de nerăbdare, preocupată de un gând care-i venise brusc, adineauri, când petrecerea era în toi. Era alături de soţul ei, aplaudând dansurile tinerilor. Dintr-odată, se gândise că trebuia să se ocupe de ceva până nu e prea târziu. Lăsându-şi cupa în mâna celui de alături, se fofilă printre rândurile de gură-cască.

— Aţi văzut-o pe maica Bourgeoys? întrebă ea. Ştiţi unde este maica Bourgeoys?

Acum, că o găsise, o aştepta şi fiecare minut care trecea îi punea răbdarea la mare încercare. În sfârşit, cucernica adunare se risipi şi Angelica se apropie de cea pe care o căuta.

— Maică Bourgeoys, pot să vă spun o vorbă?

Familia Catherinei-Gertrude, soţul, fiii, nurorile, copiii, nepoţii, unchii, mătuşile, verii, valeţii, servitoarele, se extaziară să o vadă acolo, dar ea nu avea timp să salute atâta lume. O trase pe maica Bourgeoys într-un colţ.

— Iertaţi-mă doriţi poate să vă odihniţi.

— Nu spun nu, deşi serviciul Bunului Dumnezeu ne obligă să ne mortificăm trupul. În general, mă mulţumesc cu puţin, şi mărturisesc că faptul de a dormi în această seară într-un pat, în Canada, îmi bucură inima. Bietul Sfânt Ion Botezătorul! Am avut multă afecţiune pentru acest sfânt al deşertului care l-a botezată pe Domnul nostru Iisus-Christos, dar cred că nu-i voi mai putea rosti vreme îndelungată numele fără să revăd groaznicul vas care-i poartă numele. Lipsa de confort nu înseamnă nimic, în schimb răutatea arţagul... Se pare că cu cât un echipaj şi căpitanul său au sufletul mai negru, cu atât ţin să dea navei lor un nume cucernic...

— Am remarcat asta şi la piraţi, recunoscu Angelica. În Caraibe, vasele cu numele de "Fecioara Maria" sunt puzderie... Dar, tocmai, sunt îngrijorată de un lucru pe care mi l-aţi spus mai devreme.... Nu i-am dat atenţie atunci, şi apoi, brusc, mi-am adus aminte şi mă îngrijorează.

— Da! Spuneţi-mi, vă rog:

— N-o să râdeţi de mine...

— Vă rog, repetă Marguerite cu indulgenţă. Despre ce este vorba?

— E un amănunt nesemnificativ şi totuşi mă preocupă, mai ales din cauza proastei reputaţii a echipajului dumneavoastră.... Mi s-a părut că spuneaţi, când fiica mea Honorine vă explica cine este ursul Willoagby, că exista şi la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste* un urs?

— Aşa este!

— Un urs! nu e obişnuit. Îmblânzit, desigur! Oare n-o fi vorba de acelaşi urs?... Acel Mr. Willoagby la care ţinem aşa de mult?

— Asta mă întreb şi eu, mărturisi deschis Bourgeoys. Nu ştiu numele ursului care era la bord, dar de când mi-a vorbit Honorine despre asta, mă întreb...

— În ce împrejurări a apărut ursul la bord?

— În golful Saint-Laurent, căpitanul a capturat fără scrupule o barcă şi pe ocupanţii săi. Ori, oricât ar părea de ciudat, acest urs se găsea acolo.

— Printre ei nu se afla şi un mic maur?

— Da, într-adevăr.

— Ei sunt, ursul, Mister Willoagby, Timothey, micuţul negru!... Fără îndoială, sunt prietenii noştri. Vă rog, spuneţi-mi ce s-a întâmplat cu ei?

— Căpitanul a văzut în asta posibilitatea de a cere o răscumpărare sau de a-i vinde la Quebec. La bord mai era şi un englez din Noua-Anglie, proprietarul ursului...

— Elie Kempton!

— Bieţii oameni au fost tare chinuiţi, în special englezul şi, deşi era un eretic, nu m-am putut împiedica să mă rog pentru el în numele milei creştine care interzice molestarea unei fiinţe umane fără un motiv serios. Mateloţii, oricât de răi erau, mă ascultau. Eu cunosc acest gen de oameni, oamenii mărilor. Am putut astfel să-i conving că mai bine-i duceau ca prizonieri de război la Quebec, decât să-i omoare.

— Dar ursul?

— Îl luaseră la bord să-i ia blana, apoi să-l taie şi să facă un ospăţ.

— Ce oroare! Bietul meu Willoagby! Şi ce s-a mai întâmplat?

— Le-am demonstrat nu ştiu cum că era un omor inutil şi, în plus, de fapt, nu era uşor să te apropii de urs. Stăpânul lui a ştiut să-l liniştească şi să-l pună să facă giumbuşlucuri care i-au distrat pe mateloţi. După asta i-au lăsat în pace şi ei s-au instalat pe punte.

— Dacă l-ai salvat pe Mr. Willoagby, dragă Marguerite, ai drept la recunoştinţa mea veşnică şi la aceea a Honorinei... Dar cum se face că soţul meu şi oamenii săi nu i-au văzut? După câte-mi spui, sunt tot la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste.*

— Fără nici o îndoială. Doar că, de ieri, nu i-am mai văzut pe punte. Poate fiindcă soseam la Tadoussac, căpitanul a preferat să-I ascundă privirilor.

— Poate i-a şi omorât? Oh! Doamne, maică Bourgeoys! Înţeleg acum de ce am fost îngrijorată de soarta lor. Nu mai putem pierde o clipă.

Şi se repezi spre uşă. Marguerite Bourgeoys i se alătură.

— Ascultaţi! Îmi amintesc că la un moment dat unul dintre pasagerii din barcă, un om foarte grosolan, trebuie s-o recunoaştem, dar pe care nu trebuiau să-l lovească cum au făcut-o, mai ales că era grav rănit...

— Ventre-Ouvert! El e!

— Poate! Deci, îmi amintesc că a făcut aluzie la faptul că erau sub protecţia contelui de Peyrac, că făceau chiar parte dintre oamenii săi şi că acesta, pentru jignirea care i se aduce, se va răzbuna. Se poate că văzându-se abordat chiar de contele de Peyrac, căpitanul Dugast să se fi speriat şi să-şi fi ascuns captura pe undeva prin cală după ce le-a pus căluş.

— Probabil! Oh! nefericiţii!

— Şi dacă mă gândesc mai bine, continuă maica, văzându-se în mâinile contelui şi temându-se de represalii pentru răpire, ar putea încerca să-i suprime. Omul acesta e capabil de orice. L-am văzut eu...

— Oh! Doamne, repetă Angelica, numai să nu ajungem prea târziu...

Ea-şi făcea reproşuri, alergând. La Tidmagouche, nu-şi respectase îndatoririle. Lăsase barca lui Aristide Beaumarchand să plece, fără să se informeze de destinaţia lor, fără să le mulţumească pentru ajutor. Ori, este adevărat că făceau parte – de bine, de rău – dintre cei cărora le datorau protecţie.

Angelica atinse uşor mâneca hainei lui Joffrey. El se întoarse şi se miră s-o vadă gâfâind ca şi cum ar fi alergat. Ea-l puse repede la curent cu ce tocmai aflase.

— Ai lăsat oameni la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste* pentru noapte? se informă ea.

— Nu, dar nimeni nu poate părăsi nava, nu există nici un motiv pentru aşa ceva.

— Atunci, or să profite ca să ...

Însă Joffrey de Peyrac făcea deja un plan. Îi făcu semn lui d'Urville care dansa cu domnişoarele.

— Vă las să continuaţi petrecerea, îi şopti Joffrey. Trageţi focuri de artificii ca să distrageţi atenţia şi să nu se observe lipsa noastră. Am treabă cu Barssempuy şi oamenii lui pe *Saint-Jean-Baptiste.*

Împreună cu Angelica coborî în port, însoţiţi de soldaţii spanioli. Barssempuy fusese plasat lângă debarcader cu un mic grup de oameni înarmaţi. Contele de Peyrac luă patru dintre ei

pentru a vâsli până la corabia ancorată, a cărei umbră aplecată se distingea vag în noaptea umedă.

Când şalupa părăsea malul, primele rachete ale focului de artificii, trase de artificierii de pe *Gouldsboro*, începură să lumineze cerul nocturn însoţite de strigătele de admiraţie ale mulţimii.

— Spectacolul o să-i distreze şi pe cei de pe navă, zise Joffrey cu jumătate de voce. Se vor uita cu toţii în această direcţie. Ca să-i surprindem, o să-i abordăm din spate.

" Toate astea n-au poate nici cap, nici coadă", îşi spunea Angelica, aşezată lângă Joffrey şi strângându-i braţul. Voia să fie cu inima împăcată. Iar el o înţelegea. Era reconfortant să aibă drept soţ un om atotputernic, gata să-i pună la dispoziţie trupele, armele, tunurile şi navele sale şi căruia să-i pese întotdeauna de ea.

Cu toate luminile stinse, înconjurară epava pentru a o aborda prin partea ascunsă luminilor de pe uscat, şi, se părea că mateloţii de la bord chiar se duseseră cu toţii la babord ca să poată contempla mai bine minunile de pe cer. Când unul dintre oamenii lui Barssempuy se ridică înarmat cu o cange, ca să amortizeze şocul produs de barcă pe flancul navei, răsună un ţipăt ascuţit de femeie în această noapte aparent liniştită, tulburată doar de îndepărtatele explozii ale focului de artificii.

— Ajutor! Vor să mă omoare!...

— Este vocea Juliennei, exclamă Angelica ridicându-se aşa de brusc încât fu gata să cadă în apă.

Presentimentul ei era deci just. Prietenii ei erau în primejdie în acest moment.

— Ajutor! Ajutor, striga vocea. Dacă sunt creştini pe corabia asta blestemată să mă ajute! Vor să mă omoare!...

Apoi se făcu auzit tropăit de picioare pe punte. Joffrey aprinse felinarul şi un cârlig fu aruncat în partea în care nava se apleca. Cu o dexteritate care trăda o practică îndelungată, oamenii din şalupă săriră în câteva secunde pe puntea corăbiei. Contele fusese primul care sărise. Angelica trebui să aştepte să i se arunce o scară de sfoară. Urcând, ea descoperi la lumina felinarelor un spectacol care-o făcu să se înfioare. Joffrey, cu pistolul în mâini, ţinea la respect mateloţii uimiţi, între care se zbătea o femeie cu hainele sfâşiate. Era Julienne. Puţin mai

departe, zăcea pe punte o formă neclară, legată fedeleş. I se pusese deja la gât o sfoară legată de o ghiulea de piatră.

— Ca să vezi! spuse unul dintre oamenii de pe *Gouldsboro*, contemplând mărimea ghiulelei.

Eliberat din corzile cu care fusese legat, bietul Aristide Beaumarchand avu aceeaşi reacţie de neîncredere şi spaimă faţă de mărimea pietrei care fusese gata să-l târască în adâncurile fluviului. Era deci adevărat că voiau să-l înece ca pe un câine.

— Căpitanul a dat ordin, urlară mateloţii îmbrânciţi cu duritate şi legaţi după ce fuseseră uşuraţi de cuţite.

Julienne, plângând în hohote, se aruncă în braţele Angelicăi.

— Ştiam eu că o să veniţi să ne salvaţi. Îi spuneam lui Aristide: vor veni...

— Vedeţi cum ne-au tratat, pe noi, oameni cinstiţi, zise Aristide, nu-i o ruşine?

— Şi englezul, negustorul de mărunţişuri? se nelinişti Angelica. L-au aruncat deja în apă?...

— Nu, este încă cu ursul în cambuza caprelor. L-au pus în fiare.

Traversând cala unde se îngrămădeau pasagerii, văzură câteva figuri înspăimântate. Cea mai mare parte dintre pasageri, alertaţi de zarva de pe punte şi zgomotele depărtate de petrecere de pe uscat, nu dormeau. După ce suferiseră miile de chinuri ale unei traversări de aproape patru luni, calmurile plate, epidemia, furtunile, iată că, sosiţi în Canada, căzuseră în mâinile piraţilor. Puteau fi văzute deci figuri palide de femei resemnate, siluete de călugări impasibili, bărbaţi cu umerii căzuţi, şi prin unul din sabordurile deschise, când şi când sclipeau luminile depărtate ale focului de artificii care aruncau culori multicolore asupra acestui tablou cumplit, înrudit cu descrierile din Infernul lui Dante. Erau totuşi nişte copii, slabi de speriat, care admirau rachetele îndepărtate. Chiar în fund, unde aerul era de nerespirat şi fetid, îl găsiră pe Kempton înlănţuit pe un pat de paie putrezite.

— Ah! Doamnă, ce vânt bun vă aduce, strigă negustorul din Connecticut, ridicând spre cer mâinile încătuşate cu lanţuri. Cât v-am aşteptat... Mai ales din cauza perechii de pantofi pe care am terminat-o. O adevărată minune. Dar nu ştiam cum să vi-i trimit... şi acum mi s-a furat toată marfa...

— Bandiţii ăştia ne-au luat tot, se lamentă Aristide. Încărcătura lui, romul meu, un rom excepţional, pur, produs de Jamaica...

— Unde este Mr. Willoagby? întrebă Angelica în timp ce trimisese să fie adus cel ce ţinea cheile pentru a elibera prizonierul.

— Acolo! zise Kempton, arătând spre paiele de lângă el.

— Ce are? Nu mişcă. A murit?

— Nu! Doarme!...

— Dar de ce ? Este bolnav?

— Nu, doarme!... Ce vreţi, doamnă, asta e firea lui. Poţi obţine tot ce vrei de la acest urs, doamnă, numai să nu-l împiedici să doarmă în apropierea iernii... Dacă nu ne-ar fi capturat corabia asta, l-aş fi dus într-un loc unde îşi are una din vizuinile lui preferate. După aceea, cu Aristide, ne-am fi dus în Terra-Nova. Am acolo câţiva clienţi care ne aşteaptă. Apoi am fi plecat în Noua-Scoţie... Primăvara m-aş fi întors să-l iau pe Willoagby şi împreună am fi coborât spre New-York. Sunt obişnuit cu astfel de ocolişuri... Dar soarta a hotărât altfel. Suntem aduşi prizonieri în Noua-Franţă. Astea sunt riscurile navigaţiei...

În timp ce schimbau aceste cuvinte în engleză, un matelot venise să scoată lanţurile negustorului care se ridică, se întinse, îşi masă încheieturile şi, după ce-şi perie cu grijă pălăria ţuguiată de puritan, şi-o puse pe cap.

— Ce-o să facem acum? întrebă Angelica, privind cu îndoială grămada de paie pe care se zărea masa enormă a ursului adormit. Cum să-l transportăm? Poate nu este bine să-i tulburăm hibernarea.

— Nu trebuie deranjat, zise Kempton, îngrijorat. Un urs trezit nu mai poate adormi şi devine iritabil şi primejdios.

— Ar trebui să veniţi pe uscat să vă potoliţi foamea.

— Nu! Nu! zise repede englezul. O să stau aici ca să-mi veghez prietenul. Bandiţii ăştia de francezi sunt în stare să vină să-l taie în somn, ca să facă un ospăţ. De-abia l-am salvat cu mare greutate, datorită intervenţiei unei doamne foarte amabilă care, deşi era călugăriţă şi papistaşă notorie, mi-a luat apărarea şi având o oarecare influenţă asupra acestor brute, a ştiut să-i facă să fie mai rezonabili.

— O să vă trimitem atunci ceva de mâncare.

— Da. Şi să-mi daţi şi o armă. Aşa o să-l pot apăra pe Mr. Willoagby dacă vor veni să-l omoare în somn.

— Dar unde este Timothey? exclamă Angelica, care se străduia să-i adune pe toţi cei pe care-i cunoştea.

Şi toată lumea plecă în căutarea negrişorului. În trecere, Joffrey de Peyrac schimbă câteva cuvinte cu călugării care se găseau acolo şi-i asigură că peste puţin timp vasul îşi va putea continua drumul spre Quebec unde vor ajunge cu siguranţă înaintea lui. *Saint-Jean-Baptiste*, spuse el, avea nevoie de reparaţii, iar căpitanul lui de o lecţie. Cu toţii fură de acord, şi chiar un părinte iezuit nu-i ascunse că era la capătul puterilor.

— De şase ori am fost în Canada, domnul meu. Toată lumea ştie că această călătorie te pune la încercare, atât trupeşte cât şi sufleteşte. Dar nici una nu mi-a scos atâţia peri albi ca aceasta...

Chinurile acestei traversări păreau că-l făcuseră să uite rezerva caracteristică ordinului său. Era un bărbat frumos şi inteligent. O parte dintre pasageri erau, ca şi el, destul de agitaţi şi volubili, cu ochii dilataţi de febră pe feţele lor trase, alţii erau apatici, cu feţele ca de ceară, slăbiţi sau, din contra, umflaţi, cu toţii într-o stare foarte proastă.

Negrişorul fu găsit în cabina căpitanului, lustruind nişte cizme la fel de înalte ca el. Dugast era dintre acei navigatori, pe jumătate negustori, pe jumătate corsari care, când erau interceptaţi pe ocean, arborau pavilionul casei lor de comerţ, strigau "Malouin" şi treceau sub protecţia insolenţei lor.

El era acum într-o stare la fel de jalnică ca şi mizerabila sa încărcătură de mateloţi şi călători. Umflat, cu privirea apatică, ridică spre Peyrac nişte ochi de muribund. Slăbiciunea-i era atât de mare încât, voind să se ridice de pe patul unde zăcea pe jumătate culcat, nu reuşi şi căzu la loc, greoi. Imediat, înţeleseră cu toţii motivul stării sale descoperind lângă el un clondir de sticlă neagră, cu gât lung din care se răspândea o miasmă de alcool ce-ar fi omorât şi muştele...

— Rom! zise Barssempuy, după ce adulmecase sticla. Şi încă ce rom! Cel mai îngrozitor pe care l-am putut întâlni în cariera mea de negustor de spirtoase; şi am gustat din toate romurile de sub soare!

Angelica nu se înşela.

— Trebuie să fie romul lui Aristide.

Se pare că dorise să guste prada descoperită pe barca capturată şi fusese greu pedepsit. Cu ursul care fusese pe punctul să-l mănânce, cu acest rom virulent, după ce jucase la zaruri ultimele coroane, afacerea se dovedea perdantă pentru el. Şi iată că, la Tadoussac, un pirat venea să-i ceară socoteală pentru că dorise să înece toată această adunătură.

Fu lăsat să-şi clocească romul şi ranchiuna, iar Timothey, tremurând, fu luat de acolo. Bietul negrişor era într-o stare jalnică. Angelica îl înveli în mantia ei. După ce-l asigurară pe Kempton că-i vor trimite hrană şi că se vor îngriji de micul său servitor negru, cei salvaţi fură conduşi pe uscat. Focul de artificii dădea întoarcerii lor un aspect triumfal.

— S-a făcut dreptate! comenta Aristide. Eu aveam deja piatra de gât.

— Fără Julienne am fi fost pierduţi. E o comoară, fata asta! Ne-a salvat viaţa.

— Cum aşa?

— Iaca! E o fată aşa de frumoasă încât nenorociţii ăştia au vrut să-i facă felul înainte s-o arunce în apă. Au dezlegat-o şi i-au scos căluşul. Atunci, aţi văzut ce scandal a făcut! Nu se lasă ea cu una cu două, Julienne a noastră! Şi asta v-a dat timp să ajungeţi. Dumnezeu este de partea noastră, am spus-o mereu.

— Ştiam că o să veniţi, doamnă, spunea Julienne, sărutând mâinile Angelicăi. M-am rugat tot timpul la Sfânta Fecioară să veniţi.

Ajunşi la mal, bieţii oameni fură aduşi lângă foc şi li se dădu de mâncare. Toată lumea veni să-i vadă. Povestea lor, din gură în gură, se amplifica cu amănunte diverse în care Sfânta Fecioară îşi avea rolul ei, căci Julienne repeta între fiecare îmbucătură: "Noroc că m-am rugat la Sfânta Fecioară", ceea ce înduioşa adunarea. Cum se vorbea mult despre urs, intendentul Carlon întrebă:

— Este ursul care l-a omorât pe părintele de Vernon?

— V-am mai spus că n-a fost omorât de un urs, îi răspunse Villedavray.

— Atunci, de cine?

— Nu contează! O să vă povestesc asta altă dată. Dar aflaţi că s-a bătut şi cu ursul.

— S-a bătut? Cu un urs?

— Da! eram acolo. Am asistat la scenă. A fost grandios. Şi el a câştigat.

— Cine?

— Iezuitul.

— Ce?

— Dar i s-a dat de înțeles ursului că a câştigat ca să nu se supere. Este un urs foarte sensibil. Ah! dragul de Willoagby!

— Ce bazaconii mai spuneți!...

— Nu. Sunt martor. Asta s-a petrecut la Gouldsboro. Ce loc minunat!

— Cu toate astea, părintele de Vernon a murit şi ...

— Las-o baltă, tranşă Villedavray, categoric. Haideți să bem! Trebuie să udăm mâncarea asta... E puțin cam grasă... Carnea era mai fină la Gouldsboro. Aici lipseşte vinul. Când mă gândesc că la bordul hârbului de *Saint-Jean-Baptiste* sunt vinuri de Burgundia care riscă să se strice din cauza apei de mare înainte de a ajunge la Quebec... Şi asta pentru ca escrocii de Dugast şi Boniface să-l vândă pe sub mână... Găsesc că domnul de Peyrac e prea scrupulos de nu pune mâna pe el, nu credeți?

9

A doua zi dimineață, povestea ursului făcea înconjurul satului. Oamenii îşi povesteau cum doamna de Peyrac se gândise brusc la soarta acelor persoane chiar în momentul când mizerabilii se pregăteau să-i ucidă pe vas şi cum făcuse ea totul să le vină în ajutor. Era deci mult adevăr în puterile care i se atribuiau.

Un respect puțin uluit se adăuga la simpatia pe care o trezise, iar faptul că maica Bourgeoys era amestecată în evenimente sfârşea prin a-i conferi acel aspect miraculos de care Canada era avidă şi care dovedea oamenilor de la Tadoussac că uneori erau şi ei luați în seamă, din înaltul cerului, de Domnul Iisus.

Deci, ziua următoare de derulă într-un climat sărbătoresc. Fusese hotărât că vor rămâne cel puțin patru sau cinci zile la Tadoussac, dacă nu o săptămână. Ghețurile şi iarna nu păreau

să se vină prea iute. Stoluri mari de păsări sălbatice treceau încă pe cer, ceea ce dovedea că iarna va fi târzie.

Angelica considera această oprire destul de plăcută. După ce trecuse cu bine încercarea primei luări de contact cu canadienii, ea simţea nevoia să-şi tragă sufletul şi să-şi asigure poziţia. Şi apoi, oamenii erau amuzanţi, interesanţi. Îi plăcea această ambianţă, mai uşor de suportat decât cea de la Quebec, cu partea ei oficială şi mondenă pe care va trebui să şi-o asume. În sfârşit, se bucura să poată stabili legături de prietenie mai solide cu maica Bourgeoys.

Întâmplarea din ajun sfârşi prin a-i uşura inima şi a o convinge că soarta îi era favorabilă. Ştia că, în realitate, motivul şederii lor prelungite la Tadoussac era faptul că o navă a marinei regale, *Maribelle*, era încă reţinută la Quebec, desigur pentru a-i aştepta. În orice caz, vasul va fi obligat să plece fără întârziere şi constrâns să treacă prin faţa tunurilor lor pentru a-şi continua drumul spre Europa.

Ori, doar dacă aruncai o privire în rada unde se găsea *Saint-Jean-Baptiste*, care adăpostea poate un trimis al Regelui, încadrat straşnic de *Rochelais* şi *Mont Désert*, în timp ce navele lui Barssempuy şi Vanneau supravegheau pe de o parte, intrarea pe fluviul Saguenay, şi pe de alta, capătul ieşirii spre estuarul fluviului Saint-Laurent, se putea pricepe că Joffrey de Peyrac era de-acum stăpânul de necontestat al Tadoussac-ului.

Ea îl întrebă totuşi:

— Oare gestul domnului de Frontenac de a dori să reţină o navă pentru ... a ne primi, nu dovedeşte că nu ne este chiar atât de prieten pe cât credeam?

— Cred mai degrabă că trebuie să lupte cu minţile fanatice care-l înconjoară, printre alţii cu Castel-Morgeat care-i este pe de-a întregul devotat părintelui d'Orgeval şi care este guvernator militar, ceea ce nu-i puţin lucru. Dar să nu ne grăbim. Totul se va rezolva.

Şalupa îi ducea pe amândoi la mal. Atenţia le-a fost atrasă de Aristide Beaumarchand şi Julienne care, în port, păreau că-i aşteaptă. Barssempuy îi primise la bord pentru noapte, în timp ce Timothey îi fusese încredinţat bunei Yolande.

Fără îndoială că, revenindu-şi din emoţii, cuplul oarecum ciudat pe care-l formau Aristide şi Julienne aştepta pe pământ

ferm venirea binefăcătorilor lor. La câţiva paşi în spatele lor, un grup de gură-cască îi observa cu curiozitate.

— A meritat oare toată osteneala pe care ne-am dat-o pentru a tria echipajele şi oamenii din escortă? spuse Angelica râzând. Ne-am căpătuit acum şi cu ăştia doi, plus un puritan englez din Connecticut, cu ursul lui adormit cu tot. Ce-o să ne facem cu ei? Vai! Sunt exact tipul de "indezirabili" de care Noua-Franţă se fereşte cu străşnicie. Uită-te la ei!...

Apropiindu-se, se putea vedea mai bine ţinuta de pirat "de ocazie" a lui Aristide, poreclit Ventre-Ouvert de când Angelica îi cususe burta cu ocazia unei răni, şi alura provocatoare a Juliennei care părea gata mereu să-şi vândă farmecele, chiar şi când aştepta liniştită şalupa alături de soţul ei.

De îndată ce ambarcaţiunea care-i aducea pe contele şi contesa de Peyrac se apropie, ei începură să facă gesturi mari de bun venit. Angelica le răspunse fluturând mâna. Joffrey de Peyrac îşi coborî privirea spre ea. Îi vedea din profil linia obrazului înroşit de frigul dimineţii, dar bănuia că ea nu se putea împiedica să nu zâmbească la demonstraţiile de prietenie ale "ăstora doi", şi că era încântată că i-a salvat.

— Îi iubeşti... spuse el, pe toţi nefericiţii, sărmanii, condamnaţii. De unde ai acest dar de a ţi-i apropia, de a le calma furiile secrete, ca un îmblânzitor care reuşeşte doar prin prezenţă să şteargă într-un animal sălbatic amintirea urii şi fricii?

— Îi înţeleg, zise ea. Am...

Era gata să spună "am trăit aceeaşi viaţă", dar se abţinu. Încă nu-i vorbise despre Curtea Miracolelor şi n-ar fi putut înţelege de unde venea sentimentul care o lega de o Julienne care i-o amintea pe Polak, prietena ei din catacombele Parisului, sau de un Aristide care-i amintea de toţi escrocii din lume pe care-i întâlnise, capabili de cele mai rele crime, dar purtând în suflet acel ceva care îi putea face să devină imediat oameni de treabă.

— Sunt "de-ai tăi", dar recunoaşte, draga mea că sunt totuşi mai suspecţi decât "ai mei".

— Da, însă mult mai pitoreşti!

Râdeau încă, complici, când acostară pe plaja unde supravieţuitorii de pe *Saint-Jean-Baptiste* se aruncară la picioarele lor. Aristide şi Julienne erau ca nişte copii. Acum, când îi regăsiseră pe seniorul de la Gouldsboro şi pe doamna

Angelica, nu-şi mai făceau griji pentru viitor. Dacă mergeau la Quebec, ei bine, vor merge şi ei acolo.

— E frumos aici, zise Julienne, privind în jur cu satisfacţie. Îmi aminteşte de ţinutul unde m-am născut, lângă Chevreuse.

Joffrey îi părăsi pentru a se apropia de intendentul Carlon care-l aştepta ceva mai departe, lângă mărfurile sale lăsate de izbelişte. Angelica hotărî să-i prezinte maicii Bourgeoys pe Aristide şi Julienne care fuseseră salvaţi şi datorită ei. Ea le luase apărarea pe *Saint-Jean-Baptiste*, dar circumstanţele fuseseră puţin favorabile unor relaţii mai prieteneşti.

Angelica urcă dealul, urmată de escorta ei obişnuită de Fete ale regelui, copii, doi soldaţi spanioli ca şi de câţiva bărbaţi care le ajutau pe Fetele regelui să ducă coşuri de rufe pentru spălat, căci hotărâseră ca în această dimineaţă să facă mare curăţenie. Pisoiul venea după ei, zbenguindu-se.

La intrarea în sat, o întâlniră pe Catherine-Gertrude Ganvin care se întorcea de la mulsul de dimineaţă ducând pe umeri două mari ciubere de lemn. Aceasta îi spuse Angelicăi:

— Haideţi să beţi o strachină de lapte... Ştiu că vă place.

— Adevărat, este minunat.

La Quebec existau şi lapte şi unt şi ouă, alimente care le lipsiseră mult în timpul iernii la Wapassou. Era aproape un lux să le poţi avea pe masă în fiecare zi, dar fiecare familie din satele canadiene consuma ce producea.

Catherine era văduvă. Se ocupa singură de fermă şi, cum făcuse acest lucru dintotdeauna, dispariţia soţului ei, om al pădurilor, nu schimbase mare lucru în viaţa ei. Acum, fiii şi ginerii o aprovizionau cu vânat şi blănuri, iar un vecin o curta şi dorea s-o ia de nevastă. Nu era greu pentru o văduvă să se recăsătorească în acest ţinut, dar ea prefera să aştepte. Avea destui care depindeau de ea: copii, nepoţi, veri, verişoare. Ce înseamna, la urma urmei, un soţ? Un copil în plus...

Ora era matinală. Ajunseră în sfârşit la magazinul marchizului de Villedavray unde acesta îi oferise cea mai generoasă ospitalitate Angelicăi. O găsiră acolo pe maica Bourgeoys care alegea mazăre uscată în compania câtorva fete extrem de palide, fără îndoială foste pasagere pe *Saint-Jean-Baptiste* şi însoţitoare ale călugăriţei care obţinuse pentru ele dreptul de a veni pe uscat.

— Domnul de Peyrac le-a dat voie, se grăbi să spună maica Bourgeoys Angelicăi. Se pare că a trecut în această dimineaţă pe *Saint-Jean-Baptiste* şi a dat asigurări că reparaţiile avansează şi că, dacă echipajul se comportă bine, vom putea continua în scurt timp călătoria. Apoi le-a rugat pe măicuţe să-şi ia bagajele şi le-a trimis aici, ca să se poată odihni şi îngriji. Asta ca răsplată pentru răbdarea pe care o arată pasagerii.

Angelica vedea că firea calculată a lui Joffrey şi modul în care veghea la cel mai mic detaliu o cucerise pe administratoarea înnăscută care era maica Bourgeoys. Ea îi povesti despre ce se întâmplase în seara din ajun şi cum, datorită indicaţiilor sale, putuseră fi salvaţi, *in extremis*, prizonierii căpitanului Dugast.

— Vă puteţi lăuda, domnule, că aveţi prieteni buni şi puternici, îi spuse Marguerite Bourgeoys lui Aristide. Nu voi uita niciodată cum doamna de Peyrac s-a grăbit să vă vină în ajutor şi cât de îngrijorată era de soarta voastră. Sunteţi, probabil, un om foarte bun, dacă inspiraţi o asemenea simpatie, încheie ea, studiind cu un ochi perspicace faţa cu ochi urduroşi a lui Aristide Beaumarchand care purta înscris în mod neîndoielnic stigmatul tuturor crimelor şi hoţiilor obişnuite pentru el înainte să cadă în mâinile oamenilor de pe Gouldsboro.

Angelica spuse:

— Nu vă faceţi iluzii, maică, este un bandit notoriu. Prima dată când l-am întâlnit, am fost gata să ne strângem de gât, dar, după cum vedeţi, am sfârşit prin a găsi o cale de înţelegere.

— Eram rănit şi ea mi-a cusut burta, zise Aristide. Vreţi să vedeţi ce operă de artă, măicuţă?

Maica Bourgeoys acceptă şi admiră cicatricea.

— E extraordinar! Ei bine, domnule Beaumarchand, retrag ce-am spus adineauri, sunteţi un om foarte norocos că aţi avut parte de o asemenea îngrijire şi aţi scăpat cu viaţă după o rană atât de oribilă. Cine v-a dat o aşa lovitură? O fiară sălbatică?

Aristide o privi surprins, căci uitase. Îi aruncă o privire Angelicăi. Amintirile sale erau vagi şi nesigure.

— Războiul! zise el pe un ton fatalist

— Dar v-aţi cuminţit, după cât văd. Sper că, după atâtea dovezi de bunăvoinţă, vă gândiţi uneori să-i mulţumiţi Bunului Dumnezeu, Aristide? O păsărică îmi spune că nu faceţi prea des rugăciuni.

— Asta-i drept, dar Julienne se roagă cât doi.

— M-am obişnuit aşa de când cu ducesa, explică Julienne. Nu mă pot stăpâni, deşi îmi spun că am făcut la rugăciuni cu ducesa cât pentru toată viaţa şi că m-aş putea lăsa.

La aceste vorbe, marchizul de Villedavray se apropie şi-o prinse pe Angelica de braţ.

— S-a aranjat, declară el încântat. Vă amintiţi că mă plângeam că nu am şi eu un paj maur. Iată că negrişorul acesta ne cade din cer! Cu o livrea de satin stacojie, va fi încântător. O să-mi ducă geanta, cărţile de joc, bomboniera. O să am un succes nebun la Quebec.

— Dar aparţine negustorului Elie Kempton! exclamă Angelica;

— Ce, englezului? Un eretic! Ce-i cu asta? ripostă Villedavray. Nici o problemă! O să-l bag la închisoare cum sosim la Quebec sau o să-l vând vreunei familii cucernice din Ville-Marie care va căpăta "indulgenţe" dacă se ocupă de botezul său.

— Să-l botezaţi catolic? Pe Elie Kempton? repetă Angelica. Aţi înnebunit! Pe el, un adevărat fiu al Connecticutului care, copil fiind, l-a urmat, cu familia, pe reverendul Thomas Hooker peste munţii Apalaşi pentru a fonda Madford? Nici să nu vă gândiţi!

— Ba da, mă gândesc! Eu lucrez pentru Dumnezeu, şi aş fi curios cine-o să mă-mpiedice? Micuţul maur o să fie al meu.

Părea foarte hotărât şi Angelica ştia că atunci când punea ochii pe ceva care-i plăcea, în cazul de faţă negrişorul Timothey, era capabil de orice. Ea se enervă.

— Nu, vă voi împiedica şi dacă faceţi asta, nu vă mai vorbesc în viaţa mea... Ah! S-a terminat cu serile în faţa sobei de faianţă, mâncând mere în caramel...

Marchizul văzu că era serioasă. Descumpănit, nu insistă şi ieşi. Maica Bourgeoys urmărise altercaţia cu interes.

— Vedeţi, îi spuse ea Angelicăi, nu prea sunteţi în acord cu Domnul Nostru Iisus şi Biserica Sa, dacă vă indignaţi la gândul că s-ar putea încerca salvarea unui suflet în greşeală şi aducerea lui la adevărata credinţă, cum e acest englez prizonier, fie el din Connecticut sau din altă parte. Nu vă pasă de mântuirea acestor eretici rătăciţi? Mai ales când este vorba de persoane

care vă interesează, nu vă înțeleg. Oare viața veşnică are un preț aşa de mic în ochii dumneavoastră?...

Angelica un scoase nici un cuvânt. Se aşeză şi începu şi ea să aleagă mazăre. Când răspunse, o făcu cu multă rezervă.

— Sigur, viața veşnică îşi are prețul ei, dar înainte nu trebuie să trecem oare prin această existență, cu grija de a o trăi mai bine, în acord cu oamenii care ne înconjoară?

— Asta nu înseamnă să-i acceptăm cu o vinovată indulgență pe cei care greşesc. Deci e adevărat, până la urmă, ce se spune? Că sunteți aliata englezilor şi că-i protejați pe eretici?

Ce se putea răspunde la o asemenea acuzație? Cum putea fi convinsă maica Bourgeoys de generozitatea care se ascundea în spatele a ceea ce, ea, călugărița franceză, considera drept un act de rebeliune împotriva lui Dumnezeu şi ostilitate față de Rege?

Angelica revăzu silueta lui Abigael, cu micuța Elisabeth în brațe, pe țărmul pustiu de la Gouldsboro şi-ar fi vrut să-i vorbească despre această prietenă dragă maicii Bourgeoys. Ar fi vrut să-i vorbească despre micuța Elisabeth, un copil frumos şi cuminte ca o icoană şi s-o întrebe: "N-au şi ele oare dreptul să trăiască?" Se abținu totuşi, mulțumindu-se să exprime nişte păreri prudente.

— Nu exagerați oare intențiile belicoase ale coloniştilor protestanți din Noua-Anglie?... Pe țărmurile Acadiei am avut ocazia să-i vedem de-aproape. Sunt mai degrabă oameni cumsecade şi liniştiți, dornici să-şi cultive câmpul în pace...

Maica Bourgeoys se arătă mirată.

— Nu avem pe-aici asemenea ecouri. Părintele d'Orgeval ne scrie despre crimele oribile ale acestor ticăloşi împotriva indienilor abenachizi şi despre cum îi incită pe irochezi să înceapă războiul cu noi.

— Mai degrabă el incită la începerea războiului! exclamă Angelica.

Sângele i se înfierbântă amintindu-şi ce se întâmplase la Brunschwick-Falls.

—... Cum poate să denatureze aşa faptele? Credeți-mă, vă informează greşit. Am văzut cu proprii mei ochi... multe lucruri, sfârşi ea, abținându-se să nu spună mai mult şi aplecând capul, încercând să se calmeze.

—... Îmi pare rău, reluă Angelica. Ştiam că acest iezuit conduce Quebecul, dar n-am crezut că sunteţi de partea lui. Nu mi-aţi spus că Montréalul nu este Quebecul?

— În ceea ce-l priveşte pe părintele d'Orgeval, da! Aflaţi că părintele d'Orgeval este într-adevăr părintele spiritual al Noii-Franţe.

— E un sectar, da! Dacă aţi şti ce a urzit împotriva noastră!...

Marguerite Bourgeoys ripostă destul de repede.

— Orice ar face este bine. El are grijă de fiii săi.

Angelica făcu un nou efort pentru a se controla.

— Vreţi să spuneţi că v-ar apăra pe voi, fiii săi, de duşmanii care suntem noi? Dar, vă rog, pe ce criteriu se bazează pentru a hotărî că noi suntem duşmanii voştri?

— Nu ameninţaţi oare aşezările Noii-Franţe stabilindu-vă pe pământurile care aparţin regatului?

Angelica fu pe punctul de a-i arunca în faţă faptul ştiut şi recunoscut că tratatul de la Breda, semnat de însuşi domnul de Tracy, cedase aceste pământuri englezilor din Massachusetts, dar era zadarnic. Ca în orice conflict de proprietate, reaua credinţă părea că se găseşte întotdeauna în tabăra adversă. Maica Bourgeoys era o femeie inteligentă şi generoasă şi ştia despre ce vorbeşte. Cei cincisprezece ani petrecuţi în primejdie şi sub ameninţare continuă o convinseseră de justeţea cauzei luptei sale.

— Sunt două sute de mii de englezi, doamnă, insistă ea, şi aproape tot atâţia irochezi în solda lor. Iar noi, canadienii, suntem abia şase mii. Dacă nu ne apărăm cu înverşunare, ne vor invada şi distruge. Îi vor extermina pe bieţii noştri indieni creştinaţi cu atâta trudă iar cei la care n-am ajuns încă, vor pierde pentru totdeauna şansa de a fi luminaţi de adevărata credinţă pe care avem drept misiune să o aducem în Canada. Putem noi oare, din neglijenţă, să ne asumăm un asemenea risc?...

Ea vorbea calm, dar cu autoritate, continuând cu hărnicie să aleagă mazăre. Angelica era departe de a se simţi la fel de liniştită. Niciodată cuvintele, faptele şi interpretarea lor nu o separaseră într-atât de semenii ei şi de lumea în care se născuse şi chiar de cei de la care ar fi aşteptat ajutor şi afecţiune. Ea se ridică şi făcu câţiva paşi, agitată. Crezuse o clipă că totul va fi

simplu, dar vedea deja că lucrurile se complică. Discuţiile şi demonstraţiile în legătură cu dreptul la viaţă al fiecăruia nu duceau la nimic cu oamenii care erau fie necunoscători ai tratatelor care consfinţeau acest drept, fie nu considerau valabil decât pe acela care avantaja regatul Franţei şi Biserica sa. Trebuia urmată altă cale, care însă nu era uşoară pentru firea mândră a Angelicăi.

Înţelegerea trebuia să se stabilească între suflete. Înţelegerea, stima, climatul uman, liniştitor vor îndepărta primejdiile şi ameninţările de teama cărora apăruse toată această intransigenţă. Ea ridică fruntea şi-i zâmbi femeii aşezate lângă vatră şi care o privea cu interes şi fără animozitate. Vitalitatea care emana din această persoană impunea simpatia şi încrederea.

— Maică Bourgeoys, să lăsăm toate aceste chestiuni. Viaţa va confirma, sunt sigură, prietenia spontană pe care am simţit-o faţă de dumneata. Vom învăţa să ne cunoaştem, sper, şi să descoperim că, dincolo de ceea ce ne separă, sunt multe lucruri care ne apropie.

Stareţa micii comunităţi religioase aprobă cu o clătinare din cap. Nu era supărată ci mai degrabă gânditoare şi rămase un lung moment adâncită în gândurile sale.

— Trebuie neapărat să-l întâlniţi pe părintele d'Orgeval, hotărî ea brusc. Cu cât mă gândesc mai mult şi vă cunosc mai bine, cu atât sunt mai convinsă că acest conflict dintre noi provine dintr-o neînţelegere şi că atunci când vă veţi explica cu părintele, totul se va aplana. Sunteţi făcuţi să vă înţelegeţi.

— Mă îndoiesc, exclamă Angelica, a cărei faţă se întunecă. Şi chiar vă mărturisesc, maică Bourgeoys, că mă tem să mă întâlnesc cu el.

— N-o fi oare din cauză că vă temeţi de privirea sa pătrunzătoare care v-ar putea descoperi conştiinţa încărcată?

Angelica nu răspunse. Alegea cu atenţie mazărea. Maica Bourgeoys o privea cu atenţie, obişnuită fiind să observe oamenii, să-i judece repede şi bine. Angelica îi punea, încă din ajun, multe probleme.

— Sunteţi într-o stare de incertitudine spirituală, o asigură ea brusc.

Angelica îi adresă un surâs dezarmant.

— Poate... Dar uneori se întâmplă tuturor, nu-i aşa?

O certitudine se preciza în ea, greu de suportat, dar în acelaşi timp liniştitoare, ca tot ce devine clar, precis.

— Sincer, mă credeţi primejdioasă?

— Ceea ce vă însufleţeşte este primejdios, ripostă călugăriţa. O asemenea concepţie de viaţă pe pământ abate de la mântuirea eternă, reluă ea pe un ton categoric, cu atât mai mult cu cât fascinaţia pe care o produceţi asupra fiinţelor îi poate convinge pe cei slabi că... aveţi, poate, dreptate.

Angelica îşi simţi inima bătând mai tare, ca şi cum vorbele maicii Bourgeoys urmau să-i pecetluiască soarta.

— Dacă, mă socotiţi vrăjitoare?

— Nu... Dar un lucru este sigur. Sunteţi înzestrată cu puterea de a vrăji.

Ea spuse aceasta fără răutate şi chiar cu o nuanţă de nostalgie în voce, ca şi cum un asemenea talent ar fi înduioşat-o. Angelica simţi o asemenea stare de nelinişte încât trebui să se ridice şi să meargă. Dar tulburarea nu dură decât o clipă. Dispăru aşa cum se ivise şi calmul îi reveni: "Ceea ce vă însufleţeşte este primejdios", spusese interlocutoarea sa. Şi ea crezuse că-i citeşte pe buze acuzaţia: "Ceea ce vă însufleţeşte: bucuria simţurilor, fericirii, fiinţelor, creaţiei!" Nu era asta oare sursa unei forţe care putea învinge tot?

Şi-şi dădu seama că fecioarele înflăcărate şi înţelepte, în devotamentul lor pentru o cauză mistică, nu erau atât de departe de ea. Deci va putea găsi punţi de legătură. Ea însăşi, Angelica de Sancé de Monteloup, nu fusese oare crescută la Ursulinele de la Poitiers? Încă din vremea aceea se revolta, discuta. De pe gardul grădinii mănăstirii în vârful căruia se refugia, văzuse venind la ea pe unul dintre primii săi iubiţi, un paj al reginei. La această amintire, într-un mod destul de neaşteptat, începu să râdă şi printre cei ce o observau se produse o destindere. Căci martorii disputei presimţiseră toată gravitatea şi încordarea din spatele replicilor voit măsurate ale celor două femei.

— Deci nu sunteţi supărată de sinceritatea mea? întrebă Marguerite Bourgeoys.

— Cum aş putea fi? Din partea dumitale, dragă Marguerite, nu mă va răni nimic, niciodată. Nu l-ai salvat pe ursul Willoagby?... Te voi iubi mereu...

10

— Se cred prinţi, spunea Carlon enervat. Pentru că le-am dat drept de vânătoare şi pescuit, gata, sunt seniori!... Unde sunt atunci familiile de ţărani care să cultive pământul? Cum să poţi coloniza cu aceşti canadieni? Sunt ca vântul! Un singur lucru contează pentru ei: comerţul! Am făcut legi să-i fixăm aici. Orice băiat de optsprezece ani trecuţi trebuie să se căsătorească în şase luni, altfel plăteşte amendă, el sau taică-său. Şi fetele nu lipsesc. Le-am adus cu mare cheltuială din regat. Dar stimabilii fug în codru, le preferă pe indience!

Intendentul Carlon gesticula, adresându-se lui Peyrac şi supraveghind cu coada ochiului îmbarcarea, la bordul lui *Gouldsboro* şi al celorlalte vase, mărfurile abandonate de navele din Europa, în ciuda recomandărilor sale, înaintea plecării spre Acadia la începutul verii. Contele de Peyrac îi cumpărase o parte din această încărcătură dispreţuită, scânduri, bârne, catarge de vas, butoaie de anghilă şi somon sărat ca şi ulei de balenă şi de focă, saci de făină, bere, saci de mazăre şi fasole uscată care începeau în Lumea Veche să înlocuiască bobul popular.

— S-au proclamat interdicţii, s-au refuzat permise, continuă intendentul, am mers până la excomunicare pentru a-i împiedica pe locuitori să ducă alcool sălbaticilor... Degeaba! Îşi bat joc de legi. Au pădurea de partea lor. La cel mai mic necaz: o taxă, o condamnare, hop! în pădure!... M-am săturat de canadienii ăştia. Mereu au fundul pe jar...

Trăgând astfel concluzia, Jean Carlon coborî spre port.

— O să lăsăm câteva butoaie de ulei de focă, nişte catarge şi nişte lemn de dulgherie pentru *Maribelle*, hotărî el. Să nu se spună că o să plece cu pietre în cală din lipsă de marfă, când mărfurile mele stau şi-aşteaptă. Ce dezordine de nedescris! Ce risipă! Nimeni n-o să înţeleagă acolo sus câte îndur eu aici.

Peyrac îl lăsă să-şi verse necazul. Omul îi era simpatic. Aprecia luciditatea judecăţii sale, spiritul întreprinzător şi deschis faţă de chestiunile economice. La englezi, de pildă, cu calităţile sale, ar fi fost deja în fruntea unei colonii prospere. Aici însă, totul se petrecea altfel. În zadar se străduia să oprească

o maşinărie greoaie, pornită pe căile greşite ale pasiunilor religioase, ale cuceririlor pentru glorie, mai mult decât pentru interes. Avea de luptat şi cu irezistibila chemare a pădurii pentru aceşti urmaşi de ţărani care, în Lumea Veche, nu puteau prinde un iepure în capcană sau pescui fără să rişte de a fi spânzuraţi.

Iar dacă undeva, foarte departe, un Colbert, ministru al regelui, înţelegea că măreţia unui regat nu este susţinută decât de comerţ şi industrie, el avea de luptat din greu pentru a impune o asemenea direcţie, căci trebuia să atace însuşi caracterul francezilor, noul şi micul popor canadian reprezentându-i într-o oarecare măsură esenţa.

Într-adevăr, la Tadoussac rămăseseră puţini bărbaţi. În afară de soldaţi, mai erau câţiva fermieri pe care boala unei soţii sau o epidemie ce lovise turma îi constrânsese să rămână pe loc după strângerea recoltei. În afară de vânzători şi funcţionari, artizani, potcovari, căruţaşi, rotari, adesea înlocuiţi de ucenicii sau de copiii lor, toată populaţia bărbătească din Tadoussac între şaisprezece şi patruzeci de ani se făcuse nevăzută.

— Femeile nu pot face însă totul, reluă Carlon. De altfel şi ele au febra blănurilor în sânge. Ia uitaţi-vă cum aleargă, făcu el cu un gest în direcţia fluviului Saguenay, din cauză că s-a anunţat o flotilă de canoe ce coboară din munţi. Înţelegeţi de ce încărcăturile mele nu sunt luate în seamă şi de ce foametea bântuie la sfârşitul iernii. Se vinde, se face troc, şi cu asta, basta...

De pe mal, din josul fluviului, urca o rumoare voioasă şi se vedeau oameni alergând şi făcând naveta între case şi ţărm cu butelci de rachiu, pâine şi diverse obiecte. Joffrey de Peyrac privea cătunul, casele sale sărace şi scunde, capela elegantă, şi toată această animaţie subită de bâlci exaltat se datora faptului că la cotitura râului o flotilă cobora din ţinuturile sălbatice, aducând blănuri. Exaltare în care speranţa unor mari câştiguri obţinute uşor avea savoarea unei plăceri fără măsură căci promitea alte plăceri – oricare ar fi ele.

Aceşti oameni erau teribil de însufleţiţi şi poate intensitatea cu care îşi trăiau viaţa, cu greutăţile şi bucuriile ei, îi făcea atât de fermecători. Văzând-o zâmbind, Carlon spuse cu amărăciune:

— Bănuiesc ce gândiţi... Ei bine, şi eu gândesc la fel. N-o să reuşim să-i schimbăm, nu-i aşa? Iar eu mă ostenesc în

zadar. Dumneavoastră, însă, o să profitaţi de asta pentru a avea Noua Franţă la degetul cel mic.

11

Angelica îi prezentase maicii Bourgeoys grupul Fetelor regelui, în speranţa că ea se va putea ocupa de soarta lor.

— Sunt fete recrutate prin grija domnului Colbert pentru popularea Canadei. Au naufragiat şi au cunoscut multe nenorociri. Aţi putea face ceva pentru ele?

Şi-i povesti pe scurt cum întâmplarea aruncase pe ţărmul lor din Maine o navă rătăcită care se sfărâmase pe stânci chiar în faţa aşezării lor şi cum de atunci locuitorii din Gouldsboro trebuiseră să se ocupe de supravieţuitoare. Ei profitau de vizita la Quebec pentru a le duce şi pe aceste biete tinere spre ţelul lor iniţial, Quebecul.

Maica Bourgeoys clătină din cap cu părere de rău.

— Trebuie să mă înţelegeţi, este foarte greu... spuse ea. După cum mi-aţi spus, binefăcătoarea lor, care le însoţea, a dispărut în naufragiu. Deci nu mai au nici un ajutor. Ce-o să se întâmple cu ele la Quebec? Cine-şi va asuma întreţinerea lor?

— Soţii lor nu le vor putea întreţine?

— Ca să se mărite au nevoit de o zestre. Ori, mi-aţi spus că au pierdut caseta regală.

În ciuda spiritului caritabil şi generozităţii sale, acest lucru era pentru ea de netrecut cu vederea şi-i explică cât de greu ar fi pentru colonie să fie obligată să treacă, într-un buget deja scăzut, zestre a care ar fi trebuit să fie oferită de regat. În plus, sosind atât de târziu, nu se putea lua în consideraţie soluţia reîmbarcării lor pe o navă în direcţia Europei.

— Aveam o zestre foarte frumoasă, replică Henriette cu lacrimi în ochi. Aproape o sută de livre rentă fiecare, oferite de binefăcătoarea noastră, iar ca haine aveam fiecare trei basmale, o bonetă din tafta, o mantie de iarnă, două rochii...

Maica Bourgeoys întrerupse enumerarea.

— Am înţeles. Dar caseta voastră e în fundul apei, dragă, şi atunci ce să facem? Cine vă poate asigura întreţinerea la Quebec?

— Nu s-ar putea să-şi găsească ceva de lucru într-una din comunitățile religioase care sunt atât de numeroase, după cum mi s-a spus? pledă Angelica.

— Să lucreze, sigur. Dar nu şi să fie hrănite. Alimentele şi produsele grădinilor, vara, sunt calculate în funcție de membri comunității. Dacă iarna este grea, nu e sigur că vor fi suficiente. Şi nu putem avea nici un ajutor din partea binefăcătorilor din Franța înainte de venirea primăverii. Dacă ar fi avut scrisori de protecție, acestea l-ar fi putut convinge pe guvernator sau pe intendent să scoată câțiva saci de făină şi mazăre din rezerve, ulterior domnul de Colbert ar fi fost convins să acorde fonduri suplimentare la stabilirea bugetului coloniei. În acest caz, însă, ar fi nevoie de cineva foarte influent, care să inspire încredere acestor domni în faptul că nu consumă în zadar rezervele necesare Noii Franțe.

— Dar, maică, la Ville-Marie nu aveți loc măcar pentru câteva dintre ele? Vă plângeați că vă lipseşte personalul...

— E adevărat, dar, vai, şi eu mă găsesc în aceeaşi situație financiară.

Şi-i explică cât de sărace erau rezervele şi cât de rare donațiile. Ascultând-o, Angelica înțelegea cât de important era pentru aceste ținuturi îndepărtate să aibă ajutoare sigure, stabile, sprijin serios, protecție devotată care, în schimbul rugăciunilor şi indulgențelor pentru mântuirea de păcate, să-şi asume pe banii lor convertirea indienilor din Lumea Nouă şi supraviețuire celor care se însărcinaseră cu evanghelizarea.

Angelica, obişnuită să trăiască lângă un mare senior ca Joffrey de Peyrac care nu se baza decât pe munca şi acțiunile sale, şi care era independent şi bogat, uitase viața plină de privațiuni şi depinzând fără încetare de voința altora. Pretutindeni, oamenii depindeau de un sistem greoi şi complicat, cu atât mai mult într-o colonie, unde erau mari cheltuieli de război şi producție mică. Ea îşi aminti ce-i spusese Joffrey în legătură cu domnul Quentin, sulpicianul lipsit de resurse, care fusese fericit să fie angajat ca preot pe *Gouldsboro*. Joffrey, cu modul său de a cunoaşte oamenii şi abilitatea pe care o avea de a descurca dintr-o privire atât situația economică a națiunilor cât şi a oamenilor, înțelesese repede că în Canada, lucrul cel mai important pentru fiecare grup care o compunea, fie

comunităţi religioase, administrative sau familiale, era *să nu aibă guri suplimentare de hrănit.*

Viaţa era la fel de grea ca cea dintr-o închisoare unde fiecare era dependent de ceva; ca într-o fortăreaţă, erau atenţi să nu facă gesturi de caritate nesăbuite care puteau pune în pericol întreg grupul.

— Am putea noi să vă ajutăm, propuse Angelica. Credeţi-mă, nu sunt bani blestemaţi.

— Sunt convinsă, dar nu asta e problema.

— Vă temeţi să nu fiţi văzută rău dacă se află că aţi acceptat donaţii de la persoane suspecte ca seniorul independent din Down-East.

— Nu, nici vorbă, dar nu pot să revin asupra celor prevăzute şi stabilite pentru comunitatea mea în această iarnă. Abia dacă am loc pentru cele trei fete pe care le-am adus... şi răbdare pentru a le susţine şi forma în dificila lor vocaţie, adăugă ea, cu umor. Să-mi asum şi întreţinerea acestor fete, pe care nici măcar nu le-am recrutat eu însămi, este peste puterile mele.

Ea vorbea cu înţelepciune, şi Angelica fu de acord.

—... Vă previn însă, continuă maica Bourgeoys. Aţi făcut mari cheltuieli pentru a le salva pe aceste fete care nu vă erau apropiate... Este un gest frumos, dar, credeţi-mă, nu e sigur că veţi fi răsplătiţi pentru asta...

— N-ar fi prima investiţie pe care am făcut-o în Noua Franţă, zise Angelica râzând.

— Dar mă gândesc acum, reluă Marguerite Bourgeoys, pe care chestiunea o preocupa, n-aţi spus că binefăcătoarea lor închiriase nava cu propria-i avere şi cu ajutorul prietenilor ei de la Curte? Poate are un finanţator la Quebec.

— Nu ştiu.

— Trebuia să ne gândim la asta, spuse maica Bourgeoys, ridicându-se. Hai să spălăm rufele.

Pe malul râului, indienii debarcaţi aruncau în mâinile lacome blănuri în culorile toamnei, nopţii, zăpezii şi apusului: castori în toate nuanţele de brun, lutri, zibeline, jderi, nevăstuici a căror blană bătea în alb ceea ce le dubla valoarea şi nurci în nuanţe dulci. Indienii, vânătorii din nord, se grăbeau, ajunşi la Tadoussac, în speranţa că vor mai găsi încă vreo navă în drum spre Europa care să le cumpere pe ascuns şi la un preţ mai mare mărfurile.

Unul dintre vânători, care tocmai debarcase, urca dealul. Zâmbetul ce-i lumina fața dădea impresia că le cunoştea pe cele două femei. Când fu la câțiva paşi, Marguerite Bourgeoys şi Angelica îl recunoscură în acelaşi timp.

— Ehei, strigă una dintre ele.

— Macollet! completă cealaltă.

— Ho! ho! ce plăcere să fii primit de nişte doamne aşa de frumoase, se bucură el.

Într-adevăr, era bătrânul Macollet, ars de soare şi de aerul tare al pădurilor. Semăna cu un indian cu căciula lui de blană, cu fața tăbăcită, ochii zâmbitori, sclipind ca apa vie. Drept, subțire, agil, în hainele lui din piei cusute după tipicul indian, părea că drumul lung care-l aducea din Kennebecul de Sus, de unde plecase primăvara, la Tadoussac, nu-l ostenise prea mult.

Honorine îl întâmpină cu bucurie. Ca preveniți de invizibile antene, sătenii se strânseră în jurul lor. Angelica povestea în dreapta şi-n stânga cum Eloi Macollet iernase cu ei în fortul de pe kennebecul de Sus şi cât de util le fusese caracterul lui practic şi vesel.

— Câte am mai tras în iarna aia, zise Macollet, sentențios. Auziți, oameni buni. Am înfruntat împreună molima şi am scăpat cu viață. Adevărată minune!

Angelica se temea că atât de lăudatele minuni să nu-i aducă necazuri şi încerca să restabilească adevărul, să spună că până la urmă nu fusese variola roşie care ucide fără milă, ci rujeola sau febra purpurie. Dar oamenii preferau cealaltă versiune.

— Şi ce mai Crăciun am petrecut! Nici domnul guvernator, în castelul Saint-Louis n-a avut unul mai frumos. Aur! Aur curat aveam pe masă.

— Iar tu erai aşa de frumos, Macollet, cu jiletca cu flori şi perucă, zise Honorine.

— Nora dumitale ar fi fost mulțumită să te vadă aşa, aprobă maica Bourgeoys.

— Ce mi-ai adus, puştiule? întrebă bătrânul Carillon. Ce mi-ai adus din ținuturile de sus?

— Un urs, bunicule, unul cenuşiu, foarte mare, pe care l-am ucis ieri cu propriul meu pumnal. E mai jos, pe mal şi oamenii mei îl jupoaie. O să facem focul şi o să mâncăm carne ca pe vremurile bune. Doar Carillon îmi spune puşti, îi explică el Angelicăi. Doamne! Eram doar atâtica când mă ducea la

vânătoare până în valea irochezilor. Şi atunci avea barbă şi nu s-a schimbat. Poţi să crezi? Eu abia am împlinit şaizeci de ani, dar am fost scalpat şi nu mai am nici un dinte în faţă. Irochezii mi i-au scos ca să-şi facă amulete din ei. Dar nu sunt chiar aşa de bătrân. Dovada... Întrebaţi doamnele şi domnişoarele.

Oamenii începuseră să coboare spre Saguenay pentru a admira vânatul lui Macollet. Se auzeau voci.

— Aţi văzut armele bătrânului Eloi? Ce pradă! Unde-o fi găsit asemenea avere ca să-şi ia atâtea, blestematul? Nu-i de mirare că aduce cele mai frumose blănuri...

— Nici episcopul n-ar putea spune ceva, spuse Macollet, mândru. Nici măcar n-am traficat vreun strop de alcool cu sălbaticii. Cei care doreau n-aveau decât să se adreseze altora. Eu nu le procuram decât ce-i mai frumos, cuţite englezeşti şi multe altele.

El se aprovizionase din magazinele lui Joffrey de pe Kennebec.

— Mai aleargă după sălbatice? o întrebă maica Bourgeoys pe Angelica.

— Mai mult ca niciodată. Văd că-l cunoaşteţi bine. Pungaşii şi fustangii noştri, îngheţaţi de frig şi morţi de foame, se lăsau păgubaşi când Macollet cel iute de picior se ducea să-şi caute norocul pe la micuţele indiene din tabăra vecină.

— Banditule! zise cu indulgenţă maica Bourgeoys. Păcat că fiu-tău nu-ţi seamănă... Sidonie îşi face inimă rea şi cuplul lor nu merge prea bine, îi spuse ea Angelicăi.

— Nu-mi mai vorbiţi despre ei, mormăi Macollet. Mă doare capul când mă gândesc.

— Asta nu înseamnă că nu trebuie să te duci să-ţi saluţi copiii. Pariez că de la plecarea mea, adică acum vreo doi ani, nici că ţi-a păsat de ei.

— Păi... Ce vreţi, ea e rea ca o viperă.

— Nici chiar aşa. E acrită şi suferă.

— De ce, vă întreb? Generaţia asta de fete e lacomă. Nu vor decât confort. Altădată, irochezii nu ne lăsau timp să ne acrim. Trăiam cu puşca-n mână. Plecam în fiecare zi la câmp fără să ştim dacă ne mai întoarcem seara. Hei, maică Bourgeoys, îţi mai aminteşti... Şi nora mea care are tot, linişte, fermă, pământ, turme, trebuie să se plângă.

— Iubeşte...

— Asta nu se prea vede. Dacă aţi şti cum îşi ceartă bărbatul...

— Nu asta voiam să spun, zise maica Bourgeoys, oftând îngrijorată.

12

Dimineaţa, marchizul de Villedavray o abordă pe Angelica cu aerul său cel mai îmbietor şi o trase deoparte. Ea crezu că vrea să-i vorbească despre blănuri sau despre butoaiele cu vin de Burgundia pe care nu le putea uita, dar acesta o întrebă brusc:

— Ce s-a întâmplat cu contele de Varange?

Angelica simţi că-i bate inima mai repede. Din fericire pentru ea, de când erau la Tadoussac, crima întunecată care marcase intrarea lor în Canada îi ieşise din minte şi-i trebui o fracţiune de secundă să-şi amintească drama, ceea ce-i permise, măcar fugitiv, să aibe o atât de necesară expresie mirată.

— Ce vreţi să spuneţi? Care Varange?

Villedavray o scrută cu o privire pătrunzătoare. Ea-şi reluase sângele rece şi părea că nu înţelege.

— Da... m-aţi întrebat despre el acum câtva timp... de ce vă interesează?

Angelica încruntă sprâncenele ca şi cum făcea un efort să-şi amintească.

— Cred că v-am spus că am auzit vorbindu-se despre el.

— De la cine?

— De la ducesă, poate, sau de la Fallieres... nu mai ştiu, şi doream să aflu mai multe despre el. Trebuie să ştiu cu cine voi avea de a face la Quebec.

— N-o să mai aveţi de a face cu el!

— Şi de ce, mă rog?

— Pentru că a dispărut.

— Ah!

— Acum câtăva vreme a venit să dea târcoale pe la Tadoussac, îi şopti el, aplecându-se spre ea. Venise de la Quebec cu barca şi valetul său. Pretindea că supraveghează balenierele basce care îndrăznesc uneori să braconeze pe aici,

dar s-a plimbat atât de mult pe fluviu, că lumea se întreba ce caută... sau aşteaptă. Poate-mi puteţi spune şi mie.

— Eu? Cred că deliraţi.

Începea să-i dea fiori cu curiozitatea lui intuitivă şi privirea sa inchizitorială. Dar fu destul de indiferentă pentru a-i spulbera bănuielile. El o lăsă şi privi în jur, mormăind:

— Ce căuta oare pe aici?

— O să aflaţi, fără îndoială, la Quebec.

— Oare să-l mai găsesc acolo? făcu încăpăţânatul marchiz, îndreptând spre ea o privire atât de pătrunzătoare încât fu cât pe ce să-şi piardă cumpătul.

— Şi de ce nu?

— Pentru că a dispărut, vă spun... cu valetul lui cu tot.

— Probabil s-a întors la Quebec cu barca... şi cu valetul.

— Nu... căci i-au găsit barca... goală.

Şi arătă un punct la orizont, pe celălalt mal al fluviului.

— Pe acolo... în golful de la Cri-aux-Oies. Dar de ei, nici urmă.

Angelica făcu un gest evaziv.

— În orice caz, puţin îmi pasă. Mi-aţi spus că era duşmanul nostru. Mai bine să nu-l întâlnesc la Quebec... Şi acum, dragă marchize, ce faceţi în această frumoasă dimineaţă? Eu trebuie să mă duc la presbiteriu să-l văd pe preot.

— Şi ce-o să meşteriţi amândoi în jurul alambicului dragului de preot?

— Aş vrea să-l ajut pe Aristide să-şi amelioreze romul. Preotul are o provizie de frunze de vişin sălbatic şi fructe culese înainte să se coacă. Se ştie că-i dă romului o savoare mai bună şi micşorează efectele nocive ale unui prea mare procent de reziduri. O să facem câteva încercări. Cum vedeţi, ne reluăm obiceiurile la Tadoussac. Şi totuşi, e vremea de plecare. Ce mai aşteptăm? Să vină *Maribelle*, vasul regelui, cu cele treizeci de tunuri ale sale? Sau ca trimisul regelui, ascuns pe *Saint-Jean-Baptiste*, să ne facă onoarea să apară?

— Acest trimis al regelui este un laş.

— Măcar să existe... Deci, marchize, mă însoţiţi până la preot? Sau?...

Villedavray ezita. Îl zări pe Joffrey de Peyrac întorcându-se pe *Gouldsboro* şi preferă să i se alăture. Îi plăcea mai mult să meargă dintr-un loc în altul. În plus, în acel moment avea o idee

şi ocazia i se păru propice. Îşi luă rămas bun de la Angelica şi alergă să prindă şalupa, spunându-i imediat contelui de Peyrac:

— Dragă prietene, de câteva zile mă preocupă o chestiune. Sunt încredinţat că corespondenţa domnişoarei d'Hourdanne se află la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste.*

13

Joffrey de Peyrac privea spre Tadoussac. Satul se desfăşura ca o poză, ca o tapiserie expusă ochilor pe toată lungimea ei ca să i se poată admira întreaga-i frumuseţe, de la promontoriul înălţat deasupra râului Saguenay, până la celălalt capăt unde pădurea se prăvălea în ape. Putuseră împreună să-i admire ordinea caselor şi colibelor, fericita aşezare a fortului, pe stânga, cu flamurile cu flori de crin fluturând, biserica în mijloc, magaziile portului de jos, ultima mare fermă din piatră cenuşie chiar în capătul de sus, la liziera câmpurilor care urcau pe coastă spre pădure.

Acolo o văzu pe Angelica care mergea repede, însoţită de maica Bourgeoys şi Julienne, urmate de Kouassi-Ba, pe care nu-l debarcaseră imediat ca să nu înspăimânte populaţia, dar care obţinuse apoi cel mai mare succes, fiind prezentat de fratele lui de iernat, bătrânul Macollet. Fetele regelui îi urmau una după alta, împreună cu novicele maicii Bourgeoys.

În acea zi, putea fi văzut şi Cantor, cu jderul său, ceea ce nu era lucru obişnuit. Satul, după o reţinere, acceptase, intrigat, fiara poznaşă. Era, văzută de departe, ca o mare bilă lucitoare, ţopăind şi alergând. Strigăte, hohote de râs, ecoul vocilor de femei răsunau în aerul cristalin. Aristide şchiopăta în spate, discutând cu Eloi Macollet.

— Iată care-i povestea, continua Villedavray. Domnişoara d'Hourdanne este vecina mea la Quebec, în oraşul de sus. Va fi şi a voastră, căci vă voi ceda casa. Este o femeie fermecătoare, văduva unui ofiţer venit cu regimentul Carignan-Salieres acum zece ani. El a fost ucis în timpul campaniei pe care marchizul de Tracy a dus-o împotriva irochezilor. Ea este ca şi mine, îi place Quebecul. Sau poate nu are destul curaj ca să treacă din nou oceanul. Sunt mulţi oameni pe la noi care preferă să rişte să

fie scalpaţi de irochezi, sau să piatră de foame, de frig, sau să nu-i mai revadă niciodată pe ai lor, decât să se mai afle vreodată pe vreun vas pe ocean. E de înţeles... Mă ascultaţi, dragă conte?

— Sunt numai urechi.

— Nu. O priveaţi pe ea, acolo... Ah! A dispărut la cotitura drumului. Pot deci să continui. Vă spuneam că domnişoara d'Hourdanne a rămas în Canada. Acum este neputincioasă, nu se mai dă jos din pat, dar scrie mult. Principala ei corespondentă este văduva regelui Poloniei, Cazimir al V-lea. Nu, nu e vorba de Louise Marie de Gonzague, prima sa soţie. Aceasta a murit, cum ştiţi, acum zece ani, şi el a fost atât de disperat încât a renunţat la coroană şi s-a refugiat în religie la Saint-Germain-de-Prés, unde a deveni stareţ. Cea despre care vă vorbesc, prietena domnişoarei d'Hourdanne, este cea de-a doua soţie a sa, cu care s-a putut căsători, deşi era om al Bisericii. Ea a ştiut să se căsătorească pe rând cu mari nume, încărcaţi de ani şi avere, şi din văduvie în văduvie, a ajuns la Curte şi la regele Poloniei care a lăsat-o văduvă la rândul său, dar de această dată la vârf. Toată această istorie vă dovedeşte că nu e proastă şi de aceea domnişoarei d'Hourdanne, care nici ea nu este, îi place să întreţină relaţii epistolare cu ea. Aşa că îşi scriu în fiecare săptămână, uneori în fiecare zi. În timpul iernii, scrisorile se pun în casete pe care le aleg cu mare grijă, ca să facă schimb, le păstrează ca amintire sau şi le trimit din nou încărcate cu noi misive.

Cu primul vas ce pleacă în America, doamna din Polonia face o primă expediere. Va mai face una, pe la sfârşitul verii, cu ultimul vas care pleacă. Este incredibil câtă osteneală îşi dă pentru a trimite emisari în toate porturile, sau la Camera de Comerţ, sau chiar la Amiralitate, pentru a şti care este ultima navă care va porni spre Canada. Unele sunt întârziate, altele se hotărăsc *in extremis*, contând pe noroc şi pe vânturi pentru a avea timp să ajungă şi să se întoarcă înainte de venirea iernii, ca *Saint-Jean-Baptiste*, de exemplu.

Pe scurt, acestuia ea-i încredinţează cea de-a doua casetă, cea cu răspunsurile la scrisorile pe care domnişoara d'Hourdanne i le-a trimis în cursul verii. Aşa că, vedeţi, astea sunt distracţiile femeilor, despre care vă spuneam că au mai multă fantezie pentru a-şi înveseli viaţa decât noi ceilalţi. Şi de aceea vă spun, având în vedere *data* la care *Saint-Jean-Baptiste* a părăsit Rouenul,

pot paria că la bordul său se află şi caseta destinată domnişoarei d'Hourdanne. Nu este pentru prima dată când Dugast i-o aduce.

Faptul mă preocupă, deoarece căpitanul nostru este un escroc şi caseta este frumoasă, marchetată şi încrustată cu pietre, şi-o va însuşi după ce va arunca scrisorile. Se ştie că aruncă bucuros orice în mare. Cleo ar fi însă atât de fericită dacă i-aş aduce iubitele ei scrisori eu însumi! Deci, dacă povestea mea v-a distrat şi dacă nu aveţi nimic împotrivă...

Şalupa ajunse la *Gouldsboro*. Joffrey urcă la bord şi întoarse spre marchiz o faţă oarecum ironică. Acesta, în picioare în şalupă, clătinat de valuri, aştepta cu un zâmbet de copil nerăbdător şi fericit.

— Dacă am înţeles bine, doriţi să vă las barca să vă duceţi până la *Saint-Jean-Baptiste* ca să cereţi respectiva casetă, dacă se găseşte acolo?

— Exact! Flăcăii aceştia puternici care ne conduc pot face impresie şi le pot cere concursul, nu-i aşa, în caz de nevoie?...

— Desigur!

Peyrac, de pe vas, le dădu ordine matelotilor. Aceştia se depărtară de navă şi reîncepură să tragă la vâsle în direcţia lui *Saint-Jean-Baptiste*. Peyrac continua să râdă, în timp ce barca se îndepărta, ducându-l pe marchiz, a cărui faţă dolofană strălucea de plăcere.

— Ne-am înţeles! Îmi daţi mână liberă! strigă el din nou.

— Da, dragă marchize... Dar fără vărsare de sânge.

Peyrac privea spre mal. Îşi luase, de această dată, luneta. Cum avea destul timp, pentru că terminase inspecţia generală pe diferitele nave, îşi acorda câteva clipe. Se gândea la ea, ca atunci când te întorci la un izvor după arşiţa soarelui, la ea, refugiul lui iubit. La clipele care deveniseră în viaţa sa secretă asemeni explorării unui domeniu nou, până atunci aproape necunoscut.

El se distra pândind casa de pe colină în care Angelica şi trupa ei intraseră. Şi ca un tinerel, se bucura la gândul că o va vedea apărând în depărtare, cu alura ei vioaie şi rapidă, care-i trăda graţia şi vitalitatea.

— Chiar şi de departe, are cu ce să înnebunească un bărbat... Ce-o fi făcut la preotul acela... Să amelioreze romul lui Aristide!

Timpul trecea... Villedavray îşi dusese probabil la bun sfârşit proiectele, mărturisite sau nu. Contele de Peyrac se auzi din nou strigat de vocea marchizului. Şalupa se întorsese.

— Am găsit-o, strigă marchizul, întinzând un mic sipet. Vedeţi cum mai cunosc lumea! Cleo va fi încântată.

Peyrac se aplecă puţin şi zări nişte butoiaşe pe fundul ambarcaţiunii, în mijloc. De fapt, se aşteptase la asta.

— Ce este acolo? întrebă el, arătându-le.

— Astea?... Dar, dragă prietene, nu mi-aţi dat mână liberă? Când, *din întâmplare*, am dat peste această încărcătură de vin de Burgundia, nu era totuşi să las asemenea nectar pe mâinile banditilor ăstora! Aflaţi că e de la Beaune, din acela care se vinde la licitaţie... Cel mai bun din regiune, dacă nu din toată Franţa. Din nefericire, n-am putut lua totul, adăugă el cu regret.

Şi după ce lăsă să treacă un timp, adăugă:

—... În orice caz, sunteţi acuzat de atâtea lucruri, dragul meu conte, că nu mai contează... În schimb, o să ne bucurăm gâtlejul. Ce trebuie să fac cu aceste butoiaşe?

— Ei bine, marchize, trimiteţi-mi unul la bord ca să-i dăm cep într-o seară, între prieteni. Şi duceţi-le pe celelalte pe vasul dumneavoastră, fiindcă dumneavoastră sunteţi cel ce le-a capturat.

— Conte, sunteţi prietenul cel mai sigur şi cel mai extraordinar pe care l-am întâlnit vreodată. Vă mulţumesc de mii de ori. Şi fiindcă veni vorba, l-am găsit pe Dugast în stare foarte proastă. Nu ştiu ce are. Nu mai e decât umbra celui ce a fost altădată. Parcă ar fi otrăvit. Dacă stăm să ne gândim, ar trebui să vă arătaţi mai indulgent cu nenorocitul ăsta, cu atât mai mult cu cât mi s-a părut că zăresc, încercând să se facă nevăzut, un gentilom destul de bine. Dacă e vorba de reprezentantul regelui, n-ar fi mai diplomatic să mai slăbiţi puţin laţul? Lăsaţi-l deci să meargă cu suita lui pe uscat, înainte ca *Saint-Jean-Baptiste* să plece şi să ajungă la Quebec ducând, înaintea noastră, zvonuri bune sau rele. Mâine, e duminică...

TRIMISUL REGELUI

1

Angelica îşi văzu soţul, pe contele de Peyrac, traversând puntea cu o iuţeală neobişnuită, urcând două câte două treptele primei scări a dunetei şi alergând la babord, îndreptându-şi luneta în direcţia lui *Saint-Jean-Baptiste*. Contele d'Urville, căpitanul Vanneau, câţiva alţii şi Villedavray, îl urmau în fugă.

— Ce s-a întâmplat? îi întrebă Angelica.

Villedavray îi răspunse:

— Honorine este la bord.

— La ce bord?

— La bordul lui *Saint-Jean-Baptiste*.

La rândul ei, Angelica zbură până la pasarelă şi se alătură grupului, înghesuit în jurul lui Joffrey de Peyrac. Acesta coborî luneta.

— Aşa este. Este la bord! Priveşte!

În cercul lentilei măritoare, Angelica reuşi să delimiteze o porţiune din navă: balustrada ruptă, un colţ de punte, şi contrastând cu acest aspect mizerabil, câteva siluete de personaje cu pălării cu pene, îmbrăcate cu eleganţă şi care trebuie că aparţineau ofiţerilor din escorta trimisului regelui. Apoi, printre ei... nu era o îndoială.

— Ea este!... Ea este! Îi recunosc boneta verde. I-am pus-o azi dimineaţă pentru procesiune.

Ea lăsă braţele să-i cadă, lipsită de puteri.

— Honorine... La bordul lui *Saint-Jean-Baptiste*. Dar ce caută ea acolo?

— Au răpit-o, zise cineva.

Era duminică. Dimineaţa, toate echipajele navelor lui Peyrac se duseseră la slujbă, unde fuseseră invitaţi şi toţi pasagerii de pe *Saint-Jjean-Baptiste*. Nimeni nu-l văzuse pe trimisul regelui, deşi anumiţi pasageri înfăşuraţi în mantii cu gulere înalte şi pălărie cu pene coborâtă pe ochi, ar fi putut foarte bine să treacă drept el. Păreau nu prea dornici să se amestece că locuitorii, deşi nu putuseră rezista tentaţiei de a veni pe uscat pentru a asculta slujba, după penitenţa ce le fusese impusă.

În orice caz, nu li se dădu atenţie. O mulţime enormă, formată din indieni, săteni, oameni ai pădurilor sosiţi din ţinuturile de sus, invada capelă al cărei clopot răsuna zglobiu în aerul curat şi rece. La începutul după-amiezii, avusese loc procesiunea. Honorine acceptase să se gătească cu boneta ei verde brodată, pentru a onora această zi de duminică. Apoi, Angelica lăsase copiii în grija însoţitorului lor obişnuit. Se distrau bine pe uscat.

Febra trocului cuprinsese pe toată lumea, cu atât mai mult cu cât, în onoarea Sfintei sărbătorite astăzi – o fecioară, fără îndoială, datorită podoabelor albe – Joffrey de Peyrac distribuise locuitorilor legături de tutun de Virginia şi mai multe butoiaşe cu băutură. Angelica se întorsese pe *Gouldsboro* ca să se schimbe şi să se odihnească puţin. În jurul vasului era un du-te vino continuu de ambarcaţiuni de tot felul: bărci, şalupe, canoe, caiacuri, ducând şi aducând oameni de pe mal. În momentul când se pregătea să se întoarcă pe uscat, pe punte oamenii începuseră să se agite şi Villedavray îi strigă:

— Honorine este la bord...

Honorine era la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste*! Răpită de acel echipaj de bandiţi! Contele de Peyrac îşi luase din nou luneta şi examina cu atenţie vasul.

— Uite-o şi pe Yolande, zise el. Tocmai a apărut.

Silueta ei înaltă putea fi văzută cu ochiul liber şi nu departe de ea, albastrul decolorat al uniformei lui Adhemar. Cherubin era şi el probabil prin preajmă, dar nu putea fi văzut deoarece căciuliţa lui roşie nu depăşea balustrada.

— Fiul meu a căzut în mâinile bandiţilor, strigă Villedavray, dramatic. Ah! suntem pierduţi. De ce, conte, i-aţi

jefuit ieri seară, luându-le acel vin de Burgundia? Acum or să se răzbune...

Intendentul Carlon, care li se alăturase, interveni:

— Dragul meu, îţi amintesc că, după câte am auzit, dumneata ai făcut asta, în ciuda recomandărilor mele...

— Sigur! Dar nu trebuia să li se permită să meargă pe uscat.

— Hei! Marchize! V-am auzit cu urechile mele spunând că ar fi politic să mai slăbim laţul, dacă există un trimis al regelui la bord.

— Domnul de Peyrac n-avea decât să nu mă asculte.

— Gata cu discuţiile, îi întrerupse acesta din urmă. Răul a fost făcut. Acum trebuie să luăm o hotărâre. Domnule Carlon, în calitate de intendent al Noii-Franţe, îmi puteţi fi de folos.

— Vă stau la dispoziţie, afirmă funcţionarul regal. El părea sincer afectat, mai puţin pentru complicaţiile viitoare cât pentru soarta copiilor, ceea ce o înduioşă pe Angelica. Orice semn de simpatie îi era de ajutor în acest moment.

— N-ar fi trebuit să fie lăsaţi să debarce, gemea Villedavray. Au profitat de asta ca să ia ostatici. Şi încă ce ostatici! Bieţii noştri copii... O să ne ceară o răscumpărare imensă. Îl cunosc eu pe acest Dugast. E în stare de orice. Numai dacă... Dar unde sunt oare?! Nu se mai văd!

Angelica luă luneta de la marchiz, în timp ce se aduceau alte lunete cerute de Peyrac. Potrivind instrumentul după vederea ei, putu constata că grupul văzut înainte dispăruse. Puntea lui *Saint-Jean-Baptiste* era acum pustie.

— I-au aruncat în apă! strigă Villedavray, începând să-şi scoată redingota, gata să sară în mare. Cei din jur îl reţinură.

— Liniştiţi-vă, zise contele. O să coborâm o şalupă şi o să ne ducem acolo. Vom merge mai repede aşa decât înot. Vă rog, marchize, nu vă pierdeţi cumpătul.

Strângându-şi luneta şi urmat de toţi ceilalţi, se întoarse pe puntea principală şi se îndreptă spre şalupa cea mare pe care matelotii o coborau deja. Din fericire, aceasta rămăsese la bord, căci toate celelalte se găseau la mal pentru petrecere.

Angelica mulţumi cerului că Joffrey veghea ca niciodată să nu fie lipsiţi de legături cu uscatul. Era intransigent în această privinţă. Într-adevăr, în această zi deosebită, neîncrederea

generală slăbise într-atât încât chiar la bordul lui Gouldsboro, obişnuita şi severa disciplină fusese oarecum uitată.

Era evident că ocupanţii lui *Saint-Jean-Baptiste* profitaseră şi înfăptuiseră laşul atentat. Joffrey fusese primul – cum aflase Angelica mai târziu – care observase ceva suspect pe *Saint-Jean-Baptiste*.

Villedavray vorbea singur, coborând scara de frânghie a şalupei.

— O să-i trimit la ocnă, o să-i împuşc... Să-mi atace fiul! O să-mi ceară toată averea... Asta este, o să plătesc... Dar să ia seama! N-o s-o ducă cu ei în ceruri...

Angelica încerca să nu se sperie. *Saint-Jean-Baptiste* era înconjurat de o puternică flotă, bine înarmată. O să fie uşor de învins. Dar atuul lor era deasemenea important, căci aveau la bordul vasului lor rău famat, în mâinile lor, acele fiinţe preţioase şi nevinovate.

Cum se putuse întâmpla aşa ceva? De ce subterfugiu se serviseră pentru a atrage pe cei doi copii, învăţaţi totuşi să nu se încreadă în străini şi păziţi cu străşnicie de Yolande şi Adhemar? Se folosiseră oare de forţă? Cu Yolande, părea de neconceput. Ar fi fost nevoie de mai mult decât de un echipaj de morţi de foame ca să fie îmbarcată cu forţa. Atunci?...

Angelica îl văzu pe Peyrac ordonând gărzii spaniole, înarmată cu muschete, să coboare. Toţi mateloţii care-l însoţeau erau deasemenea echipaţi ca pentru abordaj. El se întoarse spre ea:

— Plec eu primul...

— Vreau să vin şi eu.

— Ai răbdare! Nu e cazul, dacă lucrurile se prezintă rău, să cădem amândoi în mâinile bandiţilor. O să mă urmezi mai târziu. Am dat ordinul ca două ambarcaţiuni să vină imediat la *Gouldsboro*. O să vii cu una din ele, împreună cu d'Urville şi oamenii săi. Înarmaţi-vă cu pistoale. Villedavray o va lua pe cealaltă. Pe de altă parte, pe uscat a fost dată alarma. Toţi oamenii de pe *Saint-Jean-Baptiste* care se mai află acolo sunt înconjuraţi şi împiedicaţi să facă rău şi să se întoarcă la bord.

— Poate ei au prevăzut asta... Poate sunt cu toţii pe vas şi se pregătesc să ridice pânzele, zise Villedavray care smulse luneta contelui d'Urville pentru a examina mişcările de pe *Saint-*

Jean-Baptiste. S-ar spune că se urzeşte ceva... Flăcăul din faţă... priviţi!

— Hârbul ăsta nu poate să se strecoare aşa, pe sub nasul nostru... Marchize, vă rog, nu disperaţi înainte de vreme, şi să ne concertăm mişcările.

Joffrey de Peyrac vorbea cu calm.

"Întotdeauna este calm când e mai rău" îşi spuse Angelica, amintindu-şi seninătatea lui Joffrey în faţa fortului Katarunk, când erau înconjuraţi de irochezi urlând. Ea era palidă, probabil, căci Joffrey îi luă mâna în mâna sa liniştitoare, ceea ce-i făcu bine, transmiţându-i încrederea de care avea atât nevoie.

— Răbdare, iubito! repeta el. O să vii după mine şi o să facem totul pentru a da bandiţilor de înţeles că lovitura lor nu-i va duce departe. Dar nu trebuie nici să ne simtă vulnerabili.

Ea-i surâse uşor.

— Te înţeleg. Sunt gata.

— Curaj! repetă el. Am nevoie de tine şi trebuie să-ţi păstrezi sângele rece. Poţi să dai dovadă de mai puţin când e vorba de viaţa fiicei tale decât atunci când a fost vorba de soţul tău? Ca în seara trecută?

— Nu, bâigui ea, dar...ea este... este aşa de mică.

Faţa lui Joffrey se crispă şi ea înţelese că şi el tremura pentru copilul iubit. Întorcându-se brusc, cu sprâncenele încruntate, începu să coboare.

— Aşteptaţi, strigă cineva. Atenţie! Se pare că mişcă ceva acolo...

Toţi se opriră şi-şi duseră lunetele la ochi. O mică barcă fusese coborâtă de pe *Saint-Jean-Baptiste* şi, trecând pe sub provă, cotise în direcţia uscatului. Printre ocupanţi se puteau distinge petele colorate ale bonetelor copiilor şi boneta albă a Yolandei. Ajunşi la mal, îi pierdură din vedere, dar, peste puţin timp, o ambarcaţiune aparţinând lui Gouldsboro îi aducea pe toţi spre vas.

— Ni se aduc corpurile lor, gemu Villedavray.

— Nici vorbă, îi văd mai bine şi mi se par bine sănătoşi, zise Angelica care urmărea cu atenţie înaintarea şalupei.

Menghina care-i strângea inima începea să-şi slăbească strânsoarea. Toate acestea erau ciudate. Pe cât se putea observa de la această distanţă, pasagerii bărcii nu se comportau ca nişte prizonieri care au scăpat de o mare primejdie, ci, cum le era

obiceiul, ca nişte gură-cască întorcându-se acasă după o plăcută zi de petrecere. Honorine şi Cherubin se amuzau stropindu-se cu apă. Iar Yolande şi Adhemar, ca de obicei, pălăvrăgeau cu echipajul.

— Cincisprezece lovituri de nuia pentru leneşii ăştia de vâslaşi, spuse cu nerăbdare Villedavray, trag la vâsle parc-ar fi pe iaz. Nu-şi dau seama că murim de teamă aici?

Totuşi urcă pe punte. Honorine şi Cherubin, punând piciorul pe punte, unde braţe febrile se grăbiră să-i ridice, înţeleseră, după feţele celor ce-i aşteptau, că momentul era grav. Honorine nu părea prea tulburată şi ei i se ceru mai întâi socoteală, înaintea Yolandei sau lui Adhemar, care urcaseră la rândul lor şi care, înţelegând că făcuseră o greşeală, schimbară o privire neliniştită

— De unde veniţi, domnişoară? întrebă Joffrey de Peyrac, adresându-se Honorinei.

Aceasta îl fixă cu o anumită condescendenţă. Găsea întrebarea inutilă, dat fiind că Joffrey ştia cu siguranţă că veneau de pe *Saint-Jean-Baptiste*, căci erau cu toţii acolo, pândindu-le sosirea cu lunetele. Dar mai ştia că nimeni la bord, nici măcar ea, Honorine, nu avea dreptul să-i ţină piept stăpânului necontestat, seniorul de Peyrac. De aceea, consimţi să-i indice vasul din spatele ei, cu un gest dezinvolt.

— De pe *Saint-Jean-Baptiste*, repetă Peyrac. Aţi putea să-mi spuneţi, don'şoară, pentru ce motiv aţi avut imprudenţa să urcaţi la bordul acestui vas, fără voia noastră?

— Pentru că am fost invitată acolo la o gustare.

— Aşa. Şi de cine, mă rog?

— De unul dintre prietenii mei, răspunse Honorine, cu mândrie.

Făcând această declaraţie, era aşa de comică, cu expresia ei ofensată de interogatoriu, încât contele nu se mai putu abţine. Lăsă să-i scape un zâmbet şi aplecându-se spre ea, o ridică în braţe şi o strânse la piept.

— Comoară mică, zise el cu vocea sugrumată, ce imprudenţă, fetiţo! Nu te-ai putut gândi, înainte să accepţi o asemenea invitaţie, că avem duşmani pe acea navă şi că s-ar fi putut răzbuna pe mine punându-ţi viaţa în pericol? Ne-ai provocat mamei tale şi mie o spaimă mortală.

Honorine îl privea cu mirare.

— Deci, e adevărat! strigă ea, încântată. Ţi-a fost frică pentru mine?

— Sigur, domnişoară. Şi! te rog, să nu mai faci aşa ceva! Dacă ţi se întâmplă ceva, îmi frângi inima.

Nimic altceva n-o putea încânta mai mult pe Honorine. Ea-şi cufundă privire în cea a lui Peyrac pentru a se asigura că vorbeşte serios, apoi îl îmbrăţişă şi-şi lipi obrazul rotund de cel brăzdat de cicatrice al gentilomului, repetând cu fervoare:

— Iartă-mă, tată, iartă-mă.

Cherubin, văzând că Honorine era îmbrăţişată, hotărî că totul era în regulă şi se repezi spre Angelica care nu putu face altceva decât să-l ia şi pe el în braţe, dându-i sărutul iertării.

— Cere-i iertare tatălui tău, spuse ea, întinzându-i-l lui Villedavray care plângea ca un copil de emoţie. Până în acest moment nu ştiuse cât de preţios era acest micuţ pentru el.

Cherubin atât aştepta ca să sărute pe toată lumea, şi, deşi nu înţelegea prea bine sensul acestor efuziuni, se bucura. Era mai bine aşa decât să fie certat.

— Domnul de Villedavray era pe punctul să plece după voi înot, spuse Angelica, adresându-se Honorinei.

— Adevărat?! se extazie micuţa, din ce în ce mai încântată.

Şi se aruncă din braţele lui Peyrac în cele ale lui Villedavray pentru a-l săruta, apoi făcu înconjurul adunării măsurând procentul popularităţii sale după mângâierile care i se dădeau, fiecare repetându-i că provocase – toţi fiind soldaţi şi aventurieri, care trecuseră prin multe – *cea mai mare spaimă* din viaţa lor.

Angelica se întoarse spre Peyrac:.

— Oare o să înţeleagă ce mare imprudenţă a făcut? Dacă toată lumea o răsfaţă...

Însă începu să râdă de expresia lui Peyrac.

— O iubeşti mai mult ca mine.

— Este aşa de gingaşă, zise el, clătinând din cap. Îmi bucură şi inima şi ochiul.

Şi luând mâna Angelicăi, o ridică la buze şi o sărută cu fervoare.

— Mi-ai oferit prin ea o comoară care mă încântă. Şi acum, revino-ţi, sufletul meu...

— Da, o să-mi revin, murmură ea.

Simţea iar sângele circulându-i în vine şi-şi recăpătă stăpânirea de sine.

— Dar mai întâi, am o întrebare de pus acestor doi nătărăi, zise ea, îndreptându-se cu un aer sever spre Yolande şi Adhemar. V-aţi pierdut capul amândoi? Târgul de blănuri şi prea multele chefuri care îl însoţesc v-au tulburat într-atât minţile încât să vă duceţi fără teamă la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste*? Comandantul lui ne este duşman! Sunt mai puţin de trei zile de când a fost cât pe ce să-i înece pe Julienne şi Aristide, şi voi acceptaţi astăzi să vă duceţi acolo la o gustare!

— Da, Doamnă, aveţi dreptate, suspină Yolande. Bateţi-mă, o merit.

— Da, doamnă contesă, loviţi aici, întări Adhemar arătându-şi cu degetul obrazul. Sunt un neghiob. Ne-am lăsat păcăliţi, n-am gândit. Gentilomul acela părea cinstit.

— Ce gentilom?

— N-o certa pe prietena mea Yolanda, interveni Honorine, luând apărarea favoriţilor ei. Eu am vrut.

— Asta nu-i o scuză, protestă Angelica, începând să se înfurie. Dacă voi, nătărăilor, vă lăsaţi conduşi de copii de cinci ani, în loc să-i împiedicaţi să facă prostii, atunci ne putem aştepta la ce-i mai rău. Unde este Niels Abbial? întrebă ea, îngrijorată, dându-şi seama brusc de absenţa micului suedez, care avea obiceiul de a-i urma pe copii. L-au oprit la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste?*

— Nu! îi informă Honorine. N-a vrut să meargă cu noi. E un prost!

— Nu, e un deştept! Aflaţi, domnişoară, că mi-ar plăcea să fii la fel de prudentă. Sunt convinsă că a încercat să vă oprească să răspundeţi acestei ciudate invitaţii şi că puţin v-a păsat de sfaturile lui. Pentru prudenţa lui va primi o recompensă şi tu vei fi pedepsită.

Honorine lăsă capul. Nu-şi făcuse prea multe iluzii şi, în general, lucrurile decurseseră mai degrabă bine. Ea ştia că Angelica nu era tot atât de uşor de păcălit ca Joffrey de Peyrac. Suspină şi începu să se caute în buzunarele fustei, în timp ce Angelica continua, adresându-se Yolandei şi lui Adhemar:

— Explicaţi-mi. Vreau să ştiu exact ce s-a întâmplat şi cum aţi putut să vă lăsaţi păcăliţi în halul ăsta.

Yolande, îngenunchiată pe punte, şi Adhemar care făcu la fel, începură să depene o poveste încurcată din care reieşi că după ce s-au lăsat amândoi prinşi de trocul unui lot de piei de castor şi de un lot de vizon – unde Yolande îşi lăsase cerceii de cornalină pe care Marcelline îi avea de la bunica ei şi pe care i-i dăduse ca să facă impresie la Quebec, iar Adhemar săculeţul de praf de puşcă din echipamentul militar – deci, încheind târgul cu vulpile sălbatice, îşi dăduseră brusc seama de dispariţia Honorinei şi, speriaţi, porniseră în căutarea ei. O găsiseră discutând cu un gentilom făcând parte dintre călătorii coborâţi în acea zi de pe *Saint-Jean-Baptiste*.

— Ar fi trebuit să fim mai atenţi, îşi reproşă Angelica, Tadoussac era astăzi plin de canalii.

— Prietenul meu nu este o canalie, rectifică Honorine.

— Eşti prea mică să-ţi dai seama.

— E adevărat, gentilomul acela părea cinstit, pledă din nou Yolande.

— Şi până la urmă, aşa este, fiindcă sunteţi aici, bine sănătoşi. Dar, cine era?... Un pasager care voia să se distreze? De ce copiii noştri, totuşi... Ce vrei, Honorine? Ce-i asta?

Honorine, reuşind în sfârşit să găsească ce căuta în buzunare, se prefăcea că n-o interesează discuţia. Foarte dreaptă, privind în altă parte cu un aer preocupat, întindea spre mama ei un braţ ţeapăn a cărui mânuţă ţinea între degete un mare plic, sigilat cu ceară roşie.

— Ce-i asta? repetă Angelica.

— E pentru tine, răspunse Honorine, indiferentă.

Angelica apucă plicul făcut dintr-o frumoasă hârtie velină. Ceara din centru şi din cele patru colţuri purta un blazon neclar şi o deviză, fără îndoială, latină. Panglica lungă şi groasă era din mătase. Era impresionant.

Angelica întoarse plicul dar nici un nume nu era înscris acolo. Ea-i aruncă Honorinei, care stătea la fel de demnă, o privire bănuitoare.

— De unde ai luat asta? Cine ţi-a dat-o?

— Prietenul meu, seniorul drăguţ.

— El ţi-a dat plicul?

— Da!

— Pentru cine? Pentru *mine*?

— Da, mamă, repetă Honorine cu un suspin; și adăugă după un moment:

— Te-a văzut în această dimineață la procesiune.

Angelica se hotărî să tragă de panglica plicului misterios, rupând astfel sigiliile. Ceara era subțire și sfărâmicioasă, ca și cum ar fi fost pusă în grabă. Ea deschise foaia acoperită de un scris mare, elegant, dar neliniștit și pătată ici și colo cu stropi de cerneală, care trădau graba în care fusese scrisă. Ea începu să citească cu voce tare:

— "Oh! Tu, cea mai frumoasă dintre femei...

Și se opri.

— Iată un început promițător, zise Villedavray, apropiindu-se, curios.

— Dar oarecum libertin, remarcă Carlon. Se simte lipsa de respect.

— Nu mai fiți așa de nepoliticos, îl certă Villedavray. Aplecat peste umărul Angelicăi, el încerca să descifreze urmarea, căci misiva se dovedea practic indescifrabilă. Dar el avea ochi buni și continuă cu voce tare:

— "Amintirea buzelor tale delicioase și a sărutărilor îmbătătoare, a corpului tău de zeiță, a farmecelor tale fără asemănare, n-a încetat să mă urmărească în toți acești ani. Ochii tăi de smarald sclipeau în noapte, culoarea lor era unică și de neuitat..."

Villedavray își lingea buzele.

— Nu-i nici o îndoială, draga mea. Dumitale ți se adresează această epistolă:

Persoanele prezente își rețineau zâmbetele și schimbau priviri cu subînțeles. Frumusețea doamnei de Peyrac era dintre acelea care păreau că suscită conflicte, drame și pasiuni. Dar ei începeau să se obișnuiască cu asta și chiar simțeau o anume mândrie. Experiența îi învățase că apariția ei aducea peste tot un element necunoscut, și nu puteai ști niciodată ce întorsătură vor lua lucrurile. Era ca la teatru. Angelica, deconcertată, ridică ochii spre Joffrey de Peyrac.

— Nu înțeleg nimic. Acest mesaj se adresează altcuiva. E o greșeală.

— Ochi de smarald... sublinie Villedavray. Credeți că o asemenea culoare este una obișnuită?

Ea ridică din umeri.

— Mi-aţi spus că acest gentilom m-a văzut la procesiune... Nu e greu să faci complimente după aceea... E sigur un nebun.

— Aş crede mai degrabă că este unul din foştii tăi admiratori, interveni Peyrac, care primea incidentul cu sânge rece. Văzându-te le slujbă, te-a recunoscut. Trebuie să ne aşteptăm la astfel de surprize, acum că suntem în Noua-Franţă.

El o trase pe Angelica de-o parte şi, luând scrisoarea, examină peceţile şi întoarse panglica.

— N-aş fi mirat să avem de a face chiar cu misteriosul trimis al regelui. Bravo! L-ai făcut să iasă din ascunzătoare.

Privirile Angelicăi se îndreptară spre semnătură şi încercară să o descifreze, dar aceasta era încă şi mai complicată decât restul, ascunsă de o altă pecete aplicată chiar peste nume. Se distingea vag la început, dar fără siguranţă, un "N" împletit. După ce se căzni în zadar, renunţă

— Nu-mi dau seama despre cine este vorba.

— Sigur? N-ai nici o idee?

— Nici una! Îţi repet că acest gentilom mă confundă cu altcineva.

— Nu! Villedavray are dreptate, ochii de smarald, asta e dovada. Pariez că la Curte erau celebri şi nu aveau rival.

Angelica făcu un intens efort de memorie. Vedea vârtejul, Galeria Oglinzilor, frumoşii seniori în jurul ei, zâmbetele, mâinile lor obraznice oprite cu o lovitură de evantai, ochii lor dezmierdători al căror mesaj trebuia să se prefacă că nu-l pricepe.

— Dar sărutările de neuitat? insistă Peyrac

O sclipire ironică i se ivi în privire, dar părea mai degrabă amuzat.

— Nu, nu-mi dau seama...

— Ai deci mai multe opţiuni? făcu el râzând. Şi favorurile acelea destul de... intime, vorbind de corpul tău de zeiţă? insistă el puţin caustic.

— Se laudă.

Contrariată, ea reciti scrisoarea. Oricine ar fi fost acest admirator, habar n-avea să scrie, iar emoţia de care părea cuprins nu-i întărise mâna. Tulburarea se făcea simţită nu doar în scrisul încălecat, ci şi în termenii exaltaţi.

"Bucuria mea este fără margini de când te ştiu atât de aproape. Sper că vei fi mai puţin crudă ca în trecut şi vei binevoi să-ţi aminteşti de mine. Dacă poţi scăpa de stăpânul tău, află că

te aştept în această seară, în spatele depozitului care se găseşte lângă satului indienilor. Abia aştept să te văd. Vino ca să pot crede în sfârşit în visul minunat, neaşteptat, nesperat, că te-am regăsit. Îţi sărut mâinile."

— Acum ai şi o întâlnire, remarcă contele de Peyrac. Ei bine, o să te duci!

— Nu! Dacă e o capcană?

— O s-o dejucăm. Mai întâi, o să fii înarmată... Apoi, o să fim în apropiere, ascunşi în noapte, gata să intervenim la cel mai mic semnal.

El le făcu semn Yolandei şi lui Adhemar care se apropiară timid.

— Aţi auzit numele acelui gentilom? Cum arăta?

— Era un bărbat frumos, pe onoarea mea, zise Yolande. Un mare senior, cu siguranţă. Dar nu ne-a dat numele şi nici noi nu ne-am gândit să i-l cerem. Ne-a invitat foarte amabil să-l însoţim, şi atunci l-am urmat.

Angelica încercă să afle mai mult de la Honorine.

— Ţi s-a prezentat când ţi-a vorbit? Şi ce ţi-a spus când ţi-a dat plicul pentru mine?

Dar Honorine era supărată şi se făcu că n-aude. Se duse să-şi ia cutia cu comori pe care-o zărise într-un colţ, se aşeză pe jos, cu spatele sprijinit de un perete şi începu să-şi numere obiectele preţioase ca şi cum nimic altceva nu mai conta pe lume. Când şi când, întindea câte unul spre Angelica cu un surâs naiv: Uite mamă, uite ce frumos este!...

— Mă sfidează, făcu Angelica. Pentru că am certat-o în loc s-o felicit pentru escapada ei. Acum face pe bebeluşul ca s-o lăsăm în pace. N-o să mai scoatem nimic de la ea multă vreme.

— Nu contează! Oricum, doar tu poţi lămuri problema, faţă în faţă cu persoana. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai sigur că gentilomul care îţi face declaraţii atât de înflăcărate şi misteriosul reprezentant al regelui, care nu doreşte să fie văzut, nu sunt decât una şi aceeaşi persoană. Important este pe cine vei recunoaşte în el.

Angelica îşi întoarse ochii spre scrisoare a cărei hârtie somptuoasă îi foşnea în mână.

" Sărutările tale..."

Ce sărutări? Ce buze le sărutaseră pe ale ei le Curte? Nu şi le mai amintea decât pe cele ale regelui, în umbra profundă a unui boschet. Sau de dragostea lui Philippe, cel de-al doilea soţ al ei. Dar Philippe era mort. Atunci, cine altul? Dăduse ea oare atâtea sărutări fără să ştie?

Ea privea decorul străin. Ochii ei visători rătăceau în jur şi părea aproape incredibil că de pe aceste ţărmuri de unde se înălţa fumul taberelor indiene, din aceste biete case din pustie, din aceşti munţi tăcuţi, din acest cer adânc acoperind pustiul pădurilor, strălucitul ei trecut o ajungea din urmă, aducându-i ecoul vieţii nebune de la Versailles.

— Uite, mamă, striga de departe Honorine, agitând o jucărioară de aur, uite ce frumos e!

2

Angelica trecu de liziera satului şi se îndreptă spre clădirea care-i fusese indicată în mesaj. Era o construcţie de bârne, aşezată pe malul fluviului, puţin mai sus de satul indian. Villedavray spunea că depozitul îi aparţine unui înalt funcţionar din Montréal. Carlon pretindea însă că este depozitul iezuiţilor.

Oricum, locul părea bine ales căci era izolat. La Tadoussac, târgul de blănuri era în toi. Angelica se strecurase prin aglomeraţie, fără să fie văzută. Cădea seara şi Tadoussac se învăluia în ceaţă şi fum, venite dinspre fluviu sau din coşurile caselor. Ici şi colo fumegau numeroase vetre pe care se rumenea câte un elan întreg, cel mai mare şi gustos vânat din regiune, se prăjea peşte sau se coceau cartofi sub cenuşă.

Întorcând spatele acestor ultime lumini, Angelica se cufunda în întuneric. În direcţia în care mergea ea, noaptea îşi făcuse datoria. Pădurea nu se mai distingea, iar fluviul era ascuns de ceţurile crepusculului. Ca să nu atragă atenţia, Angelica îşi strânsese părul sub o bonetă şi se învăluise în mantia groasă de lână ale cărei culori se confundau cu ceaţa şi-şi trăsese peste bonetă o glugă mare. N-avea importanţă că entuziastul său admirator de altădată va fi decepţionat s-o vadă în această îmbrăcăminte grosolană. Mergând repede, ea continua să-şi

depene amintirile. Îi veneau în minte nume purtate de anumiţi seniori din anturajul regelui: Brienne, Cavois, Saint-Aignan... S-o fi iubit vreunul dintre ei oare fără ca ea să ştie? Totul era posibil. La Versailles era atât de puţin timp pentru iubire!

Drumul era scurt. Nu simţea nici o nelinişte. Era înarmată, cum îi recomandase Joffrey, şi ştia că la cea mai mică alertă, îi vor sări în ajutor. Dar avea sentimentul că aceste precauţii nu vor fi necesare. De fapt, pe măsură ce înainta, curiozitatea o stăpânea şi dorea să întâlnească pe cineva care o cunoscuse odinioară, aşa cum fusese ea la curtea regelui Franţei, diferită de cea care era astăzi. De mai multe ori deja, în drum spre Quebec, simţise nevoia să redevină acel personaj dispărut, doamna du Plessis-Belliere. Abia dacă-şi mai amintea că ea fusese acea femeie curtată, iubită de Philippe, dorită de Rege şi dominând petrecerile de la Versailles. Acea fantomă glorioasă dispăruse în teribila noapte a măcelului de la Castelul Plessis, ca în spatele unei cortine de flăcări şi umbre.

Şi totuşi, nu trecuse prea multă vreme de atunci. Doar vreo şase ani o despărţeau de vremea când Regele îi scria: *Frumoaso, nu te pot uita, nu fi crudă*... În această seară inima-i bătea nu pentru că urma să se întâlnească cu un martor al trecutului ei ci de teamă că această întâlnire să nu-i trezească vechi dureri şi bucurii care-i deveniseră străine.

Pe măsură ce mergea, uita că se găsea în Canada. Prinsă de amintirile care se depănau în mintea ei, se îndrepta nu spre întâlnirea cu un necunoscut ci spre una cu ea însăşi, pentru o confruntare care simţea că o va obliga să recunoască anumite aspecte ascunse ale sufletului ei.

Când conturul întunecat al casei apăru în faţa ei, trebui să se oprească. Parfumul greu al pădurii o învălui şi ea-şi duse mâna la inimă ca pentru a-i opri bătăile năvalnice. Apoi, adunându-şi întreg curajul, se avântă, alergând, şi dădu colţul clădirii.

Acolo se afla un bărbat, luminat slab de un clar de lună înceţoşat. Ea avu un şoc: “Este Philippe”, gândi. Ştia că e imposibil, căci Philippe era mort, “cu capul smuls de o ghiulea”. Totuşi, în silueta gentilomului de lângă stânci, era ceva care i-l amintea pe cel de-al doilea soţ al ei, marchizul du Plessis-Belliere. Nu-şi putea da seama ce. Poate atitudinea puţin teatrală, modul de a purta mantia, felul în care păşea...

O lucire venită dinspre focurile aprinse pe plaja îndepărtată îl lumina destul pentru ca ea să poată vedea sclipind broderiile hainei. Cu un gest larg, el îşi duse mâna la pălăria garnisită cu pene şi se înclină într-un adânc salut de Curte.

Când se ridică, ea-i distinse trăsăturile amabile şi blânde, care nu-i păreau necunoscute. Nu purta perucă, având un bogat păr castaniu. Era un bărbat frumos, în puterea vârstei.

— Deci, dumneata eşti! exclamă el cu o voce fremătând de emoţie, Angelica, pasiunea mea! Vii ca un spiriduş, cu mersul uşor... mereu aceeaşi, fascinantă!...

— Domnule, de unde mă cunoaşteţi?

— Cum asta? Nu ţi se trezesc amintiri văzându-mă?

— Nu, vă mărturisesc.

— Ah! Eşti la fel de crudă!... Ah, ce lovitură... Ah, eşti aceeaşi! repeta el cu un fel de disperare. La fel de indiferentă la zbuciumul meu, împlântându-mi, ca din nebăgare de seamă, un pumnal în inimă... Ei bine, priveşte-mă mai de-aproape. Haide, priveşte-mă!

El se apropie, căutând să se plaseze în locul cel mai bine luminat. Fără a fi foarte înalt, o domina ca statură. Era elegant, om de lume, având în mers un fel de frivolitate, care-i desminţea melancolia privirii.

Şi din nou clătină din cap:

—... Ce dezamăgire! Asta-i urma pe care-am lăsat-o în amintirea dumitale?... Sigur, nu mă puteam aştepta la altceva, dar... Asta-i pasiunea! Atât de profundă era cea pe care-o nutream pentru dumneata, încât în toţi aceşti ani care s-au scurs, am căutat să mă încredinţez că dumneata, măcar pentru o clipă, ai înţeles şi ai împărtăşit dragostea mea... Îmi aminteam cuvintele pe care mi le-ai spus, expresia figurii, încercam să înţeleg şi să ghicesc sensul rarelor zâmbete pe care mi le-ai adresat şi sfârşeam prin a mă convinge că în ciuda reticenţelor, nu ţi-am fost indiferent şi că, ştiu şi eu, m-ai iubit puţin totuşi, dar n-ai vrut să mi-o arăţi de teamă, din pudoare. Acum! trebuie să-mi pierd din nou supremele iluzii... Asta-i situaţia: nu m-ai iubit niciodată.

— Îmi pare rău, domnule.

— Nu! Nu! te rog, nu ai nici o vină. Vai! sentimentele nu se comandă.

Şi după un suspin:

— Deci, numele meu nu ţi-a spus nimic?

— Dar nu-l cunosc.

— Cum asta?... Şi scrisoarea pe care ţi-am trimis-o?

— Nu v-am putut descifra semnătura, exclamă Angelica. Seniore, nu vă fie cu supărare, dar scrieţi îngrozitor...

— Ah! Asta era!... Mă linişteşti...

Şi, vesel, îi luă mâna şi i-o sărută.

— Iartă-mă. Un nimic venind de la dumneata îmi dă viaţă sau mă omoară... Fericirea acestui moment mă îmbată. Eşti aici, vie... Visez...

Şi din nou îi sărută mâna cu fervoare. Angelica era din ce în ce mai convinsă că îl cunoaşte, dar nu putea să dea un nume acestei figuri plăcute.

— Unde am putut oare să vă întâlnesc? îndrăzni ea. La Curte, poate? În anturajul Regelui?

Bărbatul tresări şi se îndepărtă cu un pas.

— La Curte? repetă el, făcând ochii mari, uluit. Puteam oare să te întâlnesc la Curte, pe dumneata?

Brusc, în faţa mirării lui, ca într-o străfulgerare, Angelica şi-l reaminti... Dar unde? Unde oare era? El îşi dădu seama că era pe punctul de a-l recunoaşte. Faţa i se lumină.

— Da? Da? zise el cu nerăbdare, cu mâinile întinse spre ea, pândindu-i figura.

— Ajutaţi-mă, îl imploră ea. Unde era? Când? E mult de-atunci? Mi se pare că nu este aşa de mult.

— Doi ani!...

Doi ani! Atunci, nu la Versailles l-a cunoscut... Cu doi ani înainte? Era la La Rochelle!

— Domnul de Bardagne! exclamă ea, recunoscându-l în sfârşit pe locotenentul-general al Regelui care în acea vreme guverna oraşul. Stăpân al acelei fortăreţe de hughenoţi, era însărcinat în mod deosebit cu convertirea lor.

— Uf! a fost destul de greu, zise el, prefăcându-se uşurat.

La Rochelle! Asta schimba totul. Nu era vorba de vreun curtean care o cunoscuse în vremurile în care strălucise la Curte.

— Domnul de Bardagne, repetă ea, mulţumită. Oh! sunt fericită să vă revăd, v-am păstrat o amintire atât de plăcută.

— Nu prea se pare...

— E şi vina dumitale, îi reproşă ea. Ai un aer atât de grav, atât de serios, pe când eu îmi amintesc, nu-ţi fie cu supărare, monseniore, că erai un om foarte glumeţ, zâmbitor.

— Durerea de a te fi pierdut nu este străină de această schimbare.

— Nici chiar aşa... Dar nu purtai oare o mustăcioară?

— Am ras-o. Nu mai era la modă.

Ea-l privea cu o plăcere din ce în ce mai mare. Nu, nu se schimbase. La Rochelle! Câte amintiri: domnul de Bardagne, în trăsură, grăbindu-se s-o conducă, în ciuda bietelor ei haine de slujnică. Domnul de Bardagne, mascat şi înfăşurat într-o mantie de culoarea zidurilor, pentru a o întâlni pe drumul spre râu, când ea se întorcea cu coşul de rufe.

— De asta spunea Honorine că eşti prietenul ei.

— Ea m-a recunoscut imediat, adorabila copilă! Când am văzut-o pe ţărm, în mijlocul copiilor canadieni, am crezut că leşin de bucurie şi surpriză. M-am dus la ea, neputând să-mi cred ochilor, dar ea m-a întâmpinat cu atâta bucurie, de parcă ne despărţisem ieri.

— Şi înţeleg acum de ce-mi flutura sub ochi acea jucărioară de aur, şmechera! Dumneata i-ai dat-o, odinioară!

— Şi nu voiai s-o accepţi, îţi aminteşti?

— Era un obiect mult prea frumos pentru o persoană de condiţia mea.

— Nu voiai să accepţi niciodată nimic, suspină el. Scumpa mea!

Şi o privi cu o tandreţe nemărginită. În mod spontan, se prinseră de mâini, căutând unul în ochii celuilalt, urmele trecutului.

— Sunt fericită, sincer fericită că te revăd, afirmă ea. Haideţi, zâmbeşte-mi, dragă domnule de Bardagne, ca să te pot recunoaşte.

— Da, frumoasa mea slujnică.

Zâmbind, buzele lui de Bardagne le întâlniră pe cele ale Angelicăi, pe care le sărutară cu fervoare. Era o sărutare mai mult prietenească decât senzuală, iar Angelica îi răspunse cu afecţiune. Acest sărut pecetluia întâlnirea care-i provoca atâta plăcere. În cursul celor doi ani care se scurseseră, ea-l uitase complet. Văzându-l, însă, îşi amintea de vechea lor relaţie, galanteria şi amabilităţile mai mult sau mai puţin îndrăzneţe,

dar nelipsite de voioşie, în acea atmosferă dramatică de la La Rochelle. El era locotenent al Regelui, guvernator, omul cel mai puternic al cetăţii, iar ea, o biată femeie, pe ultimele trepte ale scării sociale, şi, pe capul căreia se pusese răscumpărare. Dar el nu luase nimic în seamă, ea-i atrăsese atenţia şi era nebun după ea. Îi făcuse o curte nebunească, neputând admite că biata slujnică nu era copleşită de omagiile unui guvernator al Regelui. În ciuda înaltei sale poziţii, sfârşise prin a-i pune la picioarele numele său, titlurile, averea, atât de imensă era dorinţa pe care i-o inspira. Pretindea că numai apariţia ei îi provoca sentimente niciodată încercate înainte pentru alte fiinţe. Şi desigur, răceala şi refuzul Angelicăi nu făcuseră altceva decât să înflăcăreze şi mai mult această pasiune. Dar iată că totul reîncepea.

— Ah! suspină el contemplând-o. Îţi recunosc faţa frumoasă, ochii înnebunitori, buzele la care am visat atât. Chiar dacă m-aş îndoi de prezenţa dumitale, exaltarea care mă cuprinde văzându-te, mă convinge că eşti singura care o trezeşte în inima mea. Şi totuşi mă credeam vindecat. Dar nu te-ai schimbat!

— Oh! nici dumneata nu te-ai schimbat, d-le de Bardagne! Aşa mi se pare!

— Dar care e oare secretul farmecului d-tale înrobitor? reluă el. Doar la sunetul vocii d-tale pasiunea mea renaşte, şi-i recunosc puterea. Ar trebui oare să mă plâng? Nu ştiu. O asemenea iubire este un dar, uneori sfâşietor, dar pe care n-aş vrea să nu-l fi cunoscut, deşi m-a costat foarte scump. Vino să te aşezi lângă mine, scumpa mea copilă. E o bancă lângă cocioaba asta...

Luară loc. Streaşina arunca o umbră deasă şi neagră care-i putea ascunde privirilor, dacă cineva i-ar fi pândit în tufişuri. Nicolas de Bardagne înconjură umerii Angelicăi cu un braţ mângâietor. Cutele mantiei sale răspândeau un fin parfum de pudră şi de liliac. Eleganţa sa trezea admiraţia, dacă te gândeai la lipsa de confort a navei unde stătea şi la traversarea pe care-o îndurase pe *Saint-Jean-Baptiste*. Dar el făcea parte dintre acei eroi mondeni pentru care o prezentare perfectă în orice loc şi în orice împrejurare, dar mai ales în faţa doamnelor, constituie o îndatorire aproape sacră.

— Şi totuşi, ar trebui să te urăsc, reluă el după o clipă de tăcere, ca şi cum şi-ar fi continuat şirul gândurilor, căci ţi-ai bătut joc de mine, m-ai minţit în mod neruşinat, m-ai ridiculizat,

mai rău, m-ai trădat. Dar ce pot face? Mă faci să-mi pierd capul şi, în această seară, sunt gata să-ţi iert tot. Te simt aproape, pot să te îmbrăţişez... E oare posibil? De această dată, însă, voi vorbi, continuă el exaltându-se, n-o să mă mai tem de mărturisiri, o să te fac să plăteşti...

— Sttt! interveni ea, nu striga aşa de tare...

Ea privea în jur cu puţină nelinişte şi brusc, ca şi cum ar fi realizat unde se găseşte, spuse:

— Trebuie să plec.

— Ce? Deja? Nu! E imposibil, niciodată... N-o să te mai las să pleci niciodată. Spune-mi, eşti tot cu stăpânul tău?

— Stăpânul meu? se miră Angelica pe care termenul o surprinsese deja în scrisoare.

— Da, negustorul acela, acel Berne încăpăţânat şi arogant care te ţinea în casă şi eu nu mă puteam apropia. Pe el l-ai urmat până în Canada?

— În Canada? exclamă ea. Un hughenot? V-aţi pierdut minţile, domnule locotenent al Regelui. Cine-ar fi crezut că sunteţi responsabil cu treburile Religiei Pretins Reformate? Dar gândeşte-te puţin! Suntem în Noua-Franţă, este o ţară ultra catolică, unde poliţia îşi poate la fel de bine întinde braţul ca şi în La Rochelle. Nu este un loc de refugiu pentru un hughenot notoriu, urmărit de dragonii Regelui.

— E adevărat! Unde mi-a fost capul?... Mă faci să spun tot felul de prostii. Aşa păţesc când eşti cu mine. Nu mă pot ocupa decât de persoana dumitale, atât de mare-mi este bucuria. Şi totuşi, ţi-am mai spus, ar trebui să te resping, să te pedepsesc, după câte mi-ai făcut! Există oare vreo femeie mai vicleană, mai perversă în invenţiile sale decât tine, micuţă ipocrită care-mi debitezi cele mai mari minciuni cu o privire de înger? Sigur că da! Meşterul Berne! Să vorbim despre el!... Un hughenot notoriu, spui... *şi-l ajutai*... căci de data asta o să-mi mărturiseşti, l-ai ajutat să fugă... în vreme ce mie îmi spuneai că ai fost plasată la el de doamnele de la Compania Sfântului-Sacrament pentru a-l converti împreună cu întreaga lui familie, şi pentru a-ţi răscumpăra greşelile de prea frumoasă păcătoasă... Iar eu, *eu te credeam*, aveam încredere în tine şi neglijam să mă aplec asupra cazului acestui eretic şi să-l trimit în închisoare, unde-i era locul ca trădător de patrie şi rege... Din milă pentru tine, nu mi-am îndeplinit îndatoririle funcţiei

mele, eu, guvernator la La Rochelle şi însărcinat cu Afacerile religioase, având datoria să aduc în mai puțin de doi ani regelui convertirea oraşului! Ah, frumoasă treabă!

Fremătând de indignare, el o prinse de bărbie pentru a o obliga să-l privească drept în ochi.

— Îndrăzneşte numai să-mi spui în față că nu-i adevărat, că nu m-ai mințit cu toată neruşinarea unui escroc de ocazie care promite că scoate dinți fără durere, că nu m-ai păcălit ca pe un copil, că nu m-ai manevrat, fără să-ți pese de persoana mea, ca să-i ajuți pe aceşti mizerabili de papistaşi să scape!

El tremura de mânie şi de ciudă, iar Angelica, care-i înțelegea supărarea pe care-o ştia justificată, preferă să păstreze tăcerea. Puțin câte puțin, el se calmă. Încordat, privea în umbra ocrotitoare, dulcea lucire creată de ovalul acestui chip de femeie înălțat spre el şi suspină adânc, dându-se îndărăt:

— Ce pot face? Sunt aşa de slab în fața ta, deşi îți cunosc viclenia. Te-am blestemat, dar nici aşa nu mi se potolea durerea, căci de cum te găseşti o clipă lângă mine, sunt legat de mâini şi de picioare, iertând în mod laş, uitând ruşinea... şi toate nenorocirile pe care ți le datorez, cariera mea distrusă, viața mea zdruncinată din vina ta...

— Cum asta? Cum din vina mea?

— Sigur, nu-ți mai aminteşti! Plecasem la Paris, bucuros că pot prezenta un raport dintre cele mai promițătoare responsabililor cu convertirile, atât superiorilor mei direcți de la Compania Sfântului Sacrament, cât şi responsabililor Afacerilor religioase ale regatului, care se ocupă de starea convertiților pe provincii. Puteam să le arăt progresul remarcabil de la La Rochelle în acest domeniu, cei câțiva încăpățânați care refuzau să-şi renege credința nemaiavând nici o influență asupra foştilor lor coreligionari. Îmi pregătisem discursul, hotărât să subliniez în egală măsură perfecta linişte a cetății, căci obținusem acest rezultat excepțional fără nici cea mai mică tulburare. Mă străduisem, cum ştii, mai mult să *conving*, decât să *constrâng*, neezitând să port lungi discuții teologice, aşa cum recomanda domnul Fénelon, pentru a destupa acele minți de protestanți şi de a le aduce la o renegare voită, dorită, consimțită, încercând să împac imperativele legii, uneori aspre, cu sentimentele legitime ale familiilor – îți aminteşti ce bine am rezolvat afacerea bătrânului unchi Lazare, al cărui corp ar fi

trebuit să fie târât pe jos pe străzi... Îl cruţasem de asta şi aş fi putut spera că familia Berne îmi va fi recunoscătoare şi se va arăta mai flexibilă... Oricum, aduceam rezultate palpabile şi eram, cum ţi-am spus, destul de mulţumit. Ori, la Paris am fost uimit să fiu primit cu răceală. N-am înţeles motivul decât când m-am întors la La Rochelle. Acolo, mă aşteptau josnicii de ţi se făcea părul măciucă. Prada mea cea mai preţioasă fugise. Un escadron de dragoni de elită fusese măcelărit pe o faleză, un vas de război se scufundase, arestări şi plângeri nenumărate. Aveam în spate şi statul major al Amiralităţii de pe insula Ré.

— De ce? Din ce motive?

— Din cauza acelui vas scufundat... şi apoi, pentru c-o arestaseră pe doamna Demuris... Ţi-o aminteşti, catolica aceea căreia Biroul de convertiri îi încredinţase copiii familiei Berne.

— Ah! Sora meşterului Berne... şi... a fost arestată?

— Bineînţeles! Ii lăsase să fugă... şi cu cine?... cu tine, desigur. În ciuda angajamentelor luate când s-a convertit, ţi i-a dat... la ce minciună a ta, nu ştiu, dar sunt sigur că ai găsit una... Situaţia ei a devenit dintre cele mai spinoase. Soţul ei era ofiţer în marina regală, bine văzut şi în plus favorizat de amiral care-l simpatiza. Arestarea acestei nefericite a făcut mare vâlvă, iar eu descopeream în acest minunat oraş în care-mi aveam tabieturile, unde aveam prieteni şi duceam, în ciuda – sau poate din pricina – hughenoţilor, o existenţă plăcută, unde făceam o muncă utilă şi demnă de stimă, pe scurt, descopeream un loc devastat. Mai rău, eram izgonit, vinovat, condamnat. Baumier... îţi aminteşti de Baumier?

— Da, un oribil inchizitor împuţit.

— El este... Baumier, deci, îmi pregătise o teribilă capcană, a cărei momeală erai tu...

— Tot eu!

— Da, tu, prefăcută mică, tu şi prietenii tăi din Religia Pretins Reformată. Toate capetele tari din La Rochelle, nu doar stâlpii rezistenţei hughenote, ci şi cei ai comerţului, toţi fugiseră, plecaseră în America, pe sub nasul aparatului poliţienesc pe care-l pregătisem şi de care nimeni, mă înţelegi, nimeni nu putea trece, toţi acei derbedei a căror supunere ar fi înfrânt pentru totdeauna trufia oraşului, scăpând justiţiei regale... Dar asta n-a fost nimic pe lângă lovitura pe care-o primisem. Tu *dispăruseşi,* fugisei cu ei!... Oh! ce durere!...

El tăcu, gâfâind, şi rămase un timp fără să spună un cuvânt. Apoi, sfârşi pe un ton morocănos:

— Am fost arestat. Puțin mai trebuia şi eram trimis la galere. Eu, locotenent al Regelui, la galere! Iată ce era să pățesc. Am fost declarat complice, sperjur, renegat... Baumier a mers până la a spune că eram un fost convertit... Eu, moştenitorul unei nobile familii catolice din Berri.

— Dar e îngrozitor! Sunt... sunt mâhnită. Cum ai ieşit din acest viespar?

— Am beneficiat de protecția unui adjunct al domnului de Reynie, care este locotenentul de poliție al regelui. Da fapt, era brațul său drept. Acest polițist se găsea la La Rochelle când m-am întors eu. S-a opus imediat să fiu târât prin tot oraş în trăsură cu gratii şi dus la răcoare.

Şi cum Angelica schița un gest:

—... Da, ai ghicit de cine este vorba. Nu-ți este necunoscut acest polițist, nu-i aşa, şi dacă ar apărea, pariez că l-ai recunoaşte imediat. Hai, spune-mi numele lui...

— François Desgrez, exclamă ea.

— El însuşi.

Nicolas de Bardagne respiră adânc, ca să-şi stăpânească necazul, dar nereuşind, izbucni:

— François Desgrez, da! Dar ai putea să-mi spui ce a fost între tine şi acest şmecher necioplit, căci părea că te cunoaşte prea bine?

— Haide, te rog, nu începe din nou să fii gelos.

— Cum să nu fiu, când îmi aduc aminte rânjetul sardonic al acestui individ, siguranța lui de mascul care nu-şi mai cunoaşte numărul victoriilor. Vorbea despre tine cu familiaritate, cu insolență!... Ca şi cum îi aparțineai deja, ca şi cum nu era decât el pe lume care să te iubească, să te consoleze, să te înțeleagă, ca şi cum doar el te cunoştea în intimitate – la ce tortură m-a supus!...

— Dar spuneai că te-a ajutat.

— Da, recunosc că fără el eram pierdut. Baumier mă condamnase fără drept de apel. Desgrez m-a ajutat să scap de galere şi poate de ştreang, nu neg. Puterea ocultă a acestor nemernici de polițişti este fără margini în epoca noastră! Regele are pentru poliția sa mult prea multă înțelegere. Fie, vrea ca Parisul să fie curat, fără ticăloşi. Dar va vedea cât îl va costa că

i-a lăsat să-şi bage nasul peste tot. Pe acest Desgrez nu-l opreşte nimic, nici un nume, oricât de mare. Anul trecut, a reuşit să aresteze o foarte nobilă doamnă, sub pretextul că-şi otrăvise tatăl, fratele, în sfârşit, o parte din familie... Fie, nu e lăudabil, dar dacă nici înrudirea nu te pune la adăpost de corbii cu gheare negre, atunci nici nu mai merită să te naşti duce sau prinţ. Desgrez se lăuda c-o urmăreşte de ani întregi, pândind momentul, şi c-o să mai aresteze şi mulţi alţii, oricâte ranguri ar avea. Ce insolenţă! Nu-i pasă nici de Dumnezeu, nici de rege.

— Dar asasina a fost condamnată?

— Da! Regele n-a vrut să ia în seamă faptul că era fiica unui consilier de stat. Voia să arate că suntem cu toţii egali în faţa crimei. N-a fost totuşi arsă pe rug, dar i s-a tăiat capul. O victorie pentru Desgrez al tău. Dar să ia seama, se poate să meargă prea departe.

Şi din nou făcu un efort să-şi regăsească calmul, reţinându-şi cu greu torentul de cuvinte.

—... Să ştii şi eu l-aş fi putut pune în încurcătură... Era evident că v-a lăsat *cu bună ştiinţă* să vă luaţi zborul. Nici nu se prea ascundea, Baumier ştia şi el şi-l privea cu ochi de şobolan turbat. Dar lui Desgrez nici nu-i păsa, aşa de sigur era de el... Mi-a râs în nas când am făcut aluzie la slăbiciunea lui pentru tine. Ştia că eram mult prea compromis ca să joc pe această carte. Dar aş fi putut... şi el a înţeles. I-am spus: "Dacă-mi dai, îţi dau: tac dacă mă scoţi din porcăria asta..." Ah! ce întâlnire teribilă! Erai între noi ca o rană, cauza laşităţilor şi abaterilor noastre, cauza trădării sarcinilor şi îndatoririlor noastre. Încercam să-i explic puterea pe care-o aveai asupra mea şi cât mă îndepărtase pasiunea pe care mi-o inspirai de adevărata situaţie a oraşului. El râdea şi-mi spunea: "Crezi că eşti primul bărbat pe care l-a înnebunit, pe care l-a dus la eşafod?..." Ah! n-o să uit niciodată atmosfera a acestor dialoguri, chinurile pe care le-am îndurat în micul cabinet întunecat din palatul de Justiţie din La Rochelle, în faţa acelui călău care mă tortura doar rostindu-ţi numele. A fost groaznic! Mă gândeam că te-a ţinut în braţe şi-i priveam gura vulgară care-o sărutase pe a ta.

— Desgrez nu are o gură vulgară, protestă Angelica.

Întreruperea îl aduse pe Nicolas de Bardagne în culmea disperării. Era o lovitură grea şi rămase mut. După un moment, el reluă:

— Bine, fiindcă-l aperi, nu mai insist. Află însă că mizerabilul m-a făcut să-i plătesc scump bunăvoința. De fapt, voia să se răzbune că mi-ai zâmbit şi mie – oh! atât de puțin! – dar m-a învățat multe lucruri. Şi ştiu că avea dreptate. Eşti dintre acele femei pe care bărbații nu la pot uita, cât de modestă ar fi pomana pe care le-ai făcut-o cu un surâs, cu o privire... Eşti... misterul pe pământ, în sfârşit... apărut... încarnat... Întruchiparea fericirii... Femeia...

Din nou se lăsă pe spate şi se sprijini de peretele cabanei.

—... Visez oare? murmură el cu voce scăzută. Unde suntem? La capătul pământului. Şi tu eşti aici, lângă mine, femeia pe care nu credeam că o voi mai vedea vreodată, apărută din senin în această pustietate unde de când am intrat am fost de vreo douăzeci de ori pe punctul de a ne găsi moartea... Poate e un vis?... Poate sunt mort, cu adevărat?...

Angelica era ameţită. Fusese atât de captivată de aceste amintiri încât imaginile încă vii i se părea totuşi că aparțin altei lumi. Îl compătimea pe Nicolas de Bardagne pe care această întâmplare îl lovise crunt, pe el, care lucra cu atâta îndârjire şi conştiinciozitate pentru a avansa.

— Calmează-te, îi spuse ea cu voce tare. Bietul meu prieten! Toate astea sunt departe acum. Îți cer iertare totuşi din adâncul inimii. Şi sunt fericită să constat că ai căzut în picioare. Se pare că acum ți-ai recăpătat postul.

— Da, am avut noroc! Sigur, n-aş fi ales bucuros Canada ca să-mi continui cariera, dar s-a ivit ocazia unei misiuni speciale în care renumele meu putea fi de un oarecare folos, şi am acceptat.

— Tot în domeniul religiei?

— Da şi nu... Nu e vorba în mod direct de afaceri religioase, dar e necesară o anumită cunoaştere a conflictelor pe care le pot declanşa şi o abilitate de a lucra cu oamenii Bisericii şi, în cazul meu, cu protestanții. De asta am fost ales şi am acceptat această înaltă funcție. Rolul meu la Quebec va fi delicat, dar am primit toată puterea şi libertatea să conduc treburile după voia mea.

— Tu eşti oare... acel înalt funcționar al Regelui adus de *Saint-Jean-Baptiste* şi despre care se spunea că e foarte bolnav?

— Ce de palavragii în aceste sate pierdute la capătul lumii,

râse el. Da, eu sunt, dar tăcere! zise el privind în jur, e preferabil să nu se bănuiască importanța misiunii mele.

— Şi de ce, mă rog?

— Din cauza acestui pirat din mările Sudului care ne-a capturat în rada de la Tadoussac.

Angelica îşi reținu o tresărire.

— Vrei să spui... Acel corsar care a ancorat acum în radă la Tadoussac? Contele de Peyrac?

— Contele de Peyrac! Vorbeşti de el cu prea multă politețe. Pentru mine nu-i altceva decât un pirat. E adevărat că locuitorii din colonii nu sunt prea atenți cu cei care ancorează în apele lor, din moment ce se prezintă cu mâinile pline de aur. Am fost avertizat. Dar ar fi cu totul dezastruos ca acest om, pirat sau gentilom, să se intereseze mai îndeaproape de persoana mea, căci n-o să-ți spun decât ție...

Şi se apleacă spre ea pentru a-i murmura la ureche:

—... Pe el îl priveşte misiunea cu care sunt însărcinat.

3

La această dezvăluire, inima Angelicăi începu să bată nebuneşte. Din fericire trimisul Regelui nu-i putea vedea expresia şi nici paloarea bruscă.

— Şi întâmplarea a făcut, continuă el, să se afle în calea mea încă de la vărsarea fluviului Saint-Laurent. Într-un fel, asta-mi va permite să-mi duc mai repede la bun sfârşit misiunea. Nu mă aşteptam... Ştiam că se găseşte în Sud, în Acadia, unde ne cucerea una după alta aşezările şi mă duceam la Quebec ca să stabilesc cu guvernul Noii-Franțe un plan de campanie. Ori, miracol! Iată-l pe "conte" aici, la dispoziția noastră. Mărturisesc că am fost destul de emoționat când am aflat că navele suspecte care ne înconjurau pe Saint-Laurent şi păreau că ne barează calea spre Quebec îi aparțineau tocmai lui. Am crezut că aflase de venirea mea şi dorea să mă captureze. Dar nu era aşa şi, de altfel, ar fi fost imposibil să fie la curent cu sosirea mea altfel decât prin magie, căci lucrurile s-au hotărât foarte repede şi în secret. Nici n-a bănuit că veneam pentru el şi nici măcar că exist, pentru că înainte să fim capturați m-am grăbit să plătesc

cu aur tăcerea căpitanului şi mateloţilor. Din fericire, ca orice pirat, nu se gândea decât la ce era în calele vasului. Imaginează-ţi că a împins impertinenţa până într-acolo încât mi-a furat patru butoaie de vin de Burgundia pe care le aduceam în dar domnului guvernator Frontenac.... Dar să trecem peste asta! Acum, nu se poate face nimic. Suntem în mâinile lui şi este în avantaj cu cele cinci nave ale sale. Important este că ne crede inofensivi şi ne lasă să ne continuăm drumul până la Quebec fără piedici.

Angelica vedea că Bardagne nu avea nici o bănuială despre adevărata ei identitate. Îşi imagina că era o locuitoare din Tadoussac, suportând şi ea legea celui pe care-l numea "pirat", altfel nu i-ar fi vorbit aşa de deschis.

— Dar... Dar de ce sunt cei de sus interesaţi în asemenea măsură de el încât să numească un emisar însărcinat să-l ancheteze? Colonia poate să-şi rezolva singură treburile.

— Este o poveste foarte complicată. Sigur, nu e vorba de un aventurier oarecare, iar originea sa de nobil francez cere să fie tratat cu mai mult respect decât un pirat oarecare. Dar se pare că şi-a însuşit teritorii aparţinând coroanei Franţei. În plus, şi acesta este un alt lucru pe care sunt însărcinat să-l clarific, este bănuit că ar fi Rescatorul, un faimos renegat din Mediterana care a cauzat mari stricăciuni galerelor Majestăţii Sale, ceea ce-i agravează situaţia, fireşte.

Angelica nu reuşea să-şi regăsească ritmul normal al respiraţiei. Văzute astfel, "din cealaltă parte", faptele lui Joffrey îl puteau incrimina nu doar ca duşman al Noii-Franţe, ci şi al întregului regat şi al suveranului său. Ele îl desemnau drept un renegat, ceea ce era o crimă, un renegat cu care nu se putea închipui nici o alianţă, opinie ce părea bine ancorată la Paris şi fondată atât pe rapoartele în privinţa lui primite de mai bine de doi ani din America, cât şi pe trecutul lui dezgropat din arhivele poliţiei. Se bănuia că armele pentru a-l doborî sau, cel puţin, pentru a-l desemna vindictei publice drept un duşman, trebuiau căutate în trecutul acestui misterios cuceritor al Americii de Nord ce ameninţa Acadia franceză.

Nu se urzise oare deja în înaltele sfere comerciale complotul menit să-l distrugă prin propriile procedee, adică trimiterea unui corsar, Barbă de Aur, însărcinat să-i confişte posesiunile şi apoi capcana mai subtilă a Diavoliţei? Dar iată că, pentru a face dreptate, trimiteau un mesager special care

trebuia să ia în mod oficial şi diplomatic măsurile care se impuneau, dacă celelalte, mai viclene, mai sinuoase, nu reuşiseră. Ostilitatea nu se dezminţea. Dar cine urzea comploturile? Orgeval, iezuitul? Colbert? Companiile Comerciale? Compania Sfântului-Sacrament? Toate împreună, poate...

— Cine te-a însărcinat cu o asemenea anchetă? întrebă ea după un moment de tăcere, cu o voce ce se voia cât mai degajată cu putinţă.

— Regele.

— Regele? tresări ea, făcând ochii mari. Vrei să spui că l-ai întâlnit pe Rege în acest scop?...

— Ei, da, scumpa mea copilă. Ce-i atât de extraordinar în asta? Imaginează-ţi că sunt destul de important ca să fiu primit de Majestatea Sa şi că în acest caz avea ordine să-mi dea şi să-mi facă recomandări speciale. Consideră că această misiune este de o mare importanţă. Am rămas mai bine de o oră cu el să vorbim despre acest om. Am putut vedea că Majestatea Sa studiase în amănunţime dosarul contelui de Peyrac. Avem un suveran care pune în tot ce face o atenţie şi o răbdare exemplare.

Angelica clătină vag din cap. Încerca să aprobe, dar nici un sunet nu-i ieşea de pe buze. Era extrem de tulburată. Şi-l amintea pe Rege, talentul, curajul, concepţia sa despre un rol pe care şi-l asuma din plin şi care ajunsese să-l plaseze în câţiva ani în rândul celor mai mari regi din lume. Indiferent de ce obţinuseră pe pământul Americii, soarta lor continua să fie în aceste teribile mâini regale, ţinând sceptrul pentru a-l abate asupra celor care s-ar opune voinţei sale autoritare şi omniprezente.

Ori, iată că ea afla că, de dincolo de ocean, Regele nu-i uita. Ludovic al XIV-lea se aplecase asupra dosarului secret în care se înscria cu litere de foc numele contelui de Peyrac. În spatele condamnărilor, rapoartelor de poliţie şi a celor mai recente fapte, menţionându-i cuceririle şi reînviind în îndepărtata Americă numele de Peyrac, în spatele acestei fantome pe care o credea dispărută pentru totdeauna, Regele bănuia oare prezenţa unei femei? A celei care, într-o seară furtunoasă, la Trianon, se întorsese spre el, strigând: “Nu, nu mă veţi avea pe mine, soţia lui Joffrey de Peyrac pe care l-aţi ars de viu în piaţa Greve.”

Văzând-o tulburată şi neînțelegând cauza, gândind că a speriat-o, dar fermecat de expresia ei, contele de Bardagne se aplecă spre ea. Cu brațul încă în jurul umerilor săi, temându-se că-i e frig, o înveli în faldurile mantiei sale. Apoi, nerezistând atracției, îi atinse cu mici săruturi timide tâmpla, dar ea era atât de absorbită încât abia dacă-şi dădea seama, fiind sensibilă doar la forța îmbrățişării care o încălzea şi o liniştea în acelaşi timp. Cuibărindu-se în brațele lui, se simți brusc obosită de hărțuiala luptei care nu se mai sfârşea. Oare va putea vreodată trăi în pace?

Îi era frig, dar fruntea-i ardea. Avea nevoie să simtă forța unui bărbat care s-o susțină, dar acest bărbat fiind un duşman potențial, nevoia de a face apel la această forță masculină şi de a se agăța de el era cu atât mai mare. Cu cât era mai conştientă că-i putea distruge viața, cu atât mai mult se lăsa în voia lui. Era un reflex profund, aproape visceral, în aceste momente.

Simțea că abandonul îi trezea îndurarea mai mult decât dacă i s-ar fi împotrivit şi s-ar fi arătat inaccesibilă. Simțise deja asta la La Rochelle. Impresia că, în ciuda amabilității sale, acest om bun şi tolerant avea, prin funcția sa, puterea să spulbere cu un cuvânt, cu o încruntare din sprâncene, liniştea precară pe care o găsise la familia Berne, adăpostul instabil unde-şi refăcea forțele lângă copila ei bastardă. De aceea, cu abilitate, încercase să-l menajeze, şi de fapt, îl apărase de ce-i mai rău. El nu era de temut decât pentru că se afla în slujba unei forțe nemiloase, dar, pentru că o iubea cu o pasiune fără margini, ea putuse, prin el, să ocolească capcanele tiraniei. Retrăia fluctuațiile acestui sentiment dublu care o zbuciumase: teamă, şi în acelaşi timp, încredere.

— De ce n-ai acceptat să mă urmezi în Berri? şopti el. Te-aş fi găzduit în conacul meu. Ai fi aşteptat acolo, cu fiica ta, zile mai bune. Între păduri şi câmpuri, hrănindu-vă după pofta inimii din grădinile şi livezile mele. Am moşii frumoase acolo, mari provizii de lemne pentru iarnă, mobile şi cărți frumoase, servitori devotați... Regiunea Berri este izolată, plăcută, ascunsă. M-ai fi aşteptat acolo... uitând cruzimea oamenilor şi a lumii, ai fi uitat răul care ți-a fost făcut. Eu nu te-aş fi deranjat cu nimic... până când ai fi venit la mine singură...

Ea nu-şi mai amintea de propunerea de a o duce şi a o ascunde în Berri... Era posibil!...

—... Şi acum, care-i soarta ta în aceste regiuni sălbatice? Nu mi-ai spus nimic... Dacă nu mai eşti în serviciul meşterului Berne, la cine lucrezi atunci? Sau... cu cine trăieşti? Căci, vai! nu-mi fac iluzii, afirmă el, jumătate amar, jumătate zâmbind, Desgrez mi-a povestit despre tine. Nu eşti austera penitentă pe care o credeam şi am aflat în inima mea cum să mă împac cu gelozia. Eşti prea frumoasă, atât de singură şi în voia unui destin nemilos, încât trebuie găsit norocul lângă vreun alt bărbat, nu-i aşa?

Ea bănuia că în ciuda aerului său binevoitor, spera nebuneşte şi împotriva oricărei logici, că-i va spune că este liberă, trăind cuminte, departe de plăcerile dragostei, dintr-o repulsie care o făcea să prefere o soartă solitară supunerii faţă de un bărbat. Se simţea constrânsă să-l decepţioneze. Iar ce avea să-i dezvăluie era sigur foarte neplăcut. El se aştepta cel mult ca ea să se fi măritat cu vreun vânător canadian sau cu vreun meşteşugar proaspăt sosit din Franţa. Totuşi, nu putea să nu-i spună şi-şi luă inima în dinţi:

— Ai ghicit, zise ea, imitându-i voioşia puţin forţată, nu trăiesc singură (şi nu-şi putu reţine un scurt zâmbet). Am găsit un protector. Ascultă-mă, o să fiu cinstită cu dumneata...

— Ah! Măcar de data asta!

— Bănuiesc că alegerea mea ar putea să ţi se pară surprinzătoare, dar...

— De ce mă pregăteşti? zise Bardagne bănuitor. Te rog, continuă. Despre ce este vorba? Sau mai degrabă, despre cine?

— Despre acest... Ei bine! Despre acest pirat de care-mi vorbeai adineauri...

Fu cât pe ce să adauge: ”Sunt soţia lui.” Dar din diplomaţie, nu continuă. Întreaga lui atitudine arăta că refuză ideea.

— N-o să-mi spui că ai căzut în mâinile acestui vagabond al mărilor!

— Ei bine, da!... Cam asta este.

— Dar e o nebunie! E absurd! Nefericito, izbucni el. Ştii că e un om foarte primejdios? Un aventurier dintre cei mai cinici? Dacă ai şti, biata mea copilă, tot ce ştiu eu despre el şi ce mi-a povestit şi Regele! Acest om a făcut comerţ cu Demonul şi pentru asta a fost izgonit din regat, rătăcind de atunci prin lume. Obrăznicia şi obişnuinţa cu Răul l-au făcut ca, fără ruşine,

să persiste în a-şi folosi numele de familie, nesinchisindu-se că este pătat de o asemenea acuzaţie de vrăjitorie...

— Poate vrea să afirme prin aceasta că a suferit o nedreptate...

— Nu se condamnă un om la rug fără acuzaţii serioase. Biserica este prudentă, iar Inchiziţia zilelor noastre este mai circumspectă ca altădată.

— Nu mai fii atât de ipocrit, exclamă Angelica furioasă. Cunoşti la fel de bine ca şi mine teatrul care se joacă în aceste tribunale ale Inchiziţiei.

Surprins de brusca ei revoltă, contele de Bardagne o privi bănuitor.

— Oare tremuri pentru acest mizerabil? Ţii chiar atât de mult la el? Nu pot să cred. Dumneata, Angelica, să cazi atât de jos! Să te târâi în noroi! Te rog, nu mai adăuga decepţiei pe care mi-ai provocat-o deja şi pe aceea de a te vedea într-o lumină atât de proastă... Oare va trebui să pierd pentru totdeauna imaginea cu care m-ai vrăjit şi în care sinceritatea era unul dintre farmecele principale?... E adevărat că şi pe vremea aceea m-am arătat foarte naiv şi ai abuzat de asta... Dar vai, asta este, zise el, mânia potolindu-i-se, îţi cunosc defectele, şi totuşi te ador. Am înţeles că te-ai purtat aşa pentru că erai o biată fiinţă urmărită. Când rătăceşti pe pământ... fără adăpost, fără ajutor... De ce nu m-ai urmat în Berri? Aş fi vrut să te ajut să scapi. Să uităm povestea asta nefericită. Nu este prea târziu, o să te salvez. Mai este timp. Părăseşte-l pe acest om! Părăseşte-l şi vino cu mine. Am putere, şi chiar un pirat nelegiuit şi necredincios nu poate acţiona fără consideraţie faţă de un ambasador al regelui Franţei. O să intermediez ca să te smulg din ghearele lui.

— Domnule, este imposibil! Sunt măritată.

— *Cu el?...*

Prima reacţie a lui Bardagne a fost cea de spaimă personală.

— Şi eu care ţi-am dezvăluit misiunea cu care am fost însărcinat în privinţa lui! O să mă trădezi?

— Sigur că nu. Şi chiar sunt foarte mulţumită că mi-ai vorbit cu atâta încredere căci te voi putea ajuta să risipeşti anumite neînţelegeri. Pot chiar încă de pe acum să te ajut în misiunea dumitale dezvăluindu-ţi că el este gentilomul Rescator despre care ţi s-a vorbit. Mai devreme sau mai târziu tot aflai.

A devenit celebru în Mediterana prin faptele sale, dar care n-au fost acte de piraterie. A făcut mai degrabă să domnească ordinea, un anume echilibru economic. A trebuit uneori să înfrunte galerele Majestăţii Sale. Dar aici, în Canada, te poţi prezenta la el în deplină siguranţă. Are cel mai mare respect pentru regele Franţei şi emisarii săi...

— Şi dacă mă spânzură repede la capătul unei vergi?...

— Nu i-ar servi la nimic să te spânzure repede la capătul unei vergi... Se duce la Quebec cu intenţii de pace. Domnul de Frontenac îţi va confirma el însuşi că şi-a dorit de multă vreme această vizită de bună vecinătate.

— Cu cinci nave de război!... Dar te cred, sau cel puţin sper că nu te înşeli. E adevărat că ce mi-ai spus face ca misiunea mea să avanseze mai mult decât am sperat. Desigur, sunt binecuvântat de soartă....

Angelica se felicita deja că impulsivul Nicolas de Bardagne reacţionase aşa de bine. Dar calmul nu reprezenta decât anestezia şocului. După un moment de cugetare, el se trezi.

— Nu! Nu! exclamă el. Măritată! Dumneata! Măritată cu acest pirat! Nu contează, e un sacrilegiu! Eşti poate concubina, nu soţia lui. De ce minţi? Ai o nevoie să inventezi, să înşeli care este insuportabilă. În orice caz, nu se poate căsători cu tine. Este conte şi unul dintre cele mai mari nume din Franţa... Tu cine eşti? O servitoare! E adevărat, Desgrez mi-a dat de înţeles că eşti de familie şi că ai primit o bună educaţie. Asta e, fără îndoială, lucrul de care te-ai servit ca să-l faci să se căsătorească cu tine... Nu, nu pot crede. Iar minţi... Oricum, eu te iubesc şi această dragoste fatală face să fii a mea într-o oarecare măsură. Am tânjit prea mult, am pătimit după d-ta... Vai! eşti o zăpăcită, o nebună, dăruindu-te astfel unor oameni fără morală dar având destul curaj ca să-ţi impună. Muieraticul de Desgrez! Berne, papistaşul! Crezi că n-am înţeles la La Rochelle?... Stăpânul şi slujnica! Prostii!... Trăiaţi sub acelaşi acoperiş. A reuşit să te bage în patul lui, Berne ăsta!

— Domnule, gata, îl întrerupse Angelica, ridicându-se. Mă plictiseşti cu poveştile astea vechi şi pe deasupra mă şi insulţi. Nu accept... Plec...

Contele de Bardagne o prinse de mână şi o forţă se aşeze.

— Iartă-mă, iartă-mă, spuse el repede, sunt odios, recunosc... dar m-ai zdrobit în asemenea măsură încât nu mai reuşesc să-mi dau seama în ce măsură eşti, fiinţa distinsă şi fascinantă care m-a fermecat şi în ce măsură semeni cu celelalte femei: vicleană, mincinoasă... Nu contează! O să mă faci să sufăr mereu... Dar o să mulţumesc mereu cerului că exişti. Nimeni pe lume nu are farmecul dumitale...

El o îmbrăţişă din nou cu o pornire irezistibilă, lipind-o de el, şi, aplecându-se, îi sărută buzele, de această dată cu o aviditate sălbatică. Limba lui posesivă cerea răspunsul. O săruta însetat, la capătul puterilor, îngrozit de obsesia de a vedea îndepărtându-se izvorul găsit în sfârşit şi de care nu se va putea despărţi decât după ce-şi va fi potolit zbuciumul, după ce-şi va fi căpătat siguranţa.

Îi trebui destulă vreme până să ajungă să guste plăcerea de nedescris că ea era aceea pe care-o ţinea astfel în puterea lui, că gura ei, dulce şi caldă, fremăta sub a sa. Atunci se depărtă, foarte încet, ca în vis:

— Dumnezeu fie binecuvântat! zise el, cu o voce albă. Ce savoare au buzele tale! Dumnezeu fie binecuvântat!

— Crezi că trebuie să-l amesteci pe Dumnezeu în toate asta? întrebă Angelica care-şi recăpăta cu greu suflul.

— Da! pentru că încep să înţeleg că El mă recompensează... Am fost umilit, batjocorit, am suferit pentru Dreptate... şi pentru Dragoste. Credeam că am dat totul, că am pierdut totul... că am fost părăsit de Dumnezeu şi de oameni... ca Iov, fără speranţă, şi iată că mi-ai fost înapoiată... Nu este un miracol incredibil, un semn al Cerului?...

Noaptea ceţoasă în care se dizolvau norii filtra o lumină slabă dar care, pătrunzând sub streaşina acoperişului, îi permise Angelicăi să întâlnească privirea contelui de Bardagne, plină de o blândeţe stranie şi gravă pe care n-ar fi crezut niciodată s-o poată citi în privirile odinioară atât de vanitoase ale nestatornicului locotenent general al Regelui de la La Rochelle.

Ochii lui străluceau. Lumina care venea de pe firmament, unde stelele şi o jumătate de lună în formă de migdală se degajaseră subit din ceaţă, dădea acestei priviri cenuşii reflexul argintiu al nopţii.

"N-am observat niciodată că are ochi atât de frumoşi" gândi Angelica.

Lumina cerului, irizată, făcea să lucească buzele apropiate ale bărbatului, întredeschise de o respirație precipitată. Ea simți urcând în ea impulsul lacom de a le lua şi de a răspunde la atâta poftă. Se îmbrățişară, iar sărutarea lor fu profundă şi fără sfârşit.

Cu o mirare fără margini, Angelica se simțea cuprinsă de un sentiment îmbătător de reînviere care făcea să-i curgă în trup un sânge nou. "De această dată, Diavolița este învinsă" îşi spuse ea. Şi-o imagina fugind în zbor pe cerul nocturn, călare pe o mătură...

Gentilomul îi sprijinea ceafa în scobitura brațului, cu o presiune fermă. Degetele sale îi prinseseră bărbia dându-i uşurel capul pe spate, şi sub acea gură bărbătească era rândul ei să se adape ca o însetată. Pasiunea lui Bardagne îi oferea un elixir al cărui nume nu-l cunoştea, dar care îi reînvia carnea şi sufletul, alunga umbrele pe care ura Diavoliței i le sădise în inimă şi care îi zdruncinaseră încrederea în viață, în ea însăşi şi în destinul ei, şi uneori chiar şi încrederea în Celălalt.

Prin el, gusta toate gurile de bărbați care o adoraseră, Regele, Desgrez, Poetul... Aceşti bărbați, plecați sub jugul ei şi spunând că o iubesc, îi confirmau că va fi iubită mereu, că nu va muri niciodată, convingând-o prin pasiunea lor că o dată în plus ea va învinge, şi insuflându-i, ca într-un vârtej, curaj, avântul pentru luptă şi victorie.

Ea simți până-n măduva oaselor beția puterii care-i aparținea: aceea de a satisface şi de a încânta.

— Mă pierd, murmură Bardagne... Ce-o să se întâmple cu mine acum, că te-am regăsit?

—... Şi eu... Mă întreb, zise Angelica.

Ea se ridică, clătinându-se. Contele se repezi s-o susțină, dar ea-l refuză cu un gest vag.

— Nu, te rog... O să ne mai vedem, dragul meu. Dar pentru această seară, adio...

El o văzu fugind, o auzi împiedicându-se pe pietriş, apoi întorcându-se pentru a-i striga:

— Nu uita... piratul...

Apoi, porni în fugă.

VINUL

1

Primul obstacol de care se împiedică în fuga ei, a fost *el*.

Oare de când era acolo? Ce văzuse? Ce auzise?

Umbra era adâncă la liziera pădurii. Braţele lui Joffrey de Peyrac o cuprinseră şi ea şi le aruncă pe ale ei în jurul gâtului lui, îngropându-şi faţa în faldurile mantiei lui, într-un reflex copilăresc de panică. Ar fi fost total incapabilă să spună ce i-o provoca.

— Arzi toată, zise el cu vocea lui calmă, puţin voalată. Tremuri, te-ai enervat! Ce s-a întâmplat?

— Oh, nimic grav! E o întreagă poveste! E vorba de un gentilom din anturajul Regelui, dar nu la Curte l-am întâlnit... Totuşi, Versailles-ul este amestecat... Şi Regele... Şi totul te priveşte.

El o asculta, aplecat asupra ei, atent, în întuneric. Ea-l bănuia la pândă, notându-i febrilitatea, tremurul necontrolat al vocii. Îşi simţea obrazul incandescent, mâinile îngheţate.

— Ţi-e frig?

Frig! Cald! nici nu mai ştia. Ce se întâmplase, de fapt?

— Trecutul, înţelegi, am întâlnit trecutul, bâlbâi ea.

— Sigur, înţeleg. Nu fii aşa de tulburată, dragostea mea.

Timbrul liniştitor al vocii lui Peyrac o reconforta şi putu respira mai bine. Revenindu-şi, îşi spuse în gând că este o idioată şi, ridicându-se, continuă drumul lângă el, explicându-i pe scurt cine era Bardagne şi ce aflase de la el. Era tocmai ce presimţiseră. Regele era pe urmele lor.

— Singurul lucru care mă intrigă, remarcă el, este că, nu ştiu prin ce întâmplare, tocmai acest Bardagne care te-a cunoscut la La Rochelle şi care n-avea nici o bănuială despre relaţiile tale la Curte, a fost ales de Rege pentru o misiune care mă priveşte. Aş vrea să cred în coincidenţe, dar aici e ceva mult prea pregătit, prea organizat. Ai spune că un diavol trage sforile în culise.

— Nu vorbi de diavol! îl imploră ea.

Se apropiau de sat unde focuri răzleţe străluceau încă, oamenii dansând în jurul lor. Ea se miră. I se părea că trecuse o veşnicie de când se dusese la întâlnirea cu trimisul Regelui. Îşi trecu o mână pe frunte.

— Oh! Sunt moartă de oboseală! Nu s-a terminat petrecerea?

— Nu, nu chiar, făcu el, râzând. Abia începe. Ai uitat că am deschis unul dintre acele faimoase butoaie de vin de Burgundia pe care-l dorea atât Villedavray şi toată lumea ne aşteaptă la bordul lui *Gouldsboro* să petrecem? Haide, Doamnă, lasă oboseala deoparte! Mulţumită lui Dumnezeu, zorii sunt departe!

Şi strângând-o mai mult în braţe, grăbi pasul.

— De fapt, nu l-am fi putut invita pe acest gentilom să vină la ospăţ?

— Nu, nu, zise ea repede. Ar crede că este o capcană. Este foarte precaut.

— Mă voi duce mâine la el să mă prezint şi să-l liniştesc. Până atunci, să ne bucurăm! continuă el. Ocazia mi se pare bună. O să bem pentru întâlnirea ta cu un fost iubit, pentru reuşita proiectelor noastre şi ale sale sperând să nu se opună prea mult unele altora.

Ea-l auzi râzând ca şi cum ar fi fost una dintre glumele cele mai izbutite ale destinului.

— La Rochelle! Deci, la La Rochelle a fost! Este pentru ultima dată!

Oprindu-se, o sărută cu pasiune. Ea înregistră forţa irezistibilă a braţului care o susţinea şi care-i transmitea energie.

Peste câteva clipe, plaja apăru, luminată de torţe duse de oamenii care aşteptau, pe malul apei, lângă şalupă.

— De ce spui asta? La Rochelle?! N-am ce face! Întâmplarea m-a făcut să-l întâlnesc pe contele de Bardagne.

— Să mulţumim întâmplării, tuturor întâmplărilor, şi să nu mai discutăm... până mâine.

Şi ridicând-o în braţe, o duse până la barcă ca să nu fie nevoită să se ude.

— În această seară suntem stăpânii acestei lumi, exclamă el râzând, iar dinţii îi sclipiră. Suntem stăpânii Tadoussacului, ai Canadei şi ai regatului Franţei. Nu suntem supuşi decât ciorchinelui divin şi viţei somptuoase, pe scurt, ai vinului, părinte al omului. Să nu stricăm acest moment sublim în care vom închina în cinstea Burgundiei. Hai să bem, frumoasa mea! În sănătatea dragostei şi victoriilor noastre! În sănătatea prietenilor şi duşmanilor! În sănătatea regelui Franţei!

2

În cabina de pe *Gouldsboro*, Angelica găsi, pregătite de Yolande şi Delphine du Rosoy, o rochie, evantaiul şi mantia de curte. Însă, aşezându-se, el fu acela care-i trase ciorapii pentru a-i dezgoli picioarele. Părea foarte bine dispus şi fredona.

— Avem timp... timp... să tragem aceşti frumoşi ciorapi... pe aceste picioare divine...

Erau nişte ciorapi din fir aurit cu margini de mătase stacojie. Pantofii erau acoperiţi de satin auriu. El o încălţă ca un prinţ îngenunchiat în faţa Cenuşăresei.

—... Contesa mea hoinară!

Sărutându-i degetele uşor, o lăsă în grija Delphinei care intra cu un vas cu cărbuni înroşiţi şi un fier de ondulat.

Cu ajutorul fetei, ea fu gata repede. Se grăbea şi cu evantaiul în mână se duse în camera hărţilor, unde fusese pusă masa. Pe mal, în depărtare, le era oferit oamenilor un nou foc de artificii.

— Ce de festivităţi! îi spuse ea lui Villedavray, de care se lovise în faţa uşii sălii ospăţului. Dacă aşa este la Tadoussac, oare cum o să fie la Quebec?

— O să fie ca la Versailles, ripostă el, şi chiar mai bine sau *mai rău*!... Draga mea, continuă el, făcându-i loc să intre, dacă ţi-aş spune că în momentul Carnavalului la Quebec ni se întâmplă să cădem de oboseală pentru că am dansat, mâncat,

băut, bârfit, ne-am învârtit pe patine, am jucat cărţi şi am pierdut, fără să mai punem la socoteală toate aventurile galante care însoţesc aceste distracţii. Din fericire nu trebuie, să ne războim cu irochezii sau să murim de foame când vine primăvara... Ah! Quebecul!

Pe masă, în sală, se aprinseseră lumânări în mari sfeşnice de argint. Căldura şi parfumul înaltelor lumânări din ceară de albine se amesteca cu cea a mâncărilor pe care valeţii le aduceau. Pentru început, o enormă supieră de argint.

— Mă certam adineauri cu bucătarul în legătură cu modul de a condimenta o fiertură de vânat; consider că fazanul şi becaţa trebuie să stea şase zile la fezandat, iar el nu vrea decât patru.

— E vorba de cufundar a cărui carne este mai moale, se apără bucătarul care-l auzise. Patru zile sunt suficiente.

Oaspeţii luau loc. Era doar un ospăţ la care participau membrii obişnuiţi ai flotilei Rescatorului, cu ofiţerii şi oaspeţii lor mai mult sau mai puţin întâmplători. Societatea se formase încă de la începutul călătoriei, ajungând să constituie un grup omogen în ciuda aparenţelor, pentru că era compus din persoane care trecuseră în această scurtă perioadă prin aceleaşi aventuri şi împărtăşeau, prin forţa lucrurilor, aceleaşi preocupări. Dar, în onoarea vinului, se întinsese o masă mai somptuoasă şi se aşezaseră în faţa fiecărui oaspete cupe din cristal de Boemia cu reflexe roşiatice.

În sfârşit, vinul era turnat după moda veche, nu din carafe ci dintr-un vas special din argint aurit, în formă de navă, care reprezenta o capodoperă unică de giuvaergerie. Vinul curgea pe la prova, reprezentând un delfin cu gura deschisă, şi fiecare detaliu al navei era fidel reprodus, până şi micile personaje de argint aflate la posturile de gardă sau căţărându-se pe scările de sfoară şi pe cordaje din fir de aur şi argint împletit.

Tânărul matelot, numit în acea seară paharnic, era emoţionat să ridice această minune de pe suportul ei de argint reprezentând trei delfini ţâşnind din valuri şi ai căror ochi erau din mici diamante.

Marchizul de Villedavray rămase cu gura căscată. Era pentru prima dată când şi Angelica admira o asemenea piesă. Rescatorul era un adevărat prinţ. Capabil să suporte cea mai aspră austeritate pentru a-şi asigura poziţia, putând trăi în lipsuri, el era un mare strângător de comori. Avea ascunzişurile lui

secrete peste tot în lume şi oameni fideli pentru a păzi şi veghea minunile adunate cu răbdare. Angelica nu ştia totul despre omul care-i era soţ.

— Nu se mai cizelează în zilele noastre asemenea frumuseţi, oftă Villedavray.

Acesta data de două secole. Era creaţia aurarilor elveţieni care fuseseră multă vreme specialişti în aceste nave pentru vărsatul vinului.

Se aşezară la masă. Erau în familie şi acesta le permitea să vorbească fără înconjur. Deja discutau aprins. Angelica îl auzi pe Carlon spunându-i lui Peyrac, continuând o conversaţie pe care-o începuseră puţin înainte:

—... Nu mă supăr, dar nu sunt de acord cu uşurinţa cu care domnul de Villedavray tratează această chestiune. Pare să ignore, sau se preface că ignoră, că sunteţi considerat la Quebec drept unul dintre duşmanii regelui Franţei; în plus, sunteţi condamnat la moarte în contumacie.

— Ia nu ne mai bate capul! protestă Villedavray, aruncând rând pe rând priviri intense când spre supieră, când spre vasul aurit din care se răspândea parfumul îmbătător al vinului "său" de Burgundia. Ştim deja toate astea, te repeţi, dragul meu.

— Când e vorba să-ţi pregăteşti bateriile şi să ştii cum să abordezi o situaţie aparent fără ieşire toate au importanţă. Se întâmplă că domnul de Peyrac este precedat de reputaţia proastă de pirat din Caraibe. Acum i se adaugă şi aceea de cuceritor al Acadiei franceze până la izvoarele fluviului Kennebec. Dacă navele au adus în cursul verii informaţii suplimentare, n-ar trebui să ne mirăm că spiritele s-au încins la Quebec şi vom fi întâmpinaţi cu salve de tun.

Joffrey de Peyrac observă pluralul folosit de intendent şi zâmbi. Celălalt continua:

—... Doamna de Peyrac va trebui şi ea să se apere de bârfe. Influenţa ei asupra sălbaticilor, de exemplu, e suspectă: cum să o explici? Şi cum aţi ieşit învingători dintr-un atac irochez, după ce proprii lor şefi au fost asasinaţi sub acoperişul vostru. Crimă inexplicabilă pentru cel ce cunoaşte puţin moravurile indienilor... Aţi fost consideraţi morţi de-o sută de ori şi totuşi apăreaţi mereu în viaţă. Asta ţine de magie.

— Şi ce se mai spune despre mine la Quebec? întrebă Angelica.

El roşi de enervare:

— Că sunteţi frumoasă, frumoasă, *frumoasă!...*

Ea se înveseli la această vorbă:

— Fie vorba între noi, dragul meu, n-ai vrea să plâng din această cauză...

— Ar cam trebui.

— Ce prostie! De când au devenit francezii aşa de puritani?

— Nu este puritanism. Este teamă.

— De când francezilor le lipseşte curajul în faţa frumuseţii?...

Ea-şi scutură provocatoare bogatul păr auriu deschis, prins de două şiraguri de perle.

— Dacă se aşteaptă să mă găsească frumoasă, voi avea grijă să nu-i dezamăgesc.

Primul fel fusese servit: o supă consistentă pentru a încălzi şi pentru a evita să se strice primele efecte ale vinului bându-l pe nemâncate. Astfel, fiecare dintre ei îi simţi binefacerile, arătând o mai mare indulgenţă faţă de viaţă şi chiar faţă de intendent. Acesta fu deci ascultat cu răbdare şi politeţe în timp ce enumera toate "zvonurile rele" pentru care ştia, fără nici o îndoială, că vor trebui să dea socoteală şi care avuseseră timp să se răspândească şi să fermenteze în fundul acestui mic oraş colonial. Aceasta nu-l împiedica totuşi să savureze deliciosul vin de Madera.

—... Pariez că vă vor cere socoteală pentru moartea domnului d'Arpentigny... pentru cea a lui Pont-Briand, pentru întoarcerea lui Saint-Castine... Dar ce este mai grav, este dispariţia părintelui de Vernon despre care se va spune că a fost asasinat în aşezarea voastră într-un mod care rămâne să fie clarificat. Se pare că a fost omorât de un urs.

— Nu-i aşa, mereu te încurci, gemu Villedavray. El este cel care, din contra, a doborât ursul cu lovituri de pumn, bietul animal! Şi chiar a omorât pastorul care l-a omorât la rândul lui.

— Erai acolo?...

— Bine înţeles că eram, afirmă marchizul cu aplomb.

— N-o să mă faci să înghit o asemenea poveste. L-am cunoscut pe părintele de Vernon. Era un preot foarte distins, ponderat, rece poate, dar, în realitate, foarte blând şi plin de bună cuviinţă.

— Asta înseamnă că nu-l cunoşteai de loc. Nu l-ai văzut niciodată în adevărata lui lumină. La Gouldsboro trebuia să-l vezi. Era un adevărat Hercule, omul acesta. Nu l-ai întâlnit decât la Quebec. Ah! Gouldsboro, ce încântare! Conte, promiteți-mi că ne veți invita pe toți acolo!... Nu-i aşa, Angelica?

— Să ajungem mai întâi la Quebec, mormăi Carlon.

Terminându-şi farfuria, îşi şterse gura şi se întoarse spre Peyrac:

— Suntem ostaticii dumitale?

— Asta depinde de cum vom fi primiți acolo.

— Ha! Ha! În sfârşit v-ați demascat! făcu celălalt, satisfăcut.

Angelica încerca o senzație curioasă. Adineauri, fusese proiectată la La Rochelle şi brusc, se afla din nou în Canada, făcându-şi veşnicele griji în legătură cu sosirea la Quebec. Şi de o parte şi de cealaltă, lucrurile păreau la fel de absurde. Ar fi fost preferabil să-l invite pe Bardagne, aşa cum propusese Peyrac, şi el să fie printre ei.

La Quebec vor fi petreceri, mondenități; în umbră, însă, se vor țese comploturi. Se va discuta, se va glumi, dar râsul va ascunde planurile urzite cu viclenie şi încăpățânare. Moartea, dragostea, fericirea erau mobilul tuturor acestor scenarii. "Ce se va întâmpla cu trimisul Regelui acum? se întreba ea. Iar eu, ce-o să fac cu el? Unde-i este locul în partida pe care-o vom începe?..." Pesimistul Carlon nu cunoştea această complicație suplimentară, deşi bănuia el ceva. Acum putea fi fericit, darurile lui de prezicător de nenorociri se confirmau.

— Nu cred că soția lui are zile prea bune cu el, şopti Angelica, aplecându-se spre marchiz, care era aşezat lângă ea, şi desemnându-l pe Carlon cu o mişcare din bărbie.

— Totuşi e fermecătoare.

Şi-i lovi fruntea.

—... Ba nu! Ce prost sunt! este burlac.

— Atunci de cine vorbeşti?

— Despre domnişoara d'Hourdanne. Sunt atât de legați încât am ajuns să considerăm că are drepturi asupra lui.

— Este amanta lui?

— Nici măcar! E o dragoste platonică. Biata d'Hourdanne, iese puţin în lume şi nu consimte să iasă decât dacă e însoţită de mine. În schimb, Carlon este al ei. Ea se ocupă de sufletul şi de cariera lui, îl susţine în proiectele lui şi vorbeşte despre ele oricui, în aşa fel încât am ajuns să-i însurăm fără voia lor...

Urville şi Carlon discutau, comparând calităţile arsenalului de la Quebec cu tunurile de pe *Gouldsboro*, în ideea că acestea ar dispune de un unghi suficient pentru a lovi meterezele fortului Saint-Louis, iar Angelica îşi bătea capul să găsească un subiect de conversaţie mai puţin spinos, dar nu reuşea să pună cap la cap două idei. Ar fi preferat să fie singură pentru a-şi putea pune ordine în idei, decât să fie nevoită să conducă într-un mod plăcut o asemenea adunare mondenă.

Întâlnirea cu Bardagne îşi pierdea din importanţă în această agitaţie şi-i era greu să se convingă că existase cu adevărat. Ea privi spre Joffrey de Peyrac, care avea ochii fixaţi asupra ei cu un aer gânditor. Îşi lăsa oaspeţii să se certe fără să intervină. Şi el părea că se gândeşte la altceva. Când îi întâlni privirea, îi zâmbi scurt. Apoi îşi îndreptă atenţia spre ce se întâmpla:

— De ce să anticipăm, domnilor? zise el. Nu suntem încă la Quebec şi nu se pune problema să tragem cu tunul. Răspundem unei invitaţii a domnului de Frontenac cu care am întreţinut întotdeauna cele mai bune relaţii.

— Sigur, domnul de Frontenac este, ca şi dumneata, din Acvitania, provincie ades rebelă, înclinată spre erezie.

— Om din nord! murmură Peyrac. Dar nu vă temeţi! Din dragoste pentru Canada, îl voi uita pe Montfort*

Hotărât lucru, petrecerea începuse prost. Dacă se ajungea la albigenzi, se putea întâmpla orice. Angelica îi făcu semn majordomului. Era vremea să toarne vinul. Când vinul umplu paharele, începură să compare sclipirea lui cu cea a rubinelor.

— Iată un vin admirabil fermentat, rosti Villedavray după ce-l adulmecă şi-l gustă. Ştiţi ce-nseamnă să fermenteze vinul? O să vă spun eu, căci am stat mult în Burgundia. Să fermenteze vinul este exact mişcarea prin care un suc de struguri roşii dă un vin roşu. Se crede în mod obişnuit că-i de ajuns să zdrobeşti

* Aluzie la baronul Simon de Montfort, originar din Montfort – L'Amaury care în 1208 a trecut prin foc şi sabie provincia Languedoc pentru a eradica erezia catară.

strugurii. Nu, căci sucul ar curge alb. Strugurele roşu nu este aruncat imediat în teasc. Este curăţat de pe ciorchini şi boabele sunt puse în cuve unde, încet, de-a lungul zilelor, culoarea roşie a pieliţei lor se va transforma în suc de fermentaţie. Strugurii sunt întorşi şi amestecaţi cu un băţ, extrăgându-se sucul roşu intens, de culoarea sângelui, aproape negru pentru unele soiuri şi doar apoi se va zdrobi restul boabelor şi se va amesteca sucul obţinut cu esenţa lui purpurie. Ce de îngrijiri pentru a ajunge la aceste minunate nuanţe în care dansează soarele, la acest gust specific fiecărei podgorii.

El bău şi plescăi din limbă, cu ochii închişi.

—... Un soi de Tillez; văd şi locul, o coastă însorită, o mică clopotniţă în vârf şi orizontul care se întinde în valuri albastre, dealuri vii cât vezi cu ochii, Burgundia. Şi când mă gândesc că acel imbecil de Cartier a vrut să vă facă să credeţi că puteţi face vin în Canada... Pentru câteva coarde de viţă sălbatică pe care le-a găsit! Trebuia să-şi justifica într-un fel nebunia de a fi venit să se prindă într-o asemenea capcană în care nu este *nimic*, nimic, mă înţelegeţi, nimic altceva decât frig, noapte şi sălbatici şi în care suntem şi noi acum târâţi prin nu ştiu ce blestem, departe de frumoasele locuri ale ţării noastre. Dar numai eu vorbesc... se sperie el, privind în jur. Spuneţi şi voi ceva. Doar eu ţin mereu frâiele...

— Pentru că ne încântaţi, marchize, spuse, amabil, Peyrac, ridicând paharul spre el. Să bem un vin bun şi să vă ascultăm, ce altceva ne-am mai putea dori?

— Mă flataţi... Recunosc că e un lucru ştiut: pe oriunde trec, lumea mă place. La Curte, doar pe mine mă vedeau şi mă ascultau. N-am ce face! Iubesc viaţa şi plăcerile ei. Asta m-a ajutat, dar mi-a şi dăunat mult. Mai ales la Curte, eram invidiat mult. Sunt mai liniştit în Canada, această capcană a lui Cartier. Vedeţi, cu puţină hărnicie şi imaginaţie, se poate trăi bine şi aici. Ce vin! Recunoaşteţi că ar fi fost o crimă să-l lăsăm altora. Cui îi era destinat? Unor ignoranţi, inconştienţi, vandali...

— Episcopului şi guvernatorului Noii-Franţe, anunţă Angelica. Marchize, am plăcerea să vă aduc la cunoştinţă că nu lui Martin Dugast i l-aţi confiscat, ci reprezentantului regelui Franţei, care-l ducea drept cadou personal acestor înalte personaje.

— *Reprezentantului regelui Franței*! exclamă Villedavray, înțepenind, cu paharul ridicat. Şi l-ai văzut? L-ai întâlnit? Îl cunoşti? El e cel ce te iubeşte? Ha! Ha! Deci e adevărat că era la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste*.

Privirea lui se plimba de la Angelica la Peyrac, aşteptând răspuns la întrebări.

— Ce poveste minunată! O să mi-o povesteşti.

Făcând semn servitorilor să-l servească din nou, bău cu încântare.

— Divin!

— Râdeți, marchize, protestă Angelica, care râdea şi ea, dar aflați că, fireşte, pe soțul meu îl acuză de acest gest nepoliticos.

— Ah! Foarte nostim!

— Nu-i aşa nostim. Este un trimis special al regelui. Este însărcinat cu o misiune. Ce aduce? Scrisori? Ordine? Şi dumneata îi iei vinul. Îi strici dispoziția!

— Să-i fie de bine! N-avea decât să se arate, să se apere. Nu-i ştiu nici măcar numele. Dumneata îl ştii? se adresă el Angelicăi.

Ea clătină din cap, nespunând nici da, nici nu.

— Dumneata ştii totul! zise el. Şi o să-mi spui tot, *tot*. Ne-am înțeles. În orice caz, povestea asta cu vinul n-are nici o importanță. Cu câte avem pe conştiință, riscând eşafodul, spânzurătoarea sau rugul, patru butoaie de vin, oricât de bun ar fi, nu sunt decât un fleac.

— Ce vrei să spui? se sperie Carlon.

Villedavray îl fixă cu un aer sinistru.

— Şi în plus, mai e şi moartea ducesei de Maudribourg.

— Taci, zise Carlon, privind înspre servitori.

Dar marchizul înlătură obiecția cu un gest dezinvolt.

— Ei sunt cu noi, au văzut tot, au împărțit tot, ce-o să le ascunzi? Adevărat, iată ce suntem noi pe acest vas. *O bandă de tâlhari legați de un secret teribil.*

Înveselit, bău cu poftă.

—... Ador asta! Simt că trăiesc. Vin, prietene! ordonă el, ținând paharul spre servitorul care rămăsese pironit în spatele lui pentru a nu mai alerga mereu. Da, este o senzație de-a dreptul exaltantă. Să fii, în sfârşit de partea excluşilor, a blestemaților, a celor ce au dreptate fiindcă sunt împotriva legilor...

Vă imaginaţi că asasinatul ducesei o să treacă neobservat?... Toate eminenţele religioase au fost anunţate de sosirea ei, o binefăcătoare de o bogăţie nemaipomenită, iar părintele d'Orgeval în primul rând – se spune că sunt rude – se va informa despre ce i s-a întâmplat.

— Ah! e îngrozitor, se plânse Carlon. Îmi răsuceşti cuţitul în rană.

— Ba nu, dramatizezi!

— Cum dramatizez? Moartea unei tinere femei, seducătoare, a unei nobile doamne protejată la Curte... şi de părintele d'Orgeval, în acele condiţii oribile...

— Erai acolo şi n-ai făcut nimic, după câte ştiu. Doar ea a avut un gest de umanitate, zise el, arătând-o pe Angelica.

— Dragul meu, n-am hotărât noi să ştergem...

— Nu-i aşa de uşor...

Cei doi seniori canadieni, Grandbois şi Wauvenart, care încercau de câteva momente să intre în vorbă, reuşiră să se facă auziţi:

— Ce tot spuneţi! O crimă... N-a fost ucisă, Dumnezeule! Eram acolo. Amintiţi-vă... Ea singură s-a dus în pădure şi a fost mâncată de lupi. Dar d-na de Peyrac a salvat-o pe plajă.

— De altfel, de ce aţi salvat-o? întrebă Wauvenart întorcându-se spre Angelica. N-am înţeles niciodată.

— Nici eu, spuse Angelica.

I se părea că aude strigătele sfâşietoare ale Ambroisinei în mâinile oamenilor furioşi. Bău un pahar mare de vin ca să-şi revină.

—... Nu ştiu de ce am făcut asta... poate pentru că eram singurele femei pe plajă. Vă rog, să vorbim de altceva.

— Ah, femeile! exclamă Villedavray. Ce-ar fi lumea fără ele: lipsită de blândeţe, de duioşie, de farmec, de tandreţe, de capricii, de aceste surprinzătoare şi ilogice schimbări al căror secret îl au numai ele...

— Etienne, te ador, spuse Angelica sărutându-l.

— Vinul acesta este prea tare, comentă Carlon, ridicând paharul în lumină pentru a-l privi bănuitor. Cred că începem să ne îmbătăm.

— Abia atunci adevărul îţi va apărea în fundul paharului, zise Villedavray.

— Da. (Carlon rămase întunecat) De fapt, noi am ucis-o pe ducesă şi iată de ce conştiinţa noastră ne mustră. Ai dreptate, Villedavray. Fără voia mea, sunt complice la o crimă.

— La două, tranşă marchizul.

— Două! tresări intendentul.

— Da! Una: cea pentru care te mustră conştiinţa. Moartea ducesei de Maudribourg. Şi cea de-a doua: bei cu noi în această seară vinul destinat guvernatorului şi episcopului.

— Nu-i cunoşteam provenienţa când m-am aşezat la masă.

— Nu înseamnă că nu-l bei şi chiar îl consideri bun.

3

Timp de câteva secunde intendentul Carlon rămase copleşit. Se vedea că încearcă să-şi amintească cum ajunsese în această situaţie atât de delicată.

Mai întâi fusese capcana englezilor pe râul Saint-Jean, intervenţia lui Peyrac care-i salvase să nu cadă în mâinile lor, apoi Tidmagouche, acea judecată pe plajă pentru care primiseră mărturia sa oficială şi în care fusese obligat să asculte rechizitoriul unor crime oribile, cu martori care păreau că ies brusc din pământ pentru a povesti lucruri uluitoare şi-l implorau să se pronunţe în privinţa verdictului.

O aventură nebunească. Încă se mai întreba cum fusese determinat să joace acel rol. N-o să se mai ducă în Acadia niciodată...

— Of, de ce-am plecat în acea călătorie în Acadia? gemu el.

— Chiar aşa, de ce? ricană Villedavray. O să-ţi spun eu de ce: voiai să-ţi bagi nasul în treburile mele, să mă împiedici să-mi iau dividendele. Îţi închipuiai că se face un turneu în Acadia ca un turneu de provincie pentru a încolţi datornicii. Acadia este altceva. N-o tratezi aşa. Bine ţi-a făcut Acadia că te-a zdrobit. Nu mai eşti decât o cârpă...

— Ba nu, nici chiar aşa, protestă Angelica, sărind în apărarea celui nedreptăţit. Etienne, eşti prea rău. Nu-l ascultaţi, domnule intendent. S-a băut prea mult. Mâine o să vă reveniţi.

— Dar n-o să uiţi ce s-a spus, insistă Villedavray, feroce.

Să uiţi! să uiţi Acadia. Şi dacă uiţi să uiţi, o să ştiu eu să-ţi amintesc!...

— Eşti dur cu el, Etienne.

— Angelica, şi el este dur, dacă îl cunoşteai la Quebec. Este un bici transformat în om. De aceea n-o să pierd această superbă ocazie să-mi iau revanşa. Nu mă cunoşti. Sunt, pot fi foarte, *foarte rău*.

Gândurile Angelicăi zburau, rătăceau... Bardagne! La Rochelle! Un vis, o existenţă ştearsă! Dar azi, viaţa îşi relua cursul. Totul era diferit. Era la adăpost, apărată de un om pe care nu-l speria nimic şi care o înconjura cu dragostea lui. Ca atrasă de un magnet, îl căuta din ochi la capătul mesei şi văzându-l, prezenţa lui îi dădea o siguranţă liniştitoare. Roata se întorsese. Îi fusese dată fericirea.

El ridica încet paharul spre ea, în semn de omagiu, părând să repete de departe: "Să bem! Să bem! În sănătatea regelui Franţei!..."

Ea bău şi, împreună cu acest nectar al zeilor, simţea curgându-i prin sânge fericirea, triumful. Bău mult căci îi era sete şi vinul era bun. Valul său dulce şi călduros trezea în gura ei gustul unei voluptoase sărutări fără sfârşit. Îi potolea în mod minunat setea, dar părea să provoace o sete încă şi mai arzătoare.

"De ce acea sărutare?" îşi spuse ea.

Părea aberant şi totuşi nu putea regreta nimic. Simţise o plăcere infinită şi deosebită. Viziuni de la La Rochelle, dureri şi bucurii care nu-i aparţineau decât ei... Prin acele buze care-i aminteau emoţii vechi, era ca şi cum ar fi sărutat o fantomă, o soră pierdută, rănită şi urmărită, ea însăşi fiind în sfârşit absolvită de păcate...

Lângă ea, Villedavray continua să peroreze:

— În schimb, mai primejdios de cât Carlon, este Castel-Morgeat. Guvernatorul militar. Unul dintre cei mai mari duşmani ai voştri.

— Totuşi e gascon, şi el, ca Frontenac şi soţul meu.

— Da, dar întunecat, sectar. A fost de partea părintelui d'Orgeval precum strămoşii lui, odinioară, de partea Reformei, crezând în ea. Îi place intoleranţa, este în firea lui.

— E oare protestant? Într-un post aşa de înalt?

— Nu, dar e fiu de convertit, şi asta-i şi mai rău. E cu totul altceva, însă, cu Sabine de Castel-Morgeat, care conduce de fapt oraşul, având totul în mână. Cucernică, fără exagerare, se ocupă de toate, de binefaceri, de lux, de mondenităţi, cu aceeaşi plăcere. Intriga şi caritatea îi sunt la fel fireşti. Sunt unii care o consideră urâtă şi rea. Eu nu. O iubesc ca pe o soră. Acum însă, ne-am certat în legătură cu fiul ei, Anne-François. Orgeval l-a trimis pe tinerel să facă pe vânătorul în ţinuturile de sus. Eu am protestat, dar ea este cu totul supusă lui Sebastien d'Orgeval. Se spune că-i este amantă.

— Nu se poate, el e iezuit, se indignă Angelica.

— Oh! ştii, iezuiţii...

— Mai bine taci! Ai băut prea mult şi începi să bârfeşti.

Şi luă o înghiţitură din vinul greu care potolea pe deplin setea, fără însă a o linişti. Din contră, de îndată ce ajungea pe limbă, provoca o nevoie din ce în ce mai mare în străfunduri, ca o foame ce îi transmitea puterea sevei terestre şi reînnoia elanul de viaţă şi voluptatea de a exista. Căldura radia în ea ca un incendiu aprinzându-i brusc întreaga fiinţă. Fu nevoită să iasă, dar aerul proaspăt, deşi-i făcea bine, o ameţi şi mai mult căci, în întuneric, legănatul navei accentua vertijul.

Din *braseros* ai căror cărbuni aprinşi sclipeau în noapte, ca însuşi reflexul vinului, se înălţa aroma cărnurilor fripte. Se râdea lângă baterie unde Cantor şi Vanneau le distrau pe Fetele regelui, iar pe băncile de cart mateloţii cântau. Fiecare om, inclusiv sentinelele, avusese dreptul la o jumătate de vin de Burgundia în căni de cositor.

Angelica făcu câţiva paşi în întuneric şi în ciuda forfotei de pe navă, se simţea singură cu acea minunată companie pe care i-o oferea beţia: dublul său, brusc încântat, amical. "Cine să te întreacă?" îi spunea umbra sa glorioasă. Ce tot spune acest Carlon? Viitorul îţi aparţine. Ai Dragostea, ai Frumuseţea... Mai ai încă tinereţea... Vigoarea, gustul fiecărui lucru de savurat şi protecţia unui bărbat invincibil care te adoră... Doar să apari şi vei cuceri Quebecul...

Un braţ, ca un cerc de fier o înconjură, o forţă o atrase, o mână îi întoarse faţa.

— Sunt cu toţii complet beţi, zise vocea lui Peyrac. Dragostea mea! Dragostea mea!

În acea ceață, în acel vârtej, îi simțea mâinile care o amețeau și mai mult, mângâind-o.

—... Iubirea mea! Iubirea mea!

O săruta, părând că nu se va sătura nicicând de buzele ei. "Şeitană"! "Şeitană"! repeta el, cu un fel de indulgență înduioşată, amuzată. Aceasta i-l amintea de prințul persan... Şi el îi spunea: "Şeitană... Diavoliță!"

—... Vino, sufletul meu, majordomul aduce fazanul... O să guşti din delicatesele care-l însoțesc, care te vor ajuta să depăşeşti amețeala şi o să ne încânți cu prezența ta. Parcă se stinge lumina atunci când te îndepărtezi. Nu mai suntem decât nişte bieți bărbați grosolani, părăsiți la capătul lumii.

4

De această dată, intendentul vedea dublu. Erau doi justițiari care-l priveau din capătul mesei unde Peyrac luase loc.

— Aveți prea multă influență asupra noastră, zise el cu o voce cleioasă. Înțeleg de ce regele v-a măturat din calea sa. Nu cunosc decât un om care să vă poată egala puterea asupra ființelor, Sebastien d' Orgeval. Dar el nu are aur ca să învingă.

— În schimb are legiunile cereşti şi uneori, atunci când are nevoie, chiar şi pe cele diavoleşti.

Intendentul nu reacționă, continuând să-l privească fix pe Joffrey de Peyrac care-i părea, prin ceață, un fel de diavol.

— Ştiți prea multe despre mine, despre noi toți.

— Nu, vă înşelați, domnule intendent, zise Peyrac, însuflețindu-se brusc. Sunteți pentru mine un necunoscut, căci nu ştiu decât ce vreți să-mi arătați. O infimă parte din dumneavoastră. Aşa suntem cu toții, misterioşi, nearătând în exterior decât o mică parte. Şi totuşi, mărturisiți, domnule intendent, n-ar fi bine uneori să rupem imaginea pe care alții o au despre noi? Suntem condamnați, sufocați, legați de aceste imagini. Vă propun un joc în această seară. Să schimbăm imaginea. Să întoarcem altă carte, cea pe care o ascundem în mânecă, cartea cea mai prețioasă pentru că ştim că nu va putea fi jucată niciodată. Şi totuşi ştim că ea a fost atuul nostru, adevărul, esența vieții noastre. Astfel vom fi între prieteni... şi

nu duşmani, privindu-ne în ochi, fără ascunzişuri. Acum sunteţi la mine acasă, pe acest vas. În altă parte, e noapte. Vă aflaţi *în altă parte*. Lumea e pustie. A dispărut. Noaptea este propice, confidenţelor. Să ne privim pe noi înşine şi să ne dezvăluim... fără ruşine, fără fard, fără reticenţe... Ce v-ar fi plăcut să fiţi, domnule Carlon, dacă n-aţi fi făcut carieră în Administraţie?

— Nu, nu asta!... exclamă Carlon, ca ars.

Jocul lansat de Peyrac transformase brusc atmosfera; Feţele se ridicau, ochii căutau în volutele fumului de tutun apariţia unor viziuni din vise uitate.

— Domnule intendent, aveţi onoarea, îi şopti Joffrey de Peyrac.

— Nu, asta niciodată, vă spun, strigă din nou Carlon. Şi în beţia lui încăpăţânată, lovi de mai multe ori cu pumnul în masă. Nu mă mai joc... Plec.

Dar nu reuşi să se ridice şi căzu pe scaun.

— Bine! O să dau eu exemplu, zise Peyrac. Încep.

Se lăsă pe spate în lumina aurie a lumânărilor, iar buzele sale, admirabil modelate, aveau o puternică şi atrăgătoare senzualitate. Această gură transmitea un fel de blândeţe restului feţei a cărei expresie era, cel mai adesea, întâmplător sau voit, destul de puţin prietenoasă. Provoca teamă, se spunea. Poate din cauza cicatricelor, poate din cauza privirii pătrunzătoare a ochilor foarte negri. Pielea sa era întunecată, de parcă avea sânge maur în vene, iar cicatricele care o brăzdau îl făceau şi mai impresionant. Totuşi, văzând această gură vie şi sensibilă simţeai nevoia s-o vezi surâzând. Pentru Angelica, acest surâs însemna toată fericirea din lume şi văzându-l, când se întorcea spre ea, simţea o bucurie atât de intensă încât îi venea să leşine.

Şi el păru să caute în bârnele plafonului imaginea unei viziuni, încarnarea unui "eu" care să corespundă exact aspiraţiilor fiinţei sale.

— Mai degrabă decât să fiu doar un pribeag pe acest pământ, începu el, strecurându-mă printre miile de ocazii pe care ţi le oferă viaţa, lumea, de a construi sau pierde averi, stare care, nu o neg, corespunde oarecum unei anumite părţi a firii mele aventuroase, ce urăşte monotonia, dar îmi lasă totuşi un sentiment de neîmplinire, acela de a fi pierdut pe drum, constrâns sau forţat, un destin pentru care aş fi fost creat... Mai degrabă totuşi de a deveni prinţ, stăpânul unei provincii, cum am fost

odinioară prin moştenire, cu toate responsabilităţile, onorurile, gloria şi servituţile, mi-ar fi plăcut să fiu un om simplu, stăpân pe el însuşi şi pe intuiţiile sale ştiinţifice, în taina unui laborator. De afară, un mecena generos m-ar aproviziona cu cele mai bune aparate, retorte şi instrumente ce se pot găsi, fără să trebuiască să mă preocup de căutarea şi mai ales de achiziţionarea lor, sarcini copleşitoare pentru un savant al cărui spirit este adesea ca o pasăre cu aripile retezate. Vrea să se înalţe, vede, ştie, *dar nu poate*. Îi lipsesc mijloacele, timpul, liniştea... Este gonit, urmărit, exilat în lume. Ah, să te încui într-un laborator, ca într-o celulă, şi să te apleci asupra acestor lumi invizibile, necunoscute, în continuă mişcare. Să nu ştii dacă e zi sau noapte. Să asişti la miracolele unei creaţii fără încetare reînnoită şi care nu are sfârşit. Să ştii că ai în tine puterea, forţa să mergi mai departe, mereu mai departe. Să extinzi limitele cunoaşterii umane...

— Nu vă cred, zise Villedavray. Sunteţi mult prea epicurean şi războinic pentru a vă acomoda cu o asemenea existenţă. Şi unde e gloria, renumele?

— Puţin îmi pasă de ele.

— Dar femeile, dragul meu? Vă puteţi lipsi de ele aşa de uşor?

— N-am spus că un savant care ar avea posibilitatea de a face fără încetare lucruri pasionante ar trebui să se lipsească de plăcerile vieţii.

— Să trăieşti în mijlocul retortelor, nu e cam arid? zise Grandbois.

— Farmecul lor este dintre acelea ce nu se explică şi pe care neiniţiatul nu-l înţelege. Multe domenii sunt aşa. Moulay Ismael, suveranul Marocului, suveran sângeros, iubind fastul şi desfrânat până la lubricitate, mi-a spus într-o zi că una dintre cele mai mari voluptăţi pentru el era rugăciunea. Ori, pentru cineva care nu este înclinat spre misticism, lucrul nu are nici o evidenţă. Se poate că dacă Moulay Ismael nu s-ar fi născut rege al Marocului, ar fi putut fi un mare ascet al deşertului.

— Vreţi să spuneţi că ştiinţa provoacă şi voluptăţi secrete?

— Da!

Şi surâsul pe care-l iubea Angelica se ivi pe buzele Rescatorului.

— Despre această sete nestăvilită şi personală a fiecăruia vreau să vorbesc când spun: ce v-ar fi plăcut să fiţi dacă... Barssempuy, curaj!... E rândul tău.

Fostul secund al piratului Barbă de Aur roşi. Era încă un bărbat foarte tânăr, frumos, amabil, inteligent, având o bună pregătire de duelist şi călăreţ, model exemplar de mezini de familie care nu văd altceva decât armata, Biserica sau aventura pentru a continua să-şi ducă viaţa după rangul lor. El alesese aventura. Nu era mare diferenţă, considera el, între a lupta la bordul unui vas de piraţi sau la bordul unui vas al regelui. Ba erau chiar mai multe şanse de a face avere. Cel puţin aşa credea la început. Recent însă, moartea logodnicei sale, Marie-la-Douce, îl schimbase şi trăsăturile îi erau întunecate de amărăciune. El spuse că toate acestea nu aveau nici o importanţă, că nu avea nimic de adăugat, apoi îşi reveni.

— Aş fi vrut să fiu fratele meu mai mare, spuse el, nu atât pentru onorurile şi bogăţia datorate moştenirii, cât pentru domeniul unde trăiam. Aş fi vrut să-l înfrumuseţez, să dau petreceri fastuoase, ca Fouquet la Vaux-le-Vicomte. Aş fi ţinut o mică curte cu savanţi şi artişti; aş fi făcut studii literare, căci aveam gust pentru lucrurile spiritului. Ori, fratele meu trăieşte la Curte, asupreşte ţăranii pentru a-şi ţine rangul, iar domeniul se ruinează. Încerc să uit. Această carte nu este cea care poate fi jucată. Viaţa depinde de soartă.

— Care era locul dumitale de frate mai mic faţă de fratele mai mare? întrebă cineva.

— Eram fratele lui geamăn, răspunse Barssempuy simplu.

O asemenea lovitură a sorţii emoţionă adunarea, pregătită deja de numeroasele libaţii.

— De ce nu l-ai omorât? întrebă Villedavray, cu candoare.

— Tocmai ca să evit să nu fiu tentat s-o fac am fugit.

— Cine ştie, băiete, poate nu-i departe ziua când îţi va lăsa locul!

— Are fii.

— Nu regretaţi nimic, domnule Barssempuy, interveni Angelica. Astăzi, nu se mai poate sta la moşie şi încă şi mai puţin să trăieşti acolo ca un prinţ. Regele nu mai tolerează asta. Aţi pierde toate favorurile lui. Doar ţinând lumânarea sau cămaşa la culcarea regelui la Versailles mai poţi avansa şi câştiga cu ce să trăieşti şi să repari acoperişurile proprietăţilor.

După aceea, Erickson ului pe toată lumea declarând că dorința lui ar fi fost să fie regele Poloniei.

— De ce al Poloniei? întrebă Villedavray.

— De aia. E un vis: puterea dată.

— Dar a renunțat la coroană și s-a retras la mănăstire.

— Nu acesta, celălalt.

Nimeni nu știa prea multe despre istoria Poloniei. Lăsară pe mai târziu o inițiere asupra monarhilor polonezi, care, cu Erickson, promitea să fie bine făcută.

Fallière se vazuse multă vreme mușchetar al regelui, dar nu era gascon și-i lipseau banii ca să se poată impune în această structură foarte închisă. În plus, abilitatea lui în mânuirea săbiei lăsa de dorit. După ce-și făcuse studiile, preluase îndatoririle tatălui lui și putuse apoi să ajungă geometru-magistrat municipal.

Părerile zburau, vinul circula și uitau să mănânce ascultând atâtea dezvăluiri neașteptate. Unul spuse că nu visase niciodată nimic, că nu regretase nimic și că-i era foarte bine așa: să trăiască, de pe o zi pe alta. Un altul se scărpină la ceafă, spuse că parcă-și amintește de ceva ce și-ar fi dorit, dar nu mai știa ce. Majoritatea știau. Grandbois mărturisi că n-avusese decât un vis: să fie foarte bogat, să poarte perucă, să aibe trăsură, servitori, servitoare și să nu iasă niciodată din locuința lui, el, care-și petrecea timpul prin văi și munți, în barcă pe râurile Acadiei sau pe corabie prin Golful Francez. Dar din nefericire, avea mereu buzunarele goale. Nu-i rămânea nici un gologan. Adio castel, trăsură, viață liniștită!

— Dar ce-ați fi făcut toată ziua în castel? întrebă Angelica.

— Aș fi jucat cărți, aș fi bătut valeții, mi-aș fi îngrijit guta, aș fi tăiat trandafirii și, în fiecare seară, aș fi avut o femeie în pat...

— Diferită?

— Nu, mereu aceeași, tânără, mai puțin tânără, nu contează, dar femeia mea, ce mai! O femeie doar pentru mine, mereu acolo, fără să fie nevoie s-o caut, să mă pună la cheltuieli. Asta mi-a lipsit întotdeauna. Nu-mi place să dorm singur, mi-e frig și apoi, uneori, am spaime ca atunci când eram copil... Viața pe care o ducem pe râul Saint-Jean nu-mi dă nici o șansă.

Indiencele! Puah!... Scuzaţi-mă, doamnă, mă abat de la subiect... Sunt bogat, asta-i sigur... Dar nu-i suficient ca să mă întorc în regat...

— Cârpeşte-ţi buzunarele, Grandbois, strigă Wauvenart râzând zgomotos şi bătându-se pe burtă.

— Vorbeşte când ţi-o veni rândul, nătărăule, mormăi Grandbois, şi n-o să mai râzi atât.

Wauvenart tăcu şi deveni gânditor.

— Eu mă vedeam preot, zise el în sfârşit, şi chiar iezuit.

Această declaraţie brutală, făcută grav şi venind de la micul nobil de Acadia, ale cărui jovialitate deşuchiată, spirit de aventură, avânt războinic transpăreau în întreaga lui persoană, produse asupra auditorilor un efect neaşteptat. Toată lumea se puse pe un râs nestăvilit. El nu se supără şi aşteptă să treacă furtuna.

— Da, voiam să fiu iezuit, repetă el. Voiam să domin.

— O formă de putere ca oricare alta, zise Peyrac.

— Aşa este! Şi aş fi putut. Blazonul meu este destul de cunoscut. Studiile mergeau bine. Am făcut chiar un an de seminar.

— Nu mai spune, făcu Grandbois, uluit.

— Şi ce s-a întâmplat? întrebă cineva.

— Mi-a fost frică. Am simţit... Trebuia să ai un semn de dincolo. Mie-mi mergea prea bine; să te desprinzi de pământ, e o senzaţie extraordinară, dar trebuie să nu te temi. Orgeval face asta cum respiră. L-am văzut, o dată, rugându-se la o bună distanţă de sol. Ca sfântul Ignaţiu. Pe mine, însă, asta m-a impresionat. Ei îmi spuneau : " Eşti talentat, ai simţul misticismului." Este fără îndoială adevărat. Dar am plecat. Acum, când văd indienii chemându-şi demonii şi vorbind cu spiritele lor, îmi spun că toate acestea nu sunt chiar atât de teribile, că aş fi putut să mă acomodez şi uneori am impresia că mi-am greşit calea...

— Oare, din întâmplare, n-ai băut cam mult, întrebă Grandbois, şi vrei să-ţi baţi joc de noi?

— Ei, şi ce! Te miri? Sunt lucruri care se întâmplă. Când se va întoarce Cavalerul de La Salle, care în acest moment se găseşte prin Mississippi în căutarea Mării Chinei, o să-l întrebi pe el. Şi el a fost iezuit.

— Mă descurajezi, zise Grandbois. O să avem destul timp să aflăm toate astea când o să murim. Ţi-am spus că mi-e frică de întuneric... Oare butoiul e gol? Mai aduceţi vin!

— Ei bine, eu o să vă uimesc, zise Villedavray cu o naivitate încântătoare, dar aş fi vrut să fiu femeie. Invidiam veselia care părea a fi apanajul acestor frumoase creaturi şi faptul că ele n-au decât să se mărite ca să trăiască după pofta inimii, să cheltuiască, să se gătească şi să zburde fără grija zilei de mâine. Dar mă descurcam destul de bine cu moştenirea şi văzând toate avantajele pe care mi le permitea poziţia mea de mascul, am încetat să-mi regret sexul.

— Domnule intendent, e rândul dumneavoastră acum.

— Nu am nimic de mărturisit.

— Spuneţi-mi doar mie, imploră Angelica, luându-i mâna peste masă.

Acest gest înfrânse rezistenţa lui Jean Carlon.

— Ei bine, iată. Când aveam optsprezece ani, am avut o întâlnire.

— Era frumoasă?

— Nu.

— Atunci?

— Nu era o femeie1

— Ah!

— Dar cine era? întrebă cu blândeţe Angelica.

— Molière, zise Carlon cu o voce aproape de neauzit.

Apoi se însufleţi.

— Se numea atunci Poquelin, la Orléans, unde mi-am făcut studiile cu el pentru a deveni avocat. Jean-Baptiste şi cu mine scriam adesea tragedii şi montam spectacole. Ca şi el m-am hotărât să mă dedic artei teatrului, dar tatăl meu m-a bătut şi mi-a spus că voi fi blestemat, îngropat ca un câine, fără binecuvântare, în afara cimitirului. El mă visa onorabil. Asta se înţelege, şi eu am urmat calea pe care mi-a trasat-o el.

— Şi aţi reuşit, constată Angelica. Ca şi Moliere în ceea ce-l priveşte! Totuşi, v-aş spune, domnule Carlon, nu regretaţi. Viaţa de comedian este o viaţă nebună, şi fostul dumneavoastră coleg ştie care-i preţul pentru a face astăzi Curtea să izbucnească în râs. Mai bine să fii în lojă decât pe scenă.

— Iată-ne deci mulţumiţi cu toţii de soarta noastră, încheie Peyrac, ridicând paharul. Domnule Carlon, nu veţi fi blestemat. Cât despre mine, mă felicit pentru drumul întortocheat pe care l-am urmat fiindcă m-a adus în această seară aici, în Canada, să petrec cu voi. Să bem deci pentru vieţile noastre, pentru succesele noastre, pentru visele noastre! Şi pentru Moliere, adăugă el, întorcându-se spre Carlon.

— Pentru Molière, repeta acesta cu voce joasă şi ochii i se umeziră.

Şi când toate paharele erau ridicate, roşii şi sclipitoare, se auziră în depărtare acordurile ghitarei lui Cantor, fluiere şi harpe care-l acompaniau, în timp ce voci clare cântau:

Alouette! gentille alouette! Alouette, je te plumerai...

— Tineretul nu ştie ce ştim noi, zise Villedavray. Tinereii ăştia nu ştiu că au în mânecă cartea care nu va fi niciodată jucată. Ei privesc înainte şi văd toate drumurile deschise. Să bem pentru speranţele lor!...

Băură îndelung. În fundul paharelor străluceau soarele, dealurile, umbra cramelor, spuma din teascuri, poezia culesului şi picioarele goale ale oamenilor zdrobind şi amestecând dulcea recoltă de ciorchini în cuve uriaşe de stejar alb.

— Pentru Burgundia! Pentru vinul Franţei! strigă Villedavray, liric.

Şi începu să plângă, spunând că regatul este departe, că erau uitaţi pe aceste pământuri ingrate. Îi doreau morţi, scalpaţi, sacrificaţi cu toţii pe altarul naţiunii, fiica mai mare a Bisericii: Franţa. Exaltarea sacrificiului, durerea exilului îi umpleau inima şi nu ştiai dacă lacrimile lui erau de amărăciune sau de tandreţe. Carlon plângea şi el gândindu-se la Moliere. Totul începea să degenereze.

Angelica se sculă, nu foarte sigură pe picioare. Domnii urmau să fumeze şi ea, cu dragă inimă, se va duce să se arunce în pat şi să doarmă.

— Doamnă, n-aţi vorbit, protestă o voce.

— Oh, e adevărat! Domnilor, ce-aş mai putea spune după aceste grave confesiuni? Am dorit de mult să plec în America.

— Ah! vedeţi!

— Dar eram un copil. Mai târziu, în toate întâmplările pe care le-am trăit, vedeam limanul care-ar conveni inimii mele ca pe o locuinţă elegantă şi confortabilă, locuită de un bărbat pe care l-aş iubi şi care m-ar iubi, iar eu făcând prăjituri pentru copilaşii care m-ar privi aşezaţi în jurul mesei.

— Un vis modest, de fapt... Ca şi cel al lui Grandbois. N-aţi visat niciodată, ca toate femeile, la cele mai mari onoruri, la Versailles, la Curte... să-i plăceţi regelui?

— Aş fi putut place regelui, dar mi-a plăcut mai mult să-i displac.

— Ce nebunie! exclamă cineva.

— N-o să ne spuneţi că aţi sfidat Curtea... Acel paradis bântuit de personaje puternice...

Ea se îndepărta, dar brusc, întorcându-se spre ei, spuse:

— ... şi de cei ce otrăvesc...

Şi ca şi adineauri, pentru Wauvenart, declaraţia ei, împotriva oricărei logici, trezi o enormă izbucnire de veselie. Ca şi Wauvenart, ea lăsă să treacă criza fără să se supere. Toată lumea era veselă şi era într-adevăr caraghios: otrăvitori la Versailles!

Ea încheie apoi:

—... Iată de ce sunt aici.

—... În mâinile unui pirat, suflă Joffrey, care începuse să fumeze unul din lungile trabucuri care-i plăceau atât de mult.

— Deci, e adevărat?... Şi pe ea aţi capturat-o, Monseniore?

— Nici chiar aşa... dar aproape...

— Când s-a întâmplat asta?

Angelica se strecură lângă Peyrac şi-şi puse degetele pe buzele lui, căci el părea hotărât să dea o explicaţie.

— Nu, iubitule, taci! O să-i încurci pe aceşti domni!... E o poveste prea lungă.

Peyrac îi luă degetele şi le sărută, fără să se sinchisească de adunare. Şi ea îi atinse într-o mângâiere uşoară părul bogat şi negru. Vinul risipea reţinerile dintre ei care, uneori, înăbuşeau tandreţea.

În trecere, Villedavray o trase uşor pe Angelica de rochie şi-i spuse:

— O să-mi povesteşti tot, nu-i aşa? Istoria iubirii cu acest personaj tenebros, domnule de Peyrac... Când o să fim la Quebec...

— Oare o să ajungem vreodată acolo? L-ai auzit pe intendent... or să mă alunge cu pietre, or să mă ardă de vie... El însuși o să aprindă rugul. Așa cred...

— Doamnă, ce tot spuneți?... Să mă păzească Dumnezeu de o asemenea faptă, exclamă Carlon ridicându-se, nu m-ați înțeles... Spuneam asta... doar să vă pun în gardă... în gardă...

— În gardă, mușchetari, intonă Grandbois.

— Cei din Quebec nu sunt proști... Sunt sigur că-i veți vrăji... O să vă cadă... *la picioare...*

— N-am nevoie de asta! exclamă Angelica râzând în hohote. Domnule intendent, vă iert *totul*, pentru aceste vorbe bune... Să nu le uitați mâine când vă veți trezi...

Îi fu greu să ajungă la ușă și să ia o gură de aer proaspăt, înainte de a traversa puntea fără să se împiedice și să urce scările.

5

Peyrac urmărise de departe râzând dialogul dintre intendent și soția sa. Erau cu toții beți, fără îndoială, și adevărata lor fire ieșea la iveală. Chiar și Carlon, acest flăcău bătrân, căzuse sub farmecul Angelicăi.

Primejdia cu această femeie este că e mereu ea însăși și cu atât mai mult când vinul îi aduce în obraji acea văpaie, acea lumină în ochi, acea sclipire pe dinții descoperiți într-un râs voios. Foarte rar o vedeai râzând! Era... seducția întruchipată. Angelica la Versailles... Angelica râzând așa în fața regelui. Ce bărbat i-ar putea rezista! Fie el rege, cioclu sau auster funcționar de finanțe. Unde o ducea oare?... Tot orașul va fi mort după ea... îi va cădea *la picioare*!... O mică durere, pe care o știa însoțită întotdeauna de fericire și plăceri, strânse inima lui Peyrac. Era greu s-o împartă! Văzând-o așa de accesibilă și având o reală putere asupra bărbaților, i se înflăcăra dorința și adorația pe care i-o purta.

Se surprinse rămânând mut de încântare, cu privirea întoarsă spre ușa pe care ea dispăruse. De când contele de Peyrac sărutase în treacăt degetele Angelicăi, cu o pasiune nedisimulată, marchizul de Villedavray devenise gânditor și chiar trist. El izbucni brusc:

— Nu e drept.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă iubeşte, se indignă marchizul, ea vă iubeşte *cu adevărat*. E nebună după dumneavoastră. Doar dumneavoastră contați pentru ea...

— Sunteți aşa de sigur?

— E evident...

— Cum aşa, marchize?

Marchizul făcu atunci o declarație uimitoare, ce nu părea să decurgă logic din întâmplările precedente. Dar nimeni nu mai avea logică la acea oră.

— *Doar dumneavoastră puteți s-o faceți să sufere*, zise el.

— O clipă, zise Peyrac, arătându-i cu un gest că se gândea la altceva.

El îşi duse la buze trabucul, şi simți, privind fumul albăstrui, crescând bucuria pe care i-o trezea vorbele lui Villedavray.

"*Vă iubeşte cu adevărat... E nebună după dumneavoastră...*"

Şi apoi : "*Doar dumneavoastră puteți s-o faceți să sufere...*"

Aici se afla semnul pe care până acum nu reuşise să-l afle – şi, cine ştie, poate semnul exact al oricărei iubiri – puterea de a o face să sufere, de a o face să plângă. Deci, când ți se rupe inima, ştii... iubeşti...

Ori, îşi amintea că a auzit-o suspinând ca un copil, în spatele uşii, în seara în care o lovise şi fusese tulburat, nevoind să recunoască ce însemna asta. Doar el avea puterea de a-i sfâşia inima, de a o aduce la disperare, de a o face umilă şi patetică acea minunată privire de smarald ce pentru alții putea fi atât de nemiloasă.

Brusc, nu-şi mai invidia rivalii, de care ea se putea despărți cu o atât de candidă răceală, cu cruda simplitate şi indiferență a femeilor obişnuite cu omagiile bărbaților, care-şi fac doar plăcerea şi se eliberează fără remuşcări. Regele... Moulay Ismael... Bieții oameni!...

Doar el dintre toți amanții ei avea puterea de a face să-i curgă lacrimile, acest sânge al inimii, s-o vadă în genunchi în fața lui. Mai trase un fum, încet, cu ochii pe jumătate închişi.

Ezita să creadă, simţind încă vârful ascuţit al îndoielii, nu fără acea plăcere tulbure şi voluptoasă, imensă, pe care ţi-o trezeşte percepţia unei asemenea puteri asupra unei fiinţe ce-ţi aparţine pe de-a întregul.

Dar cu ea, cu Angelica... Atenţie! Putea fi tentat să abuzeze de această putere pentru plăcerea de a primi mărturia unei priviri supuse, de a o vedea plecându-şi capul graţios, de a-i constata capitularea... Dar cu ea... Atenţie! Şi începu să râdă. Ştia al naibii de bine că putea şi ea să-i facă la fel...

Indiferent la efectul vorbelor sale asupra contelui, Villedavray continua să vorbească pe un ton mâhnit:

— Dar de ce *dumneavoastră*? Doar dumneavoastră? Aici stă misterul! Aici e nedreptatea! Nu sunteţi nici măcar frumos... Sunteţi chiar înfricoşător, intimidant. Sigur, sunteţi bogat... Dar oare nu suntem şi noi?... De altfel, nu asta o leagă de dumneavoastră... Fastuos desigur, dar să împărtăşească viaţa unui gentilom aventurier, este oare soarta unei femei aşa de distinse? Cum am mai spus adineauri, ea ar trebui să fie la Versailles... Ei bine, în lipsa Versailles-ului, eu o s-o fac regina Quebecului.

Şi-i aruncă lui Peyrac o privire piezişă.

— Sunteţi gelos?

— Pot fi.

Figura marchizului se lumină.

— Sunteţi deci sensibil? Dar asta e minunat. Hotărât lucru, sunteţi un bărbat adevărat. Puteţi fi chiar şi gelos. Aveţi toate atuurile. Înţeleg de ce vă iubeşte. Deşi nu-mi pot imagina cum a putut avea loc o apropiere între două fiinţe aşa de diferite, atât de neasemănătoare.

Peyrac se apleca peste masă spre marchiz şi-şi apropie obrazul de el pentru o confidenţă:

— Iată cum stau lucrurile... Am cumpărat-o acum şaptesprezece ani pentru o mină de argint. Tatăl ei nu-mi dădea mina dacă n-o luam şi pe fiică-sa. Am negociat afacerea, dar nu văzusem şi copila pe care-o vindea...

— Şi ea era?

— Ea era.

— Aţi avut întotdeauna noroc, Peyrac.

— Nu, nu întotdeauna. Aşa cum se întâmplă, ne-am iubit, dar am fost despărţiţi.

— Cine v-a luat-o?

— Regele.

— Deci, Regele este rivalul dumneavoastră?

— Nu, e şi mai grav. Eu sunt rivalul Regelui.

— Ah, da! Asta vrea să spună că Regele o iubeşte, dar ea vă iubeşte pe dumneavoastră.

— Da.

Villedavray rămase pe gânduri.

— Asta-i grav. Să sperăm... Poate Regele a uitat-o?

— Credeţi că o poate cineva uita, fie el şi Rege?

Villedavray clătină din cap în semn de negaţie. Confidenţele lui Joffrey de Peyrac, pe cât de preţioase, pe atât de neaşteptate şi senzaţionale, îl consolau definitiv. El îşi frecă mâinile:

— Ehei! Situaţia devine din ce în ce mai complicată, mi se pare. E grozav! Viaţa e frumoasă!

SOSIRI ŞI PLECĂRI

1

Bardagne aştepta... aştepta...

Angelica îl vedea de departe, patrulând pe mal. Câteva personaje în mantii bogate şi pălării cu pene stăteau deoparte privind în direcţia lui, respectându-i însă nerăbdarea solitară a cărei cauză nu trebuiau s-o înţeleagă. Erau probabil oameni ai casei sale şi din suita lui, pasageri ca şi el pe *Saint-Jean-Baptiste*, dar a căror atitudine le definea poziţia în raport cu el şi importanţa rangului şi a funcţiei sale.

El aştepta pe plaja de la Tadoussac sosirea frumoasei lui servitoare de la La Rochelle şi, ca orice îndrăgostit, părea preocupat doar de un singur lucru. Va veni oare? O va mai revedea? Era totuşi de necrezut că se găsea acolo.

*

* *

După o noapte de beţie care aproape îi ştersese amintirea întâlnirii lor din seara precedentă, era obligată să recunoască adevărul. El era acolo şi o aştepta. O altă fantomă pe drumul ei. De când intraseră pe fluviul Saint-Laurent avea uneori impresia că avansează prin neguri fără nume, din care o pândeau umbre. Şi iată că una dintre ele se întrupa din ceaţă: Nicolas de Bardagne. Iar în spatele lui, poliţistul Desgrez, domnul de la Reynie, locotenentul de poliţie al regatului şi chiar Regele însuşi, strigând-o cu vocea înăbuşită: “Angelica! Nu te pot uita!”...

Ieri seară, Nicolas de Bardagne, apărut dintr-un trecut dispărut, o ţinuse în braţe şi ea sărutase pe buzele lui toate aceste chipuri uitate. Vesela seară cu vin de Burgundia de pe *Gouldsboro* săpase parcă o prăpastie adâncă între acest moment şi noua zi. Trebuia să recunoască totuşi că oaspeţii de pe vas, ridicându-se de la masă la primele ore ale dimineţii, erau buni doar să se prăbuşească în pat.

Fusese o noapte delicioasă şi îmbătătoare, iar dimineaţa avea impresia că a visat totul, chiar şi existenţa trecută, cu dramele şi nebuniile ei...

O dimineaţă nouă în Canada. Aerul era îngheţat şi pur, fluviul avea reflexe de argint. Dar trebuia să-şi amintească. Bardagne era acolo, şi împreună cu el, ameninţarea.

De ce trebuia – dacă Regele avea nevoie să-l ancheteze pe stăpânul străin de la Gouldsboro şi Wapassou, din regiunea Maine din America, care-i ameninţa, după părerea unora, posesiunile de dincolo de mare – să-l fi ales tocmai pe acesta?...

Joffrey vedea în asta mai mult decât o coincidenţă. Totuşi, Regele nu ştia, probabil că Nicolas de Bardagne o întâlnise pe Angelica la La Rochelle, după cum nici fostul guvernator al acelui oraş nu-şi putea imagina că ea, o biată servitoare a unei familii din înalta burghezie hughenotă, ar fi putut călca vreodată la Versailles.

— O servitoare, fără îndoială, foarte admirată, spusese Joffrey, râzând. Dar privirea lui era întunecată şi Angelica îşi amintea de gelozia lui faţă de Berne şi, mai recent, conflictul pe care-l avuseseră în privinţa lui Colin Paturel. El îl ucisese în duel, deasemenea, pe locotenentul de Pont-Briand, doar pentru că îndrăznise s-o dorească.

"M-am ars, îşi spuse ea. Acest Bardagne e imposibil. Aşa a fost mereu. Niciodată n-a vrut să înţeleagă ce înseamnă să discuţi când era vorba să-mi obţină consimţământul. Îl goneam, dar revenea întotdeauna."

Trebuia să recunoască însă că, în ciuda repulsiei pe care o simţea în acea vreme faţă de omagiile masculine, credinţa şi încăpăţânarea dorinţei sale vulcanice sfârşiseră uneori prin a o tulbura.

"Şi acum a apărut şi în Canada, mergând la Quebec ca şi noi, pentru a petrece iarna acolo. Ne putem aştepta să iasă scântei..."

Ce se ascundea sub toate acestea? Hotărâtă să meargă pe uscat şi să-şi revadă la lumina zilei fostul iubit, Angelica ezita. Unde era oare Joffrey? Ar fi preferat să-şi asume această a doua întâlnire lângă el. Să meargă alături de el spre reprezentantul Regelui pentru ca acesta să înțeleagă că este soția lui, legată de el, şi că nu putea fi vorba de alianță între ea şi Bardagne, dacă cel pe care-l numea "pirat" nu lua parte la aceasta.

Brusc, îl zări pe contele de Peyrac care venea pe mal şi înainta spre Nicolas de Bardagne, urmat de garda lui spaniolă, iar inima începu să-i bată cu putere. Dar nu trebuia să se sperie. Era vorba de bărbați care voiau, înainte de toate, să evite orice conflict. Responsabilitățile lor erau prea serioase pentru a-şi permite să ia în considerație problemele personale.

Ea-i văzu salutându-se politicos, măturând solul cu pana pălăriei, ca nişte gentilomi ce erau. Apoi, se apropiară şi vorbiră un moment între ei, schimbând cuvinte ce păreau cuviincioase. Fiecare părea că suportase bine şocul.

Nicolas de Bardagne era puțin mai scund ca Joffrey, dar nici unul dintre ei nu manifesta vreo atitudine dominatoare. Se întrețineau ca nişte persoane de rang înalt în cursul unei întâlniri diplomatice, reprezentând poate interese contrarii, dar care doresc să găsească o cale de înțelegere.

Angelica lăsă luneta şi alergă la babord ca să coboare în şalupa care o aştepta. Dar, apropiindu-se de mal, constată că Joffrey de Peyrac îşi luase rămas bun de la reprezentantul Regelui şi se îndepărtase. Contele de Bardagne era din nou singur pe mal, aşteptând-o. Stătea nemişcat, privind fix în direcția lui *Gouldsboro,* căutând-o din ochi pe punte. Nu văzuse că se afla în ambarcațiunea care se apropia de mal. Ea se abținu să-i facă semne amicale şi continuă să-l observe pe măsură ce se apropia.

"Ce e neplăcut, îşi spuse ea, e că seamănă cu Philippe, cum mi s-a părut aseară. Dar nu ştiu de ce."

Oare din cauză că expresia gravă şi frivolă de altădată făcuse loc unui fel de melancolie distantă pe care nu i-o observase până atunci?

Trăsăturile i se înnobilaseră parcă. Fără mustață părea mai tânăr. Se vedea mai bine că avea acel ten mat natural pe care-l întâlneşti ades la cei din vestul Franței, care contrasta în mod plăcut cu lumina albastră a privirii sale. Nu se putea nega că

avea ceea ce se cheamă prestanţă. Era unul dintre acei gentilomi care ştiu să poarte mantia, specie devenită rară în aceste vremuri ale burghezilor parveniţi, cum remarcase acea ciumă de Ambroisine în ziua în care Joffrey de Peyrac o salutase atât de elegant după moda franceză, pe ţărmurile de la Gouldsboro.

Bardagne purta perucă sub o pălărie rotundă, cu pene, după ultima modă, întreaga sa persoană răspândind un aer de distincţie. Hotărât lucru, mustaţa, sau mai degrabă lipsa ei, îl schimba mult. Ea n-ar fi putut spune ce-l deosebea de omul pe care-l cunoscuse cu doi ani înainte. Pe faţa sa era ca un nor. Dar această expresie, puţin morocănoasă, se şterse la vederea ei. O zărise în momentul în care cobora pe ţărm. Se repezi înaintea ei, apoi se opri la câţiva paşi pentru a o saluta, înclinându-se.

— Ce zeiţă vine la mine! exclamă el. Dragă Angelica! Te văd la lumina zilei şi aşa ştiu că nu visez. Te descopăr aşa cum te-am bănuit în întuneric, ieri seară, încă şi mai frumoasă, mai strălucitoare, dacă se poate. Ce miracol! Nu-ţi voi ascunde că eram atât de tulburat, atât de neliniştit, temându-mă să nu mă înşel, să nu înnebunesc, ce ştiu eu, nerăbdător să mă asigur că eşti reală, că n-am fost pradă unei iluzii trecătoare. N-am putut închide ochii toată noaptea.

“ Şi noi ne-am îmbătat criţă! gândi Angelica. Cu vinul *lui* de Burgundia! E nedemn!”

Ca pentru a îndrepta situaţia, îi întinse cu amabilitate mâna. El i-o sărută avid.

— Am putut vedea adineauri că l-ai întâlnit pe soţul meu, zise ea.

Domnul de Bardagne se întunecă.

— Da! Penibil moment pentru inima mea rănită. Totuşi recunosc că mi s-a prezentat cu multă curtoazie. Văzându-l de departe, în mijlocul acelei gărzi de sumbri străini, mi-am dat seama fără greutate cu cine aveam de a face. O gardă spaniolă! Ca şi cum n-am fi în război cu Spania! O sfidare în plus. Pe scurt, mi-am dat seama imediat că acest gentilom cu alură de condotier este, vai, şi cel care te-a cucerit. Figura lui inspiră o oarecare frică. Totuşi, a venit la mine cu politeţe şi cuvinte amabile, m-a asigurat de devotamentul său faţă de regele Franţei, lucru de care mă îndoiesc, şi că sunt pe deplin liber, ceea ce vine destul de târziu, după ostracizarea pe care ne-a impus-o în

primele zile după ancorarea la Tadoussac. Poate-ţi datorez această indulgenţă... El afirmă că vom putea pleca chiar mâine, reparaţiile de pe Saint-Jean-Baptiste fiind terminate. Deci nu mă pot plânge de întâlnirea cu el, dar asta nu poate şterge amărăciunea pe care mi-o inspiră.

Şi după un moment de tăcere, reluă:

—... M-am gândit că dacă el este Rescator, atunci cu el ai fugit de la La Rochelle. Aveam îndoieli în legătură cu identitatea lui, dar îmi amintesc că s-a rostit acest nume celebru în lumea marinarilor: Rescator. Acum înţeleg totul. Aşa l-ai întâlnit.

— "Nu tocmai", vru să spună Angelica.

Dar el îşi continuă ideea:

— Sigur, înţeleg. Te-a obligat, şi condusă de acea sentimentalitate feminină care adesea e înşelătoare, l-ai considerat drept salvatorul tău. Ai vrut să-i arăţi recunoştinţă... Dar de ce l-ai luat în căsătorie, copilă nefericită?! Ce dezastru! De ce n-ai aşteptat să vin ?!

— Nu puteam ghici că vei veni în Canada.

— Nu, să vin la La Rochelle, vrei să spui. De ce n-ai aşteptat să vin la La Rochelle, în loc să fugi aşa?

— Urma să fim arestaţi. Baumier avea lista. Şi de altfel, mă anunţase că nu te mai întorci, că eşti dizgraţiat.

Bardagne scrâşni din dinţi.

— Ticălosul! Îmi pare rău că nu l-am străpuns cu sabia ca pe un şobolan împuţit ca este.

— Asta n-ar fi rezolvat nimic.

— Să nu mai discutăm de povestea asta nenorocită, încheie Bardagne cu un suspin. Acum ai ajuns doamna de Peyrac.

— Nu chiar acum.

Era pe punctul de a-i explica că-l luase în căsătorie pe Joffrey de Peyrac odinioară şi că, de fapt, după ce fuseseră despărţiţi cincisprezece ani, îl întâlnise în mod miraculos în acea întâmplare de la La Rochelle, dar tăcu. Se simţea puţin depăşită de gravitatea momentului.

Bardagne avea deja tendinţa de a o considera o mincinoasă neruşinată şi-l vedea deja mirându-se de neadevărul unei asemenea poveşti. Era un om care nu voia să audă decât ce-i convenea şi-i era greu să accepte realitatea dacă aceasta risca să-i spulbere iluziile sau speranţele. Deci, la ce bun să-i facă

confidenţe? Le-ar putea divulga şi întări astfel poziţia duşmanilor lor la Quebec.

Ce se ştia despre ei, de altfel, în acel oraş? Ce informaţii, adevărate sau false, circulau pe ascuns? Le va afla când vor fi acolo. Era inutil să le dea apă la moară.

Ştia bine că, în calitate de Revoltata din Poitou, care ridicase armele împotriva Regelui Franţei, că era încă sub ameninţarea legilor franceze care o puseseră sub urmărire. Poziţia ei era încă şi mai primejdioasă decât cea a lui Joffrey, pe care regele îl amnistiase în secret. La toate primejdiile care o pândeau în Noua Franţă pe ea, cea însemnată cu floarea de crin ca o criminală, se adăuga aceea de a fi recunoscută şi arestată.

Cercul se strângea. A-şi povesti istoria însemna să se predea cu mâinile legate reprezentantului Regelui. Chiar şi îndrăgostit de ea, acesta nu va reacţiona oare cu severitate? Nu trebuia să uite că tocmai el fusese însărcinat de Ludovic al XIV-lea să se informeze despre cuplul lor şi să afle dacă femeia care-l însoţea pe contele de Peyrac nu este Revoltata din Poitou.

Nu va fi uşor. Când îl auzea, ca în acest moment, vorbindu-i despre Rege, descriindu-i cum stătuse respectuos în faţa Regelui – ea, care fusese în braţele Regelui – şi cum Majestatea Sa îl însoţise până la uşă, dându-i ultimele instrucţiuni, şi ce palat de o frumuseţe incomparabilă era Versailles-ul sub soarele de iunie, îi venea să-l întrerupă şi să-i spună : “da, ştiu...” şi să-l întrebe: “S-a construit noua seră de portocali? Aripa stângă a palatului a fost terminată? Ce piese a mai scris Moliere?” Dar se abţinu la timp şi schimbă subiectul:

— Am uitat să te întreb, exclamă ea. Te-ai căsătorit?

— Să mă căsătoresc? se sufocă el. Eu! Ce-ţi trece prin cap?

— De ce nu? În doi ani, mi se pare că ai fi putut să te hotărăşti.

— Eu! Doi ani infernali, da! Chiar nu-ţi dai seama câte am îndurat. Disperarea mea de a te fi pierdut, dizgraţia apoi! Să mă căsătoresc! Eşti inconştientă!

El, care era odinioară atât de mulţumit de sine şi de viaţă, părea afectat. Lua totul în tragic.

Îi povesti că, în ciuda protecţiei lui Desgrez, fusese aruncat în închisoare. Domnul de La Reynie, locotenent general de poliţie, venise în persoană să-l elibereze. Angelica profită de ocazie pentru a-i pine întrebarea care-i stătea pe limbă:

— De fapt, cum s-a putut, după atâtea întâmplări nefericite, să fii recomandat Regelui pentru o misiune care nu este lipsită de importanță?

— Domnul de La Reynie a făcut-o, tocmai... Presupun că aşa s-au petrecut lucrurile. Regele căuta o persoană de încredere pentru această misiune în Canada. Îi stă în obicei, o ştiu, să i se adreseze locotenentului său de poliție, Domnul de La Reynie, care are informațiile cele mai multe despre aproape toți supuşii din regat. Ori, Desgrez nu pleacă de lângă el. Este mâna lui dreaptă. Văzându-l pe de La Reynie preocupat să-l mulțumească pe Majestatea Sa, i-a vorbit despre mine şi, probabil, a fost destul de convingător, fiindcă domnul de La Reynie a intervenit personal să mă scoată de la Bastilia şi să-mi descurce cazul înainte de a mă prezenta. Iată, deci, de ce, după toate câte mi-a făcut acest Desgrez, îi datorez recunoştință.

— Da, înțeleg... Desgrez, spui! Ah! Desgrez te-a recomandat pentru a-l servi pe Rege în Canada! Care te-a însărcinat să te informezi despre domnul de Peyrac.

— De altfel, chiar el, Desgrez, a fost cel desemnat de domnul de La Reynie să mă însoțească la Versailles. Dar, de această dată, s-a arătat discret şi a stat într-un colț al cabinetului regal, în timp ce mă întrețineam cu Majestatea sa. Versailles l-a impresionat, probabil. Se pleca adânc, deschizându-mi uşile. În sfârşit, de această dată, a înțeles care-i este locul. N-am spus nimic şi n-am făcut aluzie la acel episod nefericit de la La Rochelle. Aşa am considerat. În sfârşit, iată cum s-au petrecut lucrurile!

Da, Angelica înțelegea foarte bine. Şi Joffrey nu se înşela când bănuia, în culisele acestei numiri, influențele unui demon capricios, trăgând sforile şi aruncându-l pe bietul Bardagne, fără voia lui, pe urmele celei pe care o iubise atât.

Regele, aşezat, în măreția lui, sub lustrele de la Versailles, şi cerându-i lui Nicolas de Bardagne cu o voce în care încerca poate să-şi controleze un tremur: "Aveți grijă, deasemenea, domnule, când veți fi în Canada, să descoperiți dacă *femeia care trăieşte cu contele de Peyrac* nu este cea care s-a luptat cu noi odinioară în provinciile noastre sub numele de Revoltata din Poitou. A dispărut şi poliția mea o caută în zadar de doi ani. Ea, ca şi el, sunt persoane primejdioase..."

Iar polițistul Desgrez, în picioare lângă groasele draperii albastre brodate cu flori de crin, asculta aceste cuvinte ascunzând

sub o mască impasibilă un zâmbet batjocoritor. Desgrez se distrase grozav urzind iţele acestei intrigi. Ea şi-l imagina meditând, calculând, cu ochii lucind. Cu această ocazie, sub acest plan machiavelic, voia s-o caute pe ea, marchiza Îngerilor, s-o găsească...

"Desgrez, prietene"... gândi ea, cuprinsă de o bruscă nostalgie...

— Te gândeşti la Desgrez, zise contele de Bardagne, pe un ton amar. Nu, nu nega, este evident. Se vede cum îţi strălucesc ochii. În sfârşit, aş fi lipsit de recunoştinţă dacă m-aş supăra pe el. Cu tot ce are neplăcut acest personaj, mă înclin şi nu pot uita că datorită lui, în loc să putrezesc pe paiele umede ale temniţei, mă găsesc astăzi liber în Canada, lângă tine.

Naivul de Bardagne!

Tot discutând, făcură câţiva paşi, indiferenţi la mulţimea obişnuită a portului. Doar ei doi veneau din Europa, de la La Rochelle, şi el o cunoscuse cu mult înaintea acestor indivizi. Se consola spunându-şi că, în inima ei, el avea vechime, şi că între ei erau amintiri comune, aproape amintiri de familie.

— Cât îmi plăcea La Rochelle, suspină el.

— Şi mie.

— Visez des că sunt la La Rochelle. Mi se pare că a fost perioada cea mai fericită a vieţii mele. Acolo te-am întâlnit. Îmi plăceau şi papistaşii aceia intoleranţi. Aveau un simţ al familiei care-mi convenea. Femei serioase, inteligente. Chiar aşa, vorbeai de căsătorie. A fost o vreme când mi-ar fi plăcut să mă însor cu fiica cea mare a domnului Manigault, frumoasa Jenny. Dar ce spaimă când am aruncat o vorbă acelei familii calvine! Eu eram diavolul! Mi-a fost preferat un ofiţeraş, Garret, prost, dar hughenot.

Amintirea lui Jenny o tulburase pe Angelica. Sărmana! Răpită de sălbatici. Dispărută în fundul pădurii americane. Acest ţinut este crud...

Fiindcă Bardagne n-o întrebă nimic, ea preferă să nu-i povestească ce i se întâmplase lui Jenny.

—... Ce le-am cerut? continuă trimisul Regelui. O convertire... M-au luat foarte de sus. Totuşi, o convertire nu-i ceva teribil. Oamenii aceştia, dacă vor să fie francezi, n-au decât să respecte legile. Nu putem lăsa să se instaleze anarhia, să împărţim regatul în două state dintre care unul să-şi judece

prinţul. Dacă vrem să-l distrugem pe Rege, cu ce să-l înlocuim? Englezii l-au decapitat pe al lor. Vezi la ce duce asta, astăzi... Să-l pună pe altul pe tron. Am discutat de pomană cu aceşti încăpăţânaţi de hughenoţi. Nu-i nimic de făcut. Au preferat să-şi abandoneze toate bunurile decât să se plece... Şi cu toate astea se considerau cei mai buni supuşi ai Majestăţii Sale. Ştiu că le dai dreptate, cu acea inconştienţă feminină care ne nedumereşte atât pe noi, bărbaţii. Poţi vedea că au făcut o socoteală greşită. Erai sub influenţa acelui Berne, stăpânul tău. Un bărbat, lacom, asta se vedea... te dorea, am remarcat. În prezenţa ta, se prefăcea că nu-şi îndreaptă niciodată privirile spre tine. Simt aceste lucruri... Mă îndoiesc că a rezistat ispitei...

— Când o să-l laşi pe bietul Berne în pace? suspină Angelica. E departe şi nu rişti să-l întâlneşti pe aici. Şi aminteşte-ţi că nu mai sunt slujnica lui...

— E adevărat! Eşti soţia acelui pirat, mare senior îngâmfat. Te-a sedus cu averea lui. Asta-i situaţia. Dar nu-i drept şi n-o s-o accept. Trebuie să-mi aparţii, să fii amanta mea. Trebuie să te am.

— Aici? întrebă Angelica, arătând spre mărunta piaţă a satului, în mijlocul căreia se opriseră. Apoi izbucni în râs în faţa aerului său dezamăgit.

—... Hai, dragă domnule de Bardagne, măsoară-ţi cuvintele, te rog. Ele exprimă un anume sentiment care mă flatează, sigur, dar trebuie să fii rezonabil. Ai în faţa dumitale pe soţia contelui de Peyrac, ceea ce înseamnă, nu-ţi fie cu supărare, că-i datorez credinţă şi fidelitate. Şi nu vreau să-ţi amintesc că bărbaţii cu caracterul lui au un foarte viu simţ al onoarei. Iar dumneata, nu eşti dintre cei pe care teama de un duel îi poate face să dea înapoi. Deci, binevoieşte să iei în seamă doar punerea mea în gardă, prietenia pe care mi-o inspiri şi neplăcerea pe care aş avea-o de a te vedea în necaz.

Ea-şi dădu seama că Bardagne o asculta visător, mult mai atent la inflexiunile vocii sale decât la sensul micii cuvântări pe care i-o ţinea. Suferea cu încântare.

— Te regăsesc, suspină el cu beatitudine, te revăd cum conduceai cu mână fermă treburile gospodăreşti. Ce bine ştiai să le vorbeşti copiilor! Mi s-a întâmplat să fiu gelos pe copiii lui Berne când le vorbeai. Visam să fiu într-o zi în braţele tale şi să mă cerţi aşa, blând, cu aceeaşi voce, mângâindu-mi fruntea.

— Te cert, după cum vezi.

— Dar nu sunt în brațele tale, şi nu-mi mângâi fruntea!

El se destinsese şi râseră amândoi, prieteneşte.

Contele de Bardagne îşi strecură brațul sub cel al Angelicăi.

— Nu te teme, mi-am dat seama. E dur, dar (şi-i sărută mâna) eşti prea delicioasă ca să pot fi supărat pe tine. Ciuda mea față de tine ar putea fi justificată, mi-ai turnat o otravă în sânge, dar mi-ai dat şi atâta fericire! Aş fi ingrat să-ți imput chinurile mele şi să te supăr. De aceea îți promit să fiu cuminte în viitor. Dar să nu-ți mai iei zborul.

— Unde-ai vrea să-mi iau zborul, bunul meu prieten, spuse ea râzând, nu vezi că vrând, nevrând, curentul ne împinge pe toți spre Quebec ca în fundul unui năvod şi că ne vom întâlni acolo, peştişori de toate soiurile, ca să petrecem iarna?

— Deci, o să te văd... o să te văd, murmură el, ca şi cum nu putea crede într-o asemenea fericire. Asta presimțeam ieri seară: există ceva providențial în această întâlnire.

Angelica nu era aşa de convinsă, şi vedea mai degrabă rânjind în spate figura ironică a lui Desgrez.

Dar dacă îşi imagina existența care-i aştepta la Quebec, cu capcanele care le vor fi întinse la tot pasul, prezența neaşteptată a lui Bardagne aducea un element nou şi mai curând benefic. Dacă o iubea într-o asemenea măsură încât să fie orbit de pasiune, şi gata de orice pentru a-i face pe plac, îi va fi util cum i-a fost şi odinioară la La Rochelle. Căci, chiar şi domnul de Frontenac îi datora trimisului Regelui o anumită supunere.

Investit cu puterea de a fi pentru un timp ochiul Regelui în colonie, vor încerca să-l flateze, temându-se că un raport nefavorabil din partea lui le-ar putea atrage dizgrația. Însărcinat să rezolve dilema reprezentată de ea şi Joffrey, el va avea tendința să se încline de partea lor, ca să n-o supere. Oricum, era un noroc că a fost numit pentru această misiune el şi nu altul.

La acest gând, ea se simți uşurată, sentiment care o făcu să strângă brațul contelui de Bardagne pe care se sprijinea în mers şi, surprins de această strângere afectuoasă, el o privi cu un aer de uimire fericită.

În acel moment, ochii Angelicăi, care se îndreptau spre orizontul fluviului ca pentru a se însenina cu aspectul liniştit al

apelor şi al ţărmurilor îndepărtate, distinseră o pată albă care se mărea în amontele fluviului: o pânză.

Portul intră imediat în mişcare, copiii alergau, coborând de pe culmea colinei unde se afla satul, şi trecând pe lângă ei, ţipau:

— *Maribelle!*

2

— *Maribelle!* exclamă Nicolas de Bardagne, nu-i acel vas la Regelui care trebuie să vină în ajutorul meu de la Quebec?

— Dar nu eşti atacat!... strigă Angelica cu mânie.

Ea-şi smulse braţul pe care el i-l ţinea tandru sub al său.

—.... Încetează să te crezi în permanenţă în pericol. Nimeni nu te ameninţă. Şi roagă-te ca imbecilul acela, de acolo, să nu aibe intenţia să tragă în noi! Abia atunci situaţia dumitale va deveni complicată. Cât despre mine, bagă-ţi în cap, odată pentru totdeauna, că ceea ce-l supără pe soţul meu, contele de Peyrac, mă supără şi pe mine. Ai spera în zadar să rămâi printre prietenii mei dacă eşti de partea duşmanilor lui.

Ea-l lăsă acolo, deconcertat şi mâhnit şi alergă până la ţărm unde-şi găsi copiii şi gărzile de corp. Se ciocni aproape pe Marguerite Bourgeoys care sosea însoţită de fetele ei şi de un grup de pasageri de pe *Saint-Jean-Baptiste*. Ele-şi aruncară o privire rapidă. Nu se mai întâlniseră de două zile.

Angelica zise repede:

— Să nu speraţi că acest sosirea acestui vas va schimba ceva. N-am venit să ne luptăm...

— Împărtăşesc speranţa dumitale, o asigură Marguerite Bourgeoys.

Dar era un fel de nesiguranţă în mulţime. Fiorul de îndoială care îi traversă, fără voia lor, pe spectatori, se linişti repede. Îşi dădeau seama că, cu calm, grupuri de mateloţi înarmaţi se desfăşuraseră în jurul satului şi înconjuraseră încet plaja, devenită neagră de lume.

Oamenii domnului de Peyrac nu se arătau deosebit de ostili, dar atitudinea lor urma să-i descurajeze pe cei care-ar fi încercat să înceapă lupta înainte să se audă vocea tunului.

Privind spre radă, Angelica văzu că locul navelor se schimbase. Acestea, fără să se observe în agitaţia dimineţii, îşi întinseseră pânzele şi începuseră manevrele. Cea comandată de Barssempuy, trecuse puţin de *Gouldsboro* şi asigura garda frumosului vas care rămânea la ancoră, dar ale cărui saborzi ridicaţi lăsau să se vadă gurile negre ale tunurilor. Unele erau îndreptate spre *Saint-Jean-Baptiste* al cărui echipaj era la balustre, iar celelalte în direcţia noului sosit.

Cele două mici iahturi şi vasul de tonaj mai mare, se îndreptau spre larg. Ca şi zilele trecute când îl culeseseră de-a dreptul pe *Saint-Jean-Baptiste* ce se târa spre Tadoussac, se aşezau în semicerc, închizând cursul fluviului Saint-Laurent şi interzicând orice înaintare spre vărsare, la nord.

Noul sosit, presupunând că voia să treacă dincolo, nu avea altă soluţie decât să se îndrepte spre Tadoussac, intrând, de voie, de nevoie, în plasa formată pentru a-l primi.

Astfel, în timp ce Angelica flirta cu reprezentantul Regelui, şi fiecare se ocupa, fără grijă, de treburile lui, Joffrey de Peyrac şi echipajele sale puseseră în funcţiune un dispozitiv de apărare care, cel puţin, nu permitea să fie luaţi prin surprindere.

Fusese, fără îndoială, prevenit de sosirea lui *Maribelle*. Acesta se mărea văzând cu ochii, îndreptându-se direct spre port. Probabil estimase situaţia şi văzuse că nu era chip să scape.

Rămânea de văzut dacă, *din onoare*, nu va face un gest nefericit.

— Nu mi-ar plăcea să trag asupra unui vas al Majestăţii Sale, murmură Peyrac.

Şi Angelica îşi dădu seama că era în spatele ei, sosit cu garda şi ofiţerii.

— Vrei să te întorci cu mine pe *Gouldsboro*? o întrebă el. Se poate să trebuiască să-l primim peste puţin timp pe comandantul de pe *Maribelle* şi prezenţa ta nu poate decât să ajute discuţia pe care o vom avea.

El îl salută cu politeţe pe Nicolas de Bardagne care stătea la o oarecare distanţă şi o ajută pe Angelica să ia loc în şalupă ca şi pe copii, pe Yolanda şi Adhemar.

Angelica era atât de preocupată, în ciuda calmului lui Peyrac, încât nu se mai gândi să-l privească pe reprezentantul Regelui. În timp ce vâsleau spre Gouldsboro, *Maribelle*, acum

atât de aproape încât se auzeau ordinele ofiţerului pe pasarelă, schiţă o manevră. Marinarii escaladau hobanele şi fugeau de-a lungul vergilor, pânzele se întindeau, altele se strângeau rapid, şi greul vas viră dintr-odată.

— Se întoarce la Quebec, strigă Adhemar.

Din şalupă, toată lumea îl urmărea, intrigată. Dar Maribelle intra doar pe Saguenay, în spatele capului care-i străjuia intrarea.

— Dacă debarcă, nu pot oare lua Tadoussacul prin spate? întrebă Angelica cu jumătate de voce.

— Ambele maluri ale lui Saguenay sunt păzite, răspunse Peyrac, şi oamenii noştri ocupă portul.

Din Maribelle nu se mai vedeau decât gabierele, depăşind capul, apoi apăru în întregime, mai departe, îndepărtându-se spre celălalt capăt al estuarului, considerând poate că locul unde voise să acosteze nu era îmbietor. Astfel, se îndepărtă, se îndepărtă, apoi se opri şi se auzi zgomotul ancorei coborând repercutat de înaltele faleze ale lui Saguenay.

— Ce vas prudent! Nu cred că aceşti domni de la Marina Regală ţin prea mult să se măsoare cu noi.

Ei urcaseră la bord şi urmăreau de departe manevrele noului sosit. Vasul lui Barssempuy continua să stea aproape, gata să intervină, dar nu mai părea necesar.

Se văzu o barcă desprinzându-se de bordul navei şi îndreptându-se spre *Gouldsboro*.

— Nu v-am spus că o să avem o vizită? zise Peyrac.

Villedavray încerca să vadă cine venea:

— Ageamii ăştia de la Marina Regală... Se cred mereu pe teritoriu cucerit... Ce nume mai e şi ăsta, Maribelle? Aşa nume se dă unui vas? Măcar să nu fie luat drept englez.

— Dar dumneavoastră, cum v-aţi fi numit vasul, domnule de Villedavray? întrebă Honorine.

— Nu ştiu încă, copila mea. Mă mai gândesc...

În barcă, singur cu vâslaşii, se afla un bărbat, aşezat, de statură înaltă. Gulerul mantiei era ridicat şi-i ascundea faţa. Purta pe cap o căciulă de blană.

— Nu este comandantul lui *Maribelle*, comentă Villedavray. De obicei, sunt plini de aurării, de panglici şi foarte mândri de perucile lor.

Se îndreptară cu toţii să-l primească. Bărbatul urca cu uşurinţă scara suspendată, coborâtă în cinstea lui şi puse piciorul

pe punte. Era încălţat cu cizme groase din piele de focă. Jaboul său de dantelă era înnodat neglijent, dar purta sabie.

— Domnul baron d'Arreboust! strigară ei, recunoscându-l pe preşedintele sindic de la Quebec, care fusese oaspete la Wapassou în timpul ultimei ierni.

Acesta se opri, îl fixă cu privirea pe Peyrac, apoi pe Angelica, iar fizionomia sa severă se lumină. Veni spre ei cu mâna întinsă, o sărută pe cea a Angelicăi cu o mulţumire vizibilă, exprimând prin surpriza de a întâlni o aşa de mare doamnă, de vreme ce el o cunoscuse ca pionieră în atmosfera aspră a fortului. La vederea lui Villedavray şi a intendentului se opri puţin, căci nu se aştepta desigur să-i întâlnească aici, ca oaspeţi ai lui Peyrac pe Gouldsboro, şi se întoarse spre acesta din urmă. Peyrac, în picioare la bordul vasului său, se prezenta diferit, stăpân al flotei sale, cu un echipaj numeros şi bine antrenat, stăpân al Tadoussacului, în aparenţă.

— Fiţi binevenit la bordul lui Gouldsboro, zise contele, apropiindu-se. Veniţi ca trimis de Maribelle, însărcinat cu un mesaj din partea comandantului său?

— Nu, de ce? zise baronul d'Arreboust, care păru mirat.

El aruncă o privire spre Maribelle.

— Acest neisprăvit de Luppé o să se deplaseze când o să considere de demnitatea sau de siguranţa lui s-o facă. Asta nu mă priveşte. Dar am cerut să mi se pună la dispoziţie o barcă, căci ţineam cu tot dinadinsul să vin să vă salut şi mai ales... să vă previn.

— În ce privinţă?

Baronul d'Arreboust se dădu înapoi. O expresie de spaimă îi apăru pe faţă.

— Bărci în flăcări au trecut pe deasupra Quebecului, zise el.

3

"Bărci în flăcări au trecut pe deasupra Quebecului..."

Domnul d'Arreboust stătea în faţa lor, tragic şi solemn, făcându-le această declaraţie, apoi tăcu. În spatele lui, în depărtările fluviului, prin ceţurile hibernale, se vedea nava cu

trei catarge şi pânzele strânse. Nimic mai mult, căci ce-ar fi putut face înconjurată fiind de cele cinci vase bine înarmate. Dar domnul d'Arreboust era un prieten sincer. Nu sosirea lui *Maribelle* era problema ci anunţul pe care tocmai îl făcuse preşedintele sindic. În vocea lui se simţea disperarea.

Angelica avu impresia că era pe punctul să adauge: "Întoarceţi-vă! Înapoi, sunteţi blestemaţi!..."

Ea privi în jur pentru a vedea cum era primită vestea de către persoanele prezente. Ea, care era din Poitou, bănuia că era vorba de semne rele. În provincia ei se vorbea uneori de un vânător şi haita sa în flăcări traversând cerul, prevestind moarte şi ciumă. Dar majoritatea ofiţerilor şi tovarăşilor lui Peyrac nu ştiau ce însemna şi primiră vestea cu indiferenţă. Peyrac, care nu credea în semnele premonitorii, o întâmpină cu calm şi un strop de ironie, Carlon, cu spaimă, iar Villedavray cu amuzament.

— Anunţă calamităţi, invazii, înfrângeri, enunţă intendentul cu o voce lugubră.

— Legendele astea populare sunt pline de farmec, nu-i aşa? se entuziasmă Villedavray. Da, ştii, draga mea, spuse el, întorcându-se spre Angelica, aici se povesteşte că, din când în când, pe cer trec canoe în flăcări. Ca în vestul Franţei, unde se vede vânătorul şi haita sa zburând din sat în sat, aici bărcile zboară de la Montréal la Gaspe... E normal, suntem în Canada. Imaginaţia poporului nu are limite. Are nevoie de fantastic... să ştie că Cerul i-a dat un semn... Am văzut şi eu, în 1660, în momentul marelui cutremur, vă amintiţi, d'Arreboust?

— Sigur că-mi amintesc, aprobă baronul, şi de aceea vă pun în gardă, domnule de Peyrac. Bărcile cereşti au trecut pe deasupra Quebecului, acum câteva zile... O spune un număr prea mare de persoane pentru a ne mai îndoi de povestea lor. Majoritatea spun că au văzut o flotilă, traversând cerul spre Ville-Marie. Dar un om care se dusese să găsească vizuinile urşilor povesteşte că, întorcându-se din păduri, a observat o barcă trecând foarte aproape de el, în cea mai deplină linişte...

— Şi cine era la bord? întrebă Villedavray, curios.

— Iezuiţii martiri: părinţii Brébeuf, Lallemant şi un vânător, dar nu este chiar sigur că l-a recunoscut, căci flăcările îi înconjurau obrazul; însă crede că era Nicolas Perrot.

— Nicolas Perrot? exclamă Angelica, tulburată ca şi cum i s-ar fi anunţat moartea dragului său prieten canadian. Să nu-mi spuneţi că i s-a întâmplat ceva...

— Lăsaţi prostiile, interveni Carlon, nerăbdător. Ştim bine că toate acestea nu sunt decât superstiţii de oameni săraci cu duhul.

— Nu te grăbi, prietene, spuse Villedavray, le-am văzut cu ochii mei, îţi spun.

— Oh! Dumneata vezi mereu totul. Ei bine! eu nu le-am văzut niciodată... Şi de altfel, n-are nici o importanţă. Înseamnă că oraşul e agitat. Pariez că jumătate din populaţie este în biserici, iar cealaltă pe metereze...

— Pariaţi corect. Ursulinele au început o slujbă pentru ca vasele domnului de Peyrac să se întoarcă de unde au venit.

— Asta n-o să vă facă sosirea mai uşoară, conte.

— Veniţi la noi în numele populaţiei speriate, baroane? întrebă Peyrac, întorcându-se spre Arreboust. Să mă rugaţi să mă retrag, ca Attila, de sub zidurile Parisului, supunându-se poruncilor sfintei Genoveva?

Arreboust păru uluit de întrebare. Se întunecă, apoi clătină din cap.

— Nu, nu, nu sunt însărcinat cu nimic, din contra.

— Cum adică, din contra?

Baronul plecă capul.

— Mă întorc în Franţa, zise el. Iată de ce mă aflu la bordul lui *Maribelle*.

Părea copleşit de tristeţe.

— Am fost arestat.

— Arestat, dumneata?

Aceeaşi exclamaţie se făcu auzită de pe buzele tuturor.

— Din ce motiv?

Angelica fu cea care puse întrebarea. Baronul d' Arreboust o privi fix.

— Din cauza *dumneavoastră.*

În liniştea care urmă domnea stupoarea. Domnul d'Arreboust era aproape un fondator al Canadei. Ceea ce spunea nu părea credibil. Şi nu era clar cum putuse Angelica să-i provoace dizgraţia.

— În sfârşit, când vă spun: din cauza dumneavoastră!... Doamnă, iertaţi-mă, e vorba şi de dumneavoastră, domnule de

Peyrac. Pe scurt, am fost unul dintre susţinătorii dumneavoastră înflăcăraţi.

— Şi iată ce ne aşteaptă, zise cu voce amară intendentul Carlon, din spate.

Joffrey de Peyrac, fără să-l neglijeze pe baron, îşi îndreptă atenţia spre *Maribelle*. .

— Credeţi că domnii de acolo au intenţia să ne considere duşmani?

— Nu cred. Domnul de Luppé, comandantul, care-mi este şi rudă, este un tânăr care nu ia seama la certurile canadienilor. De aceea la bordul său sunt doar cu vorba prizonier. Sunteţi dispus să parlamentaţi cu el?

— Desigur.

— Aveţi o eşarfă albă sau vreun pavilion ca să-i fac semn?

— Eraţi, deci, însărcinat cu o misiune.

Villedavray îi dădu eşarfa care acoperea centironul de care-i era atârnată sabia şi domnul d'Arreboust o flutură de mai multe ori.

— Deşi l-am liniştit în privinţa dumneavoastră, se temea totuşi. Vi se pun multe în seamă şi datorită trecerii bărcilor înflăcărate, era mare agitaţie la Quebec când am ridicat ancora.

Domnul de Luppé era un tânăr ofiţer înalt şi bine făcut. Părea îngâmfat şi dispreţuitor. Era un tip de curtean destul de răspândit: semăna cu marchizul de Vardes sau cu fratele Louisei de Lavallière. Copii rasfăţaţi ai unei lumi decăzute care-i linguşea pentru prestanţa şi limba lor ascuţită, departe însă de Curte. În îndatoririle lor, erau oameni competenţi şi responsabili. Veni escortat de şase soldaţi de marină înarmaţi cu muschete.

— Domnule, spuse el, punând piciorul pe puntea lui Gouldsboro şi adresându-i-se lui Peyrac, nutriţi în privinţa mea intenţii ostile?

— Eu trebuie să vă pun această întrebare, îi răspunse Peyrac.

Marchizul de Luppé aruncă în jur o privire, arătând corăbiile care manevrau sub vânt.

— Ştiu să văd, domnule, şi ştiu să număr. Sunt singur împotriva a cinci nave. Nu am ordine în ceea ce vă priveşte, nu m-aţi atacat, Franţa nu este în război cu naţia dumneavoastră, oricare-ar fi ea. De ce-aş nutri sentimente ostile?

— Atunci, suntem chit, domnule, vă puteţi continua drumul!

— Aş dori să rămân două zile la Tadoussac, ca să-mi fac provizii de apă dulce şi lemn pentru bucătărie.

— Cum doriţi, cu condiţia să respectaţi şi să-i faceţi pe oamenii dumneavoastră să respecte angajamentul de nonbeligeranţă faţă de mine.

— Şi mai stai puţin, flăcăule, interveni Jean Carlon, înaintând. Trebuie să-mi mai încarci lemn de dulgherie şi catarge cu destinaţia Le Havre...

— Dar am calele pline, exclamă ofiţerul, înroşindu-se. Încărcătura mea este stivuită, şi, la urma urmei, cine sunteţi să-mi vorbiţi pe acest ton?

— Cine sunt? O s-o afli, băiete, strigă intendentul Noii-Franţe îndreptându-şi spatele. Nu înseamnă că dacă conduci un vas de război...

Angelica nu aşteptă sfârşitul discuţiilor ce promiteau să fie furtunoase. Văzând că totul părea să se aranjeze cât se poate mai bine în ceea ce-i privea, îl trăsese pe baronul d'Arreboust spre camera hărţilor. Dorea să vorbească cu el, să afle exact în urma căror fapte fusese dizgraţiat şi de ce era acuzat.

4

— Ce s-a întâmplat? îl întrebă ea când rămaseră singuri în faţa unui pahar de vin de Burgundia, vindecător al tuturor relelor.

— Dumneata întrebi? suspină el. Vai! *Dumneata* şi iarăşi dumneata... Da, recunosc, Loménie şi cu mine am făcut pe nebunii. Când ne-am întors de la Wapassou, spuneam tuturor că eram îndrăgostiţi de Doamna Lacului de Argint...

— Nu mi-l închipui pe domnul de Loménie făcând o asemenea declaraţie, zise Angelica râzând. Nu-i stă în fire. Nu-i oare cleric? Cavaler de Malta!

— Tocmai! Atitudinea lui a şocat chiar mai mult decât a mea. Nu-l cunoaşteţi. Domnul de Loménie este un om foarte liber şi când este vorba de sentimentele, şi aş adăuga, de convingerile sale, merge până la capăt... Ori, fusesem trimişi la dumneavoastră pentru a ne face o părere. Îmi imaginam, în mod naiv, că fiind aleşi pentru încrederea pe care-o inspiram

compatrioţilor noştri, părerile noastre vor fi luate în consideraţie... De-abia mai târziu am înţeles că nu se dorea de la noi decât un răspuns în *sensul* pe care-l doreau unii, adică să vă denunţăm drept duşmani. Neaducând acest răspuns, am fost foarte repede dezavuaţi, am devenit suspecţi. Am fost acuzaţi că ne-am lăsat înşelaţi, cumpăraţi, chiar vrăjiţi. Credeam că, spunând adevărul, spiritele se vor calma. Da, am făcut pe nebunii, repetă el. La întoarcerea în Maine eram într-o stare de ciudată euforie. Ca şi cum lumea şi-ar fi schimbat culoarea. Trebuie să ne temem de aceşti curenţi care circulă iarna când aerul este curat şi-ţi creează o stare de uşoară beţie. Dar, de fapt, nu spuneam decât lucruri rezonabile, chiar dacă glumeam. Nu se mai poate glumi în Noua-Franţă? Nu, după cât se vede.

— Beţi un strop, zise Angelica întrerupându-l, căci vedea că e iritat.

Unde era omul ponderat şi calm pe care-l găzduiseră anul trecut la Wapassou?

— Este vin de Burgundia...

— E foarte bun. Un adevărat nectar. Mă simt mai bine...

— Linişţiţi-vă. Sunteţi cu noi acum. O să vă ajutăm...

— Imposibil... Sunt un om în dizgraţie. Tot ce mă aşteaptă în Franţa este Bastilia.

La aceste vorbe, marchizul de Villedavray intră în camera hărţilor frecându-şi mâinile.

— Ehei! Ce afacere bună! Trecerea lui *Maribelle* îmi va permite să-i scriu domnului de Pontarville la Paris ca să-i cer să-mi cedeze unul dintre micii lui mauri ca paj. Prin acest curier, câştig un sezon...

El se aşează lângă ei şi-şi turnă un pahar de vin.

—... Vorbeaţi de Bastilia, baroane. Nu vă mai zbuciumaţi! Cine nu şi-a făcut o vacanţă la Bastilia?... Chiar şi eu, ca toată lumea. Dar, eu, de exemplu, mi-am luat şi valetul şi bucătarul. Nu ezitaţi, mai ales, să cereţi cel mai bun serviciu. Pot foarte bine să vi-l ofere.

— Vă mulţumesc de sfaturi, făcu d'Arreboust cu amărăciune.

— Recunosc că o să-mi lipsiţi la partida de faraon seara, în timpul iernii, la Quebec.

Baronul d'Arreboust privi, nu fără ranchiună, zâmbetul vesel al marchizului.

— Nu vă veseliţi atât poate şi dumneavoastră o să fiţi măturat.

— Eu? Nimeni nu va îndrăzni să se-atingă de mine.

— Şi eu aş fi spus la fel acum câteva luni. Dar, cum vedeţi, continuă el întorcându-se spre Angelica, lucrurile au luat o întorsătură urâtă, aproape fără voia noastră. Loménie şi cu mine, prin declaraţiile noastre, ne opuneam fără să bănuim, unei dorinţe de distrugere. Oamenii sunt nebuni! Noi suntem nebuni... Oricum, într-o dimineaţă, jandarmii au venit să mă aresteze, pe mine, preşedintele sindic al Quebecului.

— Jandarmii! strigă Villedavray, căscând ochii. Doar n-o să spuneţi că Frontenac a ordonat un asemenea lucru.

— Nu, dar s-a lăsat depăşit de Castel-Morgeat. Acesta este guvernatorul militar al oraşului, să nu uităm, şi chiar al Noii-Franţe. El a trimis jandarmii...

— Şi soţia dumneavoastră? întrebă Villedavray. Se întoarce şi ea în Franţa?

Şi lovindu-şi fruntea:

— N-o să-mi spuneţi că Lucile este la bordul lui *Maribelle*! Repede, o şalupă, mă duc s-o vizitez pe adorabila mea prietenă.

— Nu, nu-i la bord, urlă d'Arreboust, ridicându-se brusc şi reţinându-l pe năvalnicul marchiz în elanul lui spre uşă. Nu, nu este cu mine! Ştiţi bine că este închisă în mănăstire la Montréal de un an.

— Închisă la mănăstire! repetă Villedavray, ca şi cum nu înţelegea. Vreţi să spuneţi, mai rău ca o maică? Şi aţi lăsat să se întâmple asta... Şi puteţi pleca în Europa, puteţi s-o părăsiţi? Sunteţi un monstru... Dacă aş fi în locul dumneavoastră m-aş duce să sparg chilia. Lucile, închisă la mănăstire... O asemenea frumuseţe... V-am spus că are sânii cei mai perfecţi din lume şi dispreţuiaţi...

— Tăceţi! V-am spus să tăceţi, urlă d'Arreboust, apucându-l de cravată. Tăceţi, mizerabile! Îmi răsuciţi cuţitul în rană, *dinadins*...

Se înroşise de parcă urma să facă apoplexie. Cei doi bărbaţi se încăierară atât de iute încât Angelica nu avu timp să intervină. Ea nu ştia ce să facă ca să-i despartă. Dându-şi seama de nepoliteţea lor, cei doi se despărţiră scuzându-se:

— Iertaţi-mă, doamnă, zise baronul d'Arreboust. Toate

astea m-au zdrobit, iar domnul de Villedavray, fără să-i pese de durerea mea, mă provoacă.

Villedavray se aranja. Era foarte nemulţumit, mai ales de vestea despre Lucile d'Arreboust.

— Ce, mi-o răpiţi pe Lucile şi aţi vrea să vă felicit! Hai, plecaţi! plecaţi! Să vă închidă la Bastilia... Mă bucur.

El îi părăsi pentru a se duce să scrie scrisoarea doamnei de Pontarville.

— Are dreptate, zise baronul d'Arreboust cu disperare. Dacă plec, n-o s-o mai văd niciodată, simt asta. Ea, închisă acolo la Ville-Marie, iar eu, închis la Bastilia. Şi cui o să-i pese de noi? Ce s-a întâmplat ca în aşa de puţin timp o asemenea furtună să ne distrugă vieţile!...

— Trebuie să facem ceva pentru domnul d'Arreboust, exclamă Angelica repezindu-se spre Joffrey de Peyrac. Vor să-l despartă de soţia lui.

Ea-i explică ce-i povestise baronul şi cum se compromisese din prietenie faţă de ei.

— Dacă pleacă în Europa, poate n-o s-o mai vadă niciodată. Şi cine se va ocupa să-l scoată de la Bastilia? Anii vor trece. I-am propus să rămână la bordul lui Gouldsboro, dar spune că şi-a dat cuvântul de gentilom lui Luppé...

Joffrey de Peyrac privea în direcţia comandantului lui Maribelle care se ducea pe uscat să facă troc cu blănuri. Îl chestionase pe ofiţer în legătură cu baronul d'Arreboust şi-şi dădea seama că acesta nu dorea să aibe neplăceri, nici să fie acuzat de colaborare cu un pirat, dar desigur, puţin îi păsa dacă d'Arreboust rămânea în Canada sau dacă era închis la Bastilia. Şi nu Frontenac îi impusese rolul de temnicer, rol cu atât mai neplăcut cu cât familia d'Arreboust avea o îndepărtată rudenie cu a sa. Frontenac lăsase mai degrabă lucrurile să meargă de la sine.

— Poate este o soluţie, zise Peyrac.

Împreună cu Angelica, se duse la baron în camera hărţilor.

— Domnule, doriţi să rămâneţi în Canada?

— Sigur! Aici sunt viaţa şi inima mea. Dar Marele Consiliu m-a decăzut din rang, nu mai am loc în Noua-Franţă. Şi, în plus, i-am dat cuvântul domnului de Luppé şi nu încerc să fug.

— Nu contează, baroane! Nu puteți să faceți nimic împotriva voinței unui pirat. O să răspund de această dată imaginii pe care unii și-o fac despre mine. Mi-ați căzut în mâini. Am nevoie de ostatici. Domnul de Luppé va trebui să se încline în fața obiceiurilor pirateriei.

— Ce vreți să spuneți?

— E foarte simplu, *vă capturez.*

5

— Desgrez acesta este un ticălos.

Angelica era singură în salonul de pe Gouldsboro. În picioare, în fața biroului, se gândea la Desgrez. Era seară. O lampă cu ulei de focă răspândea o lumină galbenă și blândă. Sălbaticii eschimoși din nord schimbau aceste lămpi primitive pentru sare și mărgele. Ele luminau și încălzeau în același timp. Lumina lor avea culoarea mierii și se răspândea într-un halou vast și intim. Angelica era gânditoare. Nu se dusese pe uscat astăzi. "Capturarea" domnului d'Arreboust o preocupase suficient. Nu avea chef să-l revadă pe Bardagne... Nu mai avea ce să-l întrebe, aflase totul de la el. Se spunea că *Saint-Jean-Baptiste* ridica ancora ziua următoare. Ceea ce-o preocupa acum era Desgrez. Desgrez privind-o din penumbră și spunându-i: "Iată-mă, marchiză a Îngerilor."

Raționamentul ei era următorul: dacă Desgrez intervine, este un lucru bun – căci este foarte eficace – dar și îngrijorător, căci e dovada că situația este primejdioasă. Desgrez a intervenit întotdeauna când lucrurile mergeau foarte rău pentru *ea.*

Nu intervenise doar pentru a-i juca o festă lui Bardagne. Contele de Bardagne nu știe nimic. Crede că Desgrez l-a trimis în misiune pentru meritele sale. Dar o caută pe Angelica prin intermediul lui. I-a trimis un om care nu este primejdios pentru ea. Un om care-i va urma instrucțiunile, căci altfel îl va trimite la închisoare.

E rândul ei să joace acum. Acolo! Aici!

Faptul că d'Arreboust fusese arestat, că Lomenie-Chambord era aproape dizgrațiat, că o amenințare serioasă plana asupra lui Villedavray, în ciuda flecărelii lui, și chiar asupra

intendentului Carlon, pentru simplul fapt că acceptaseră ajutorul lor în Acadia, dovedea forța celor ce doreau să-i înlăture.

Ambroisine, un simbol al răului, fusese legătura între complicii din cele două lumi, desemnați să lupte împotriva Angelicăi şi a lui Peyrac. Ea dispăruse. Dar veneau alții, ca o hidră cu o sută de capete. De ce? Desgrez își făcuse şi el apariția, reluându-şi locul în hora pe care, fără îndoială, n-o părăsise niciodată...

Făcu un efort de memorie. Ambroisine îi vorbise despre Desgrez care era pe punctul s-o aresteze pe prietena ei, marchiza de Brinvilliers, otrăvitoarea. Ea spusese: "Am fugit din cauza lui. Era prea curios, mă urmărea..." Angelica tresări. Ceva invizibil *mişca* lângă ea, ca şi cum o ființă se apropia de ea cu precauție, atingându-i rochia. Ea sări, cu gura deschisă, gata să țipe de frică. De când cu povestea cu Diavolița rămăsese teribil de nervoasă.

— Ah! tu eşti...

—...?

— M-ai speriat îngrozitor!...

—...?

— Vino, mâțule...

Pisoiul o urmărise după cum îi era obiceiul până în apartament, sau adormise pe pat? Intrigat s-o vadă nemişcată în picioare, se apropiase, sărise pe masă şi acum era lângă ea, atingându-i obrazul cu boticul roz, cercetând-o cu ochii săi de aur, întrebători: "Ce se întâmplă? O fi bolnav, sau vrea să se joace?" Angelica izbucni în râs.

— Vino, mâțule...

Îl luă în brațe, privindu-l în pupilele misterioase.

— Tu ai văzut-o! gândi ea. Ai văzut focul lui Satan care-i aureola încântătoarea față şi te zburleai şi scuipai de furie... Răul... Tu-l vedeai, pisoiule!... Şi indianul l-a văzut. Piksarett! "O femeie plină de demoni", spunea el. Şi a fugit, strigându-mi : "Fă-ți rugăciunile."

Oare-l va mai întâlni pe Piksarett? O va lăsa el pradă diavolilor? Ea mângâie pisoiul. Blănița lui mătăsoasă era liniştitoare. Ca pisică adultă, bine hrănită, care nu are alte griji decât să fie frumoasă, îşi petrecea cea mai mare parte a zilei spălându-se de zor. Era calm, încrezător în viitor. Se încolăci, instalându-se lângă lampă pentru un somn lung şi fără vise.

După ce-l găsise însângerat, noaptea, la Gouldsboro, cu lăbuţele arse, torturat de un demon invizibil, aflase că Răul dădea târcoale... Răul care atacă Inocenţa. În buduarul de la Versailles, odinioară, noaptea, văzuse la lumina lumânărilor, un nou născut înjunghiat cu un ac lung.

. "Nu priviţi în coş", spunea gărzilor palatului vocea răguşită a oribilei vrăjitoare, ce ducea în zori micul cadavru măcelărit. Aceeaşi teroare o cuprindea evocând aceste amintiri.

Angelica se aşeză în faţa măsuţei. Pisoiul, cu lăbuţele adunate sub el şi ochii pe jumătate închişi, urmărea cu interes pregătirile neobişnuite: foi de hârtie velină, o călimară, o pană de gâscă ascuţită cu grijă, stiletul, batoane de ceară, cupa de baga, încrustată cu aur, în care se găsea nisip fin. Acest ultim obiect părea să-l intrige. Îşi întindea, curios, când şi când, foarte încet, boticul roz, mirosea, apoi îşi relua poza somnolentă şi în acelaşi timp vigilentă.

Ceva o aducea pe Angelica în faţa acestei măsuţe unde se aşeza rar, o împingea să deschidă caseta ce adăpostea tot ce era necesar pentru a scrie. Faptul că-l văzuse pe Villedavray hotărât să trimită un curier spre Europa, îi dăduse o idee.

Afară, un corn de ceaţă îşi făcea auzită chemarea în liniştea vătuită. Ceaţa va întârzia plecarea lui *Maribelle*.

Undeva, în pântecele lui *Gouldsboro*, Villedavray scria cu ardoare, profitând de norocul de a trimite peste mări rânduri bine concepute menite să-i aducă bunurile dorite: un paj maur, un bibelou, o licoare rară. Prietene şi prieteni, acolo, în Europa, n-aveau decât să se zbată puţin pentru el. Ce altceva aveau de făcut?

Angelica ezită, apoi se aşeză. Luă pana. "Cu ce ştiu, o să aduc la tăcere toate limbile de viperă, pe toţi curtenii mieroşi, pe toţi habotnicii gata mereu să distrugă."

"Desgrez, prietene Desgrez,

Vă scriu dintr-un ţinut îndepărtat. Ştiţi care sau măcar bănuiţi. Întotdeauna aţi ştiut totul despre mine... Iată ce am să vă spun:

Acum şase sau şapte ani, aţi vrut să aflaţi de la mine anumite secrete despre anumite persoane importante pe care le bănuiaţi de crime. Astăzi vi le denunţ."

Scria tot mai repede.

"Ştiu o căsuţă în colţul străzii Blancs-Manteaux în piaţa Triquet. Locuieşte acolo o ghicitoare cu numele de Deshaies-

Monvoisin. Ea mai are la La Gravois, în mahalaua Saint-Denis, o foarte frumoasă locuință și alte vizuini, și acolo își prepară filtrele și otrăvurile. Tot acolo sunt înjunghiați copii..."

Pana alerga pe hârtie cu un scârțâit ușor. Pisoiul, bănuitor, urmărea cu coada ochiului freamătul acestei pene albe care, la capătul degetelor Angelicăi, palpita. Uneori încerca s-o lovească ușor cu lăbuța.

Pana aluneca, iar Angelica se cufunda în amintiri. Lucrurile secrete pe care acum câțiva ani domnul de La Reynie şi François Desgrez încercaseră zadarnic s-o facă să le mărturisească, le dezvăluia astăzi. În acea vreme, ce ştia ea putea să distrugă o lume, să arunce întreaga Curte oprobiului public şi pe unii chiar sub securea călăului sau pe rugul Inchiziției, să trimită prinți puternici în exil, să distrugă averi şi cariere şi, în sfârşit, să-l lovească pe Rege drept în inimă. Magistrații ştiau că ea ştie şi o implorau.

— Vorbiți, doamnă, insista de La Reynie. Care este duşmanca dumneavoastră şi cine este vrăjitoarea plătită de ea?

Ea tăcuse... Dar astăzi...

Astăzi, când ceea ce ştia putea să-i reducă la tăcere pe invizibilii săi duşmani, va vorbi.

"Această femeie, Voisin, își are intrările ei la Versailles. Dacă ați pune mâna pe o domnişoară Desoeillet..."

Desgrez a aşteptat mult această oră. Singur, fără un denunț, nu putea pătrunde la Versailles şi prinde criminalii. Ştia că trebuia să meargă mereu mai sus.

"Prin această fată, veți ajunge la capătul firului. Această persoană este însoțitoarea uneia dintre doamnele cele mai importante din anturajul Regelui. Acolo trebuie să căutați."

Ea se opri şi şi-o aminti pe doamna de Montespan, prietena ei de altădată, mereu triumfătoarea amantă a Regelui, care, considerând-o drept rivala sa la favorurile regelui, încercase s-o asasineze.

"Această doamnă de rang înalt este cea care m-a pus să pregătesc odinioară "cămaşa" prin grija sus menționatei Monvoisin...

Ea ezita încă să-i scrie numele: Athénaïs de Montespan. Dar e suficient! Desgrez va înțelege.

Chiar dacă această scrisoare va ajunge la el, sau va cădea în mâini străine, era mai bine să nu se înțeleagă totul.

Domnul d'Arreboust spusese: "Valetul meu va continua călătoria. Doreşte să se întoarcă în Europa. Va duce la destinaţie toate misivele pe care binevoiţi să i le încredinţaţi, chiar şi pe cele confidenţiale. "

Desgrez va descoperi, în sfârşit, poarta care-i va deschide calea spre fortăreaţa crimelor. Aceasta era însă bine păzită de mulţimea curtenilor, arogantă, amorală, sigură de privilegii, mândră de viciile sale, gata de orice pentru a şi le satisface şi în jurul căreia gravita o întreagă armată de complici: valeţi, dame de companie, confesori, negustori, cu toţii interesaţi să se menţină în preajma celor mari pentru a nu-şi periclita situaţia.

Ghearele negre ale "învăţăceilor" lui La Reynie alunecau pe această carapace strălucitoare, fără a putea vreodată să-i străpungă armura. Dacă se pescuiau cadavre măcelărite în Sena, dacă aflau ceva în legătură cu vreo moarte subită, cu vreun proces prea repede rezolvat, erau certaţi că au vrut să-şi bage prea mult nasul. În orice caz, cei mai îndrăzneţi poliţişti nu ajungeau niciodată să culeagă altceva decât vânt.

Ducesa de Maudribourg era un exemplu de pradă de soi urmărită în zadar. Sfârşise totuşi prin a găsi că este necesar să dispară un timp, chit că-şi va continua nelegiuirile dincolo de mări. Angelica îşi amintea că sosind la Gouldsboro, Ambroisine ştia multe lucruri despre trecutul ei: că fusese la Curte, că se numise acolo doamna de Plessis-Belliere, că Athénais o ura. Desgrez reuşise totuşi să o prindă pe acea doamnă de Brinvilliers. Dar, păstrând proporţiile, redutabila otrăvitoare nu era decât o pradă neînsemnată... Se prezenta ca un personaj marginal, operând în cercul îngust, închis al familiei, al amanţilor, al câtorva relaţii, pentru plăcerea şi satisfacţia ei personală. Glazer, furnizorul ei de arsenic, fusese un om prudent şi cu siguranţă mai puţin risipitor cu marfa decât descurcăreaţa Monvoisin care alimenta tot Parisul. Ducând-o pe Brinvilliers la eşafod, poliţistul risca să rămână că mâinile goale, muşcând în gol. Cealaltă pasăre, Ambroisine, îşi luase zborul. Iar cei importanţi erau inaccesibili. Cum să-i ofere un punct de plecare pozitiv, care să-i facă să pornească de sus, de la celălalt capăt? Căci nu era sigur că Voisin, chiar sub tortură, va vorbi.

Brusc, îi reveni în memorie un detaliu. Într-un elan care făcu să tresară pisoiul al cărui tors se oprise din cauza somnului, ea luă pana şi scrise.

"Ca să aflați totul, deschideți acel plic pe care i l-am dat domnului de La Reynie, rugându-l să nu-l deschidă decât dacă-i parvenea anunțul morții mele. N-am murit, dar vă spun astăzi: Rupeți sigiliile *la cererea mea. Acolo sunt consemnate toate lucrurile pe care este necesar să le aflați despre atentatul îndreptat asupra mea la Versailles.*

Veți găsi acolo nume care vă vor permite să căutați și să denunțați cu succes pe mizerabilii care, siguri că nu vor fi pedepsiți, nu ezită să atenteze la viața semenilor lor și să cadă pradă lui Satan."

Ea tăie întreg sfârşitul acestei fraze. O copie pe o altă pagină oprindu-se la cuvintele: *Tot ce este necesar să aflați.* Nu era nevoie de comentarii... Îşi amintea că în acel plic încredințat lui La Reynie erau denunțați, în afară de domnişoara Desoeillet, – dama de companie a doamnei de Montespan care, la ordinul stăpânei sale, introducea în Palat droguri afrodiziace pentru Rege – portarii şi gărzile care primeau aur pentru a o lăsa să intre pe Voisin, noaptea, în Palat. Ei ştiau că aducea în coş un copil nou născut menit să fie înjunghiat câteva clipe mai târziu pe altarul lui Satan.

Mesa neagră fiind oficiată, ghicitoarea trecea din nou cu acelaşi coş în care zăcea micul cadavru, iar elvețianul, gărzile, îşi primeau plata în scuzi sunători şi grei.

Mii de copii fuseseră înjunghiați astfel pentru a obține prin magie neagră dragostea, moartea, frumusețea, tinerețea, averea. Mii de fiole de otravă circulau sub mantii. Angelica respiră profund.

Izbucniseră în râs ieri seară când ea le aruncase: "Dar otrăvitorii..." Indiferent de zvonurile care circulau la Paris sau în altă parte, vor izbucni mereu în râs: "Nu, asta-i bună! Otrăvitori la Curte? Chiar credeți în aceste baliverne?"

Doar Desgrez era destul de încăpățânat, destul de crud, ca să facă să înceteze aceste râsete şi să le transforme în plâns şi scrâşnit din dinți, de frica pedepsei...

" Prietene, luați în considerație binele pe care vi-l doresc prin aceste revelații. Totuşi, vă implor să fiți de acum înainte atent la ce se va spune despre noi – va bănui că vorbeşte despre ea şi Joffrey – *să reperați duşmanii pe care-i avem în regat şi care, doar pentru putere, ne urzesc pieirea, oricât de departe am fi. Vă rog, în măsura influenței voastre, căutați să ne susțineți interesele față de Rege."*

Ea tăie şi această frază. Desgrez era capabil să se gândească şi singur să le susţină interesele faţă de Rege. Căci Regele era acela care ţinea soarta tuturor în mâini. Ea se mulţumi să adauge:

"Mulţumesc, învăţăcel al diavolului."

Apoi ezită, înainte să semneze:

"Marchiza Îngerilor"

Ridicând ochii, privi pisoiul:

— Acum suntem aici, zăpăcilă. Viaţa s-a dus. Am ajuns la jumătatea ei şi suntem pe acest vas. Dar o s-o ducem mai departe, cu toate greutăţile ei. Viaţa. Înţelegi?!

Pisoiul torcea.

— Oare-o să ajungem la capătul drumului? La victorie?

Ea privea scrisoarea, cu tăieturi pe alocuri. Un mesaj care va ajunge la Desgrez la Paris, la Curte şi în alte locuri unde se hotăra soarta lor. O uscă şi adăugă în josul paginii câteva cuvinte:

"S-ar putea să avem nevoie în curând de un raport despre ducesa de Maudribourg. Aţi putea să ne ajutaţi, notificând tot ce ştiţi despre ea? Iar dacă puteţi dispune de un curier sigur, trimiteţi-ni-l."

Ducesa de Maudribourg murise, dar dacă într-o zi li se vor cere explicaţii despre dispariţia ei, ar fi preferabil să poată arăta, cu dovezi, primejdioasa personalitate a celei care se intitula "Binefăcătoarea"

Fiindcă se utilizau delaţiunea, dezvăluirile, anchetele, ei bine! şi ea va scoate din sertar lucruri pe care să le arate unei lumi care se pretindea a fi singura dreaptă şi justă. Ea-i va combate cu propriile lor arme. Navele erau acolo pentru asta.

6

Joffrey de Peyrac intrase şi stătea în spatele ei, privindu-i peste umăr. Ea-l bănui surprins că a găsit-o scriind. I se întâmpla aşa de rar. "Şi totuşi, am scris registre când mă ocupam de comerţ la Paris."

— Te-a molipsit prietenul nostru Villedavray?! exclamă el. Cui îi scrii în Franţa?

— Poliţistului François Desgrez.

Şi, ridicându-se, îi întinse misiva.

— Vrei s-o citeşti?

El parcurse rândurile în linişte. Nu o întrebă de ce hotărâse să scrie şi să trimită scrisoarea acelui prieten îndepărtat de care plecarea în Lumea Nouă părea că o despărţise definitiv. Rămânea fidelă unui fel de instinct, unor elanuri impulsive care ascundeau adesea o îndelungată gândire, ajunsă la maturitate. Atunci acţiona.

El citi şi fu uimit în faţa unei atât de brutale hotărâri. Cu această mână albă şi fină, regele va fi lovit drept în inimă. Înţelegea cât de redutabilă putea fi această femeie pentru unii. Aşa cum odinioară, când era singură, îşi apărase copiii, tot aşa se ridica astăzi în apărarea lui, a ei, a lor cu o iscusinţă uimitoare.

O privi când îşi ridica ochii spre el, pândindu-i aprobarea, ochi limpezi ca apa pe care gene negre şi dese îi umbreau oferindu-le o blândeţe melancolică şi puţin visătoare. Era, cu siguranţă, în acea lumină a lămpilor cu ulei, de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia. O faţă netedă, cu trăsături nobile care deveneau mai fine odată cu maturitatea, mai pure prin calmul şi perfecţiunea lor. Linia sprâncenelor mai elegantă, cea a nasului mai fină, desenul gurii mai tulburător.

O figură de zeiţă şi uneori de madonă fără urma ororilor, umilinţelor şi durerilor suferite. Totul în ea sublinia rezistenţa fiinţei umane, care poate învinge Infernul.

El spuse cu voce tare:

— Regele va fi lovit drept în inimă.

— Oare el a ezitat să mă lovească pe mine? Chiar şi astăzi mă urmăreşte.

Şi continuă, cu vocea întretăiată:

—... M-a urmărit în mii de feluri... Cerea să mă căiesc în haine negre... aşteptând capitularea mea totală... în patul său... m-a împins la rău din toate puterile... ca să cedez...

Ea se întrerupse şi întrebă:

—... Ce crezi despre asta?

— Despre ce? Despre această scrisoare? Despre hotărârea ta de a o scrie?...

— Da.

— Cred că această epistolă seamănă cu o bombă arzând, plină de praf de puşcă şi alice aruncată asupra navelor pe care le va scufunda cu oameni şi bunuri, cu tot.

— Doar dacă va ajunge la timp drept la ţintă.

— Şi Desgrez să-i aprindă fitilul şi să o facă să explodeze.

— Da... Desgrez, singurul nostru complice, acolo, în Franţa.

Ea se ridică şi-şi puse mâna pe vesta lui, netezindu-i maşinal ţesătura în dreptul inimii.

— Îţi aminteşti de el? A fost avocatul tău.

— Îmi amintesc. S-a bătut bine la proces.

Mâna Angelicăi transmitea o căldură pe care o simţea prin stofă. Mână de femeie, fragilă, dăruită cu atâtea puteri. Fremăta de dragoste la această atingere.

— După proces, a fost ameninţat cu moartea. A dispărut, ceea ce este ciudat. L-am întâlnit mai târziu. Devenise ofiţer de poliţie. Iar eu, devenisem... o femeie urmărită. El m-a recunoscut, şi aşa, episodic, ne întâlneam...

— Era nebun după tine, fireşte.

— Desgrez nu e niciodată nebun după nimeni şi nimic.

— Dar... cu o mică excepţie pentru tine, nu-i aşa?

— Poate... Dar niciodată până la nebunie.

— Până la obţinerea dreptului de trecere! E deja mult! Indulgenţă notorie, ajutor activ. Te-a ajutat să fugi de la La Rochelle. Pentru un ofiţer de rang înalt e mult.

— De aceea îi datorez o revanşă.

Ea-i explică rapid dezvăluirile pe care le conţinea scrisoarea lăsată domnului de La Reynie, cu menţiunea de a fi deschisă şi comunicată regelui dacă ea murea. El o asculta, bănuind în sunetul vocii ei viaţa pe care o dusese. Acea luptă feroce, dusă cu succes atât la vârf cât şi în mocirlă şi-şi explica reacţiile brutale pe care ea le avea uneori, ca şi cum s-ar fi temut din partea lui de vreo răutate de bărbat. Pretutindeni erau bărbaţi. Pentru a interzice, cere, lua... La vârf, un bărbat – regele. Un bărbat a cărui putere reuşea să distrugă orice. Domnişoara de La Valliere prefera să-l supere pe Dumnezeu, pentru a se asigura de puterea sa asupra lui, doamna de Montespan îşi asasina rivalele, se vindea Diavolului. Pentru a se apăra, Angelica lovise cu toate armele de care se simţise în stare şi fusese învinsă. Nu era nici o surpriză că se epuizase în acest joc teribil.

— Dar, ia stai, făcu ea brusc. Îmi vine în minte un lucru.

— Ce?... Spune! Vreau să ştiu totul.

— Este că... La urma urmei, mi-am făcut declaraţia de supunere faţă de Rege. Era la Plessis, în castelul unde eram arestată, prizonieră. Am scris scrisoarea de capitulare. Îi spuneam că mă înclin în faţa lui, că mă voi duce la Versailles pentru a-mi cere iertare în faţa întregii Curţi... I-am promis că voi veni să îngenunchiez în faţa lui, ca o vasală.... e adevărat, îmi amintesc, am scris această scrisoare... pentru că... nu mai puteam. Nu mai puteam să-mi văd provincia devastată de soldaţi, să văd ţăranii hughenoţi torturaţi de "misionari cu cizme" şi pe mine însămi supravegheată, constrânsă. Mai ales fiul nostru Florimond, care era acolo şi vedea dezastrul. Într-o zi, a venit să-mi spună: "Dar eu, ce-o să moştenesc?" Şi trebuia să-i răspund: *nimic*, fiule! Nu doar că fusese jefuit de tot pentru că era fiul contelui de Peyrac, ci şi pentru că nu mă avea decât pe mine să-l apăr. Pe mine, neputincioasă, prizonieră în propriul meu castel, pe mine, a cărei singură salvare era regele. Şi îndrăzneam să-i ţin piept! I-am scris Regelui. Molines, bătrânul meu intendent, a plecat imediat să ducă scrisoarea. Dar era prea târziu!

Ea-l privea, gândi el, ca pe un confesor de la care aştepta un verdict. O asculta, ferindu-se să facă vreun gest, să manifeste vreun sentiment, emoţie sau mânie, ca să n-o sperie. În sfârşit, vorbea! O simţea într-un echilibru instabil şi, străduindu-se să-i spună această poveste, ea se adresa prin el unei entităţi înspăimântătoare. Bărbatul! Bărbatul-duşman! Părea atât de fragilă...

—... Din fericire, Florimond a reuşit să fugă la timp, continuă ea. El a avut întotdeauna, sub aerul său distrat, intuiţii salvatoare... Avusese un vis... Te visase în America, cu Cantor...

Vocea i se stinse. Privea în gol şi tăcea.

— Şi după asta? murmură el.

— După asta... ştii doar... Nu? Nu ţi-am spus niciodată?... După asta? "Ei" au venit în seara aceleiaşi zile când Molines pleca pe catârul său să-i ducă mesajul Regelui, "ei" au venit, au dat foc castelului, l-au înjunghiat pe fiul meu nou născut, pe servitori, au... devastat, au distrus totul, un măcel oribil... Înţelegi?...

Cum el nu mişca, ea continuă repede:

—... "Ei" nu aveau ordin. Situaţia era explozivă. Iar noi le-am căzut victimă. Acţionasem prea târziu! Am aşteptat prea mult pentru gestul meu de supunere. Ce s-a întâmplat în acea noapte, acea izbucnire de violenţă, a fost pentru mine ca o ultimă lovitură a Regelui. Am simţit-o ca o supremă încercare de a mă distruge. Am devenit Revoltata din Poitou. Şi mi-am condus trupele împotriva celor ale Regelui.

Şi cum el continua să tacă, atent la ce spunea dar calm, ea zise:

—... Totuşi, astăzi îmi amintesc de acea scrisoare care-mi dovedea supunerea. Ea ar putea cântări greu în momentul în care Regele va trebui din nou, găsindu-ne, să judece cazul Revoltatei din Poitou în acelaşi timp cu acela al Rescatorului.

Angelica se simţea uşurată de o mare povară. În câteva clipe multe lucruri se clarificaseră.

—... O să-i spun lui Desgrez să-l caute pe bătrânul Molines... dacă mai trăieşte, hotărî ea.

Pana scârţâia din nou pe hârtie cu iuţeală. Angelica era puţin ciufulită căci, revenind adineauri de pe punte unde sufla un vânt puternic, nu avusese timp să se pieptene. Şuviţele blonde, căzându-i de o parte şi cealaltă a frunţii şi obrajilor, îi dădeau un aer tineresc care contrasta cu ţinuta sigură de femeie de afaceri, obişnuită să scrie mult. El descoperi că scrie repede, cu competenţă, era uluit aproape de îndrăzneala pe care o putea avea când hotărâse să intre in război. Pe deasupra capului Angelicăi, privirea contelui de Peyrac o întâlni pe aceea a pisoiului care-l observa cu un aer înţelept şi ironic.

Angelica puse nisip pe ultimele rânduri pe care le scrisese, închise plicul şi, cu dexteritate, topi ceara, o aplică şi îl pecetlui.

Peyrac o contempla cu tandreţe. Era departe, dar atât de aproape de el. Îşi retrăia vechile lupte, dar, da această dată, el era lângă ea, o putea lua în braţe şi strânge la piept dacă frica o cuprindea. Ea-şi ridică ochii spre el:

— Gata! Desgrez este prevenit. Noi vom lupta aici, în timp ce el se va bate pentru noi acolo.

Ea păstră un moment de tăcere.

— Ce este mai greu, reluă ea, este că va trebui să ne batem împotriva unor umbre. Da, o simt, este complotul umbrelor. Cele ale trecutului şi cele de astăzi. Cele care mă urmăresc din

Franța și cele care ne așteaptă la Quebec. Trebuie să le dezarmăm una câte una. Să le numărăm mai întâi, și apoi să le descoperim, să le aducem la lumina zilei. Să punem nume pe figuri. Nu ne putem bate cu umbrele. Trebuie să smulgem măștile. De asta-mi este frică, mai ales de iezuit, acel părinte d'Orgeval, care mă urăște fără să mă fi văzut vreodată. Și el este o umbră. Aproape un mit. Mă întreb dacă există cu adevărat. A declanșat forțe nebănuite. Poate fără voie căci nu putea ști totul, iar acum, chiar dacă ar vrea să le oprească, tot n-ar putea. Trebuie să meargă până la capăt.

Vorbea repede și privirea ei strălucea. Aplecat spre ea, el o privea cu atenție, mișcat de expresia ochilor ei, care o făcea și mai tulburătoare și mai seducătoare.

Ea zise brusc:

— Ești ca Nicolas de Bardagne. Niciodată nu ascultă nimic din ce-i spun, ci doar sunetul vocii mele. La fel și tu!

Peyrac o luă în brațe cu pasiune:

— Eu? Mă pierd în frumusețea ochilor tăi când ești speriată.

— Bărbații! Mă enervați!...

Dar reușise s-o facă să râdă. O îmbrățișă și-i sărută ușor părul.

— Draga mea, îți dau dreptate. Dar privirea mea de bărbat vede alte orizonturi, și o să-ți spun, ca să te liniștești: la Quebec este un om de cea mai mare influență care este pentru mine un adevărat prieten.

— Frontenac?

Contele clătină negativ din cap.

— N-o să-i rostesc numele până nu vom intra în Quebec. A-l divulga, chiar a-l rosti, l-ar putea pune în pericol. Dar ție o să ți-l spun.

— De geaba! Mă simt neliniștită.

— Nu mă îndoiesc... Dar o să-mi dai motive false despre cauzele neliniștii tale. Adevărul îl cunosc și o să ți-l spun. Ești neliniștită pentru că n-ai ales încă *rochia* pe care o vei pune pentru intrarea în Quebec. Rochia pe care trebuie s-o îmbraci pentru a înfrunta această clipă.

— Rochia? zise Angelica e adevărat! Nici nu mă gândeam la asta.

— Rochia, asta-i tot! Pe care s-o alegi? Ai trei: una de azur pal, culoarea gheţii, una aurie, ca cea pe care o purtai la Biarritz la căsătoria Regelui, una de catifea purpurie. Cea azurie vine de la Paris, cea aurie din Anglia, cea purpurie din Italia. Angelica rămase cu gura căscată.

— Aşadar, te-ai gândit la asta? exclamă ea. Când?

— Mereu! Căci mereu visez să te văd frumoasă, fericită, aclamată de mulţimi... chiar în fundul pădurilor!

— Oh! Eşti minunat l

Ea i se aruncă de gât. Avea dreptate. Va fi frumoasă. Va străluci... Va seduce mulţimea. Va face să dispară prejudecăţile. Ce altceva vrea acest popor de gură cască decât să-l farmeci, să-l entuziasmezi, să-i satisfaci pofta de spectacol, de nou, de frumuseţe?

— Ghiceşti totul, dragul meu senior. Eu sunt încă un copil.

— Păi, nu ştiai? zise Peyrac, sărutând-o pe buze.

7

În ceaţa deasă care acoperea malul, Angelica se grăbea, urmată de Delphine, de maură şi de Kouassi-Ba care ducea coşurile. Zorii abia se iviseră, dar ea se temea să nu întârzie la plecarea lui *Saint-Jean-Baptiste*. *Maribelle* îl va urma mai târziu. Marchizul de Villedavray nu-şi terminase corespondenţa, iar căpitanul, cumpărăturile de blănuri. Cu toate acestea, Angelica îl întâlnise încă de la trezire pe valetul domnului d'Arreboust şi-i înmânase plicurile secrete destinate poliţistului Desgrez. Ea-i dăduse prin viu grai ultimele instrucţiuni. Omul părea serios, devotat. Fidelitatea pe care-o arătase stăpânului său în dizgraţie, gata să-l urmeze la Bastilia, pleda în favoarea lui.

O pungă bine garnisită cu ludovici de aur, încredinţată de contele de Peyrac, sfârşise prin a-i întări credinţa pentru misiunea ale cărei riscuri fusese gata să şi le asume doar din devotament. Cei câţiva scuzi îi vor permite să facă o traversare mai confortabilă şi mai sigură şi, ajuns la Le Havre, să închirieze un cal ca să sosească la Paris mai repede decât cu diligenţa sau tras la edec pe Sena. Eventual chiar să cumpere complici. I-ar trebui, poate încă de la sosire, să alunge bănuielile bigoţilor, preveniţi

în legătură cu d'Arreboust. Oamenii Companiei Sfântului Sacrament ştiau să se mişte repede când interesele şi mai ales omnipotenţa lor, răspândite în mai toate păturile societăţii, riscau să fie puse în pericol. Aveau reputaţia că ştiu să facă să dispară oamenii care-i incomodau sub cele mai diferite pretexte. Angelica ştia câte ceva despre asta, ea având de mai multe ori de a face cu ei, fiind chiar închisă într-o mănăstire de unde îi fusese extrem de greu să iasă. De aceea, prevedea totul şi-i făcu mii de recomandări valetului. El trebuia să cunoască pe de rost adresa lui Desgrez, unele nume şi locuri unde să-l găsească în cazul în care se va vedea obligat să distrugă documentul. Cu nici un preţ, scrisoarea nu trebuia să cadă în mâini străine.

În sfârşit, *Saint-Jean-Baptiste* ridică ancora. Eliberarea vasului părea născută dintr-o hotărâre la fel de arbitrară ca aceea care-l reţinuse până atunci. Joffrey de Peyrac se grăbea oare să-l vadă plecat pe reprezentantul Regelui?

— Mergeţi înaintea noastră şi anunţaţi-ne sosirea la Quebec, îi spuse el lui Nicolas de Bardagne şi căpitanului care-şi revenise.

Prevenită, *in extremis*, Angelica se grăbea să-şi ia rămas bun de la maica Bourgeoys, deşi urma s-o vadă peste puţin timp la Quebec. Din fericire, ceaţa foarte deasă în acea dimineaţă, întârzia ridicarea ancorei care, oricum, promitea să fie dificilă.

Sosind în port, Angelica le găsi încă pe chei pe maica Bourgeoys şi fete sale, însoţite de câteva persoane din sat şi, fireşte, de Catherine-Gertrude care le găzduise la ea. Li se încredinţau scrisori şi mesaje pentru Quebec şi Montréal. Oamenii locului erau săraci şi nu aveau de trimis mărfuri spre oraşele mai bogate.

— V-am adus câteva provizii, spuse Angelica stareţei, şi leacuri. Iată una dintre acele beşici de elan care conţine ulei de ficat de cod pe care am obţinut-o de la pescarii bretoni de pe coasta de est. Se spune că face minuni pentru cei slăbiţi de frig sau de mâncarea proastă din iarnă. Asta va întări copilul. Puneţi şi pe răni sau pe julituri. Cred că o să ne revedem curând. Chiar *dacă Saint-Jean-Baptiste* va sosi înaintea noastră şi nu va trebui să-l ajutăm pe drum, nu vom întârzia. O să ne revedem, nu-i aşa?

Călugăriţa păru destul de rece, cum, de altfel, se aştepta şi Angelica. Ceaţa era aşa de deasă încât chiar persoanele cele

mai apropiate păreau nişte fantome. Angelica o trase pe interlocutoarea sa la o parte.

— Marguerite, ce este? Nu mai vreţi să fiţi prietena mea?

Ea vedea în ochii stareţei ezitările de la început.

—... Ştiu ce vă preocupă, spuse ea, aţi auzit de bărcile de foc care au trecut pe deasupra Quebecului. Asta e?

— Ascultaţi, zise maica Bourgeoys, aceste preziceri sunt făcute să ne sperie, căci am trăit atâtea ore teribile în aceste ţinuturi, am văzut de atâtea ori moartea cu ochii, ne-am găsit de atâtea ori pe punctul de a fi exterminaţi în totalitate de irochezi, încât atunci când apar semne de nenorociri nu ne putem împiedica să nu fim cuprinşi de teamă, să ne întrebăm despre ce nouă primejdie vrea Dumnezeu să ne avertizeze. Vrea oare să ne reproşeze că nu arătăm destulă vigilenţă faţă de cel Viclean, faţă de ispitele sale, de farmecele sale?

Ultima dată când am văzut bărci în flăcări traversând cerul Quebecului a fost când războiul cu irochezii era în toi, noi fiind aproape de ruina totală. Irochezii ajunseseră chiar şi în Insula Orléans şi masacraseră toţi locuitorii. Ori, puţin înainte, fusese un cutremur de pământ la Montréal. Voci plângătoare s-au auzit în ceruri pe Trois-Rivieres, şi aceleaşi bărci apăruseră în flăcări, zburând în împrejurimile Quebecului. Am înţeles de îndată mesajul. Că acel cutremur anunţa asaltul irochez, vaietele erau ale bieţilor prizonieri răpiţi şi duşi la cele Cinci Naţiuni, iar acele bărci prefigurau bărcile duşmane care ne dăduseră târcoale toată vara aceea, punând foc la case şi aruncând în flăcări pe nefericiţii locuitori, după ce-i supuseseră la torturi atroce.

Ce anunţă astăzi apariţia acelor bărci? Ce nenorocire? Împotriva cărei primejdii vrea Cerul să ne pună în gardă, în preajma unei noi ierni pe care o vom înfrunta, iarăşi, doar cu puterile noastre? Suntem în drept să ne întrebăm: “Ce ne aduceţi? Cine se apropie de Quebec cu navele voastre atât de bine înarmate? Binele sau Răul?”

— Dumnezeule din cer! făcu Angelica, doar n-o să ne omorâm pentru nişte viziuni. Pentru numele lui Dumnezeu, Marguerite, dumneata, care eşti raţiunea însăşi, ai în vedere că noi nu suntem irochezi. Toată lumea este de acord că, în acest anotimp, raidurile duşmanilor voştri au fost, ca să spun aşa, inexistente, iar eu îndrăznesc să afirm că asta se datorează

influenţei noastre asupra marelui şef al celor Cinci Naţiuni, Outtaké, care şi-a putut domoli visele de răzbunare. Vasele noastre sunt într-adevăr aici, ancorând pe coastele voastre, dar n-am aruncat pe nimeni, după câte ştiu, în flăcări. În schimb, Răul nu se găseşte el oare în cei care, pe ascuns, fac să circule cu bună ştiinţă zvonuri de groază, doar ca să aducă eşecul demersului nostru de pace?

— Ceaţa se ridică, zise o voce.

Într-adevăr, cerul începea să se lumineze, silueta vasului redeveni vizibilă, iar pasagerii care trebuiau să se îmbarce se apropiară de mal. Angelica se temea să nu-l vadă pe contele de Bardagne apărând, care, zărind-o, va dori să-şi ia rămas bun de la ea. Nu avea chef de asta. Se apropia clipa în care se vor afla sub zidurile Quebecului şi se preocupa mai ales să-şi găsească dinainte aliaţi. Trebuia să evite să pună paie pe foc. Dacă vor trage asupra lor, vor fi obligaţi să riposteze. Declanşarea unui măcel nu ţinea decât de un fir de aţă, şi, în această conjunctură, orice veste bună avea importanţă. Maica Bourgeoys, care era foarte iubită şi ascultată, putea linişti spiritele.

— Ascultă, Marguerite, spuse ea pune o vorbă bună pentru noi la Quebec, Nu-ţi cer să ascunzi adevărul, ci doar să spui ce ai *văzut*...

Marguerite Bourgeoys întoarse capul şi-i spuse că la Quebec nu avea prea multă influenţă. Zona ei era Ville-Marie, adică Montréal unde, pe de altă parte, se grăbea să ajungă. Fusese anunţată că acolo se petreceau evenimente triste. Angelica văzu că biata călugăriţă avea tenul cenuşiu şi gândi că nici ea nu arăta mai bine.

Angelica vorbise mult. Simţea că Marguerite Bourgeoys îi scăpa, bunăvoinţa ei iniţială schimbându-se după zvonurile care-i parveniseră odată cu sosirea lui *Maribelle.* Nu doar despre apariţia acelor canoe în flăcări, bănuia Angelica.

Valurile de ceaţă treceau peste feţele lor ca nişte atingeri reci.

— Nu ne îmbarcăm încă, spuse o voce din ceaţă.

— Nu! Ceaţa a revenit.

— Mulţumesc lui Dumnezeu! Nu pot să te las să pleci în această stare, Marguerite, spune-mi tot. E ceva ce te tulbură şi nu e doar această poveste cu apariţia.

— Am aflat că la Montréal, comunitatea mea este pe punctul de a fi dizolvată de episcop, mărturisi călugăriţa. N-o să mai găsesc decât ruinele.

Ea adăugă că fusese înlocuită ca stareţă de o maică augustină adusă de la Quebec. În sfârşit, domnul de Loménie-Chambord îşi pierduse minţile.

— Loménie-Chambord? E imposibil, exclamă Angelica.

Ea nu vedea prea bine ce legătură exista între comunitatea religioasă de la Ville-Marie şi cavalerul de Malta. Dar începea să înţeleagă că aceste instituţii erau foarte complicate.

— Ce s-a întâmplat?

— S-a îndrăgostit de dumneavoastră, aruncă cu durere maica Bourgeoys, şi-şi ascunse faţa în mâini cu disperare. Un om aşa de sfânt, aşa de perfect! Oh! Doamne! E îngrozitor.

— Dar nu este adevărat, protestă Angelica. Ştii la fel de bine ca mine că Loménie-Chambord este departe de astfel de pasiuni.

Maica Bourgeoys clătină din cap descurajată.

— ... Ca Pont-Briand, ca atâţia alţii pe care i-aţi dus la pierzanie şi care, doar pentru că v-au văzut, v-au întâlnit, brusc sunt să-şi renege jurămintele, prietenii, gata să se alieze cu duşmanii lui Dumnezeu şi ai Regelui...

— Marguerite, veniţi-vă în fire şi aşteptaţi să ajungeţi la Quebec, să-l vedeţi pe domnul de Loménie. Nu sunt decât bârfe. Ne-am întâlnit în Kennebec doar de două ori, în campanie, asta-i tot. Ca un bărbat înţelept, susţine, bănuiesc, că lucrurile se pot aranja fără vărsare de sânge, şi asta nu place tuturor, căci sunt unii care vor sânge.

Dintr-o mişcare impulsivă, ea apucă mâinile bietei călugăriţe, obligând-o s-o privească în faţă.

— Te rog, nu te retrage. Ai înfruntat situaţii mai grele şi ştiu că în adâncul tău cunoşti adevărul. Sincer, nu este oare altă soluţie pentru noi decât masacrul, omorul, răzbunarea, ochi pentru ochi, dinte pentru dinte? Oh! Marguerite, cunosc Sfânta Scriptură. Am fost crescută la ursulinele de la Poitiers. “Pace pe pământ pentru oamenii de bună credinţă.” Oare adevărul nu înseamnă decât setea de sânge, aşa cum doreşte Satan însuşi? Spune-mi Marguerite, că nu pot fi şi alte soluţii decât războiul şi loviturile de tun?

— Mă tulburaţi, zise Marguerite Bourgeoys.

Dar părea liniştită. Ea se apleca a începe să mute alimentele aduse de Angelica în traiste.

— Lasă asta, interveni Angelica, ia coşurile... O să mi le înapoiaţi la Quebec... Şi gândeşte-te la ce ţi-am spus: "Pace pe pământ pentru oamenii de bună credinţă"... Dacă noi, femeile, nu ne străduim să aranjăm lucrurile, la ce ne putem aştepta de la bărbaţii noştri care nu visează decât la răni şi cucuie?...

Începuseră să ajute femeile şi copiii să urce în şalupă.

— Aş vrea să te rog să ai grijă de bietul negustor englez, continuă Angelica. Nu vrea să-şi părăsească ursul şi mă tem ca echipajul să nu-i facă vreun rău de îndată ce vasul se va depărta de Tadoussac.

Marguerite Bourgeoys o privi dintr-o parte.

— Nu ştiţi, deci...

— Ce să ştiu?

— Mi s-a dat de înţeles că domnul de Peyrac va delega la bordul lui *Saint-Jean-Baptiste* câţiva membri ai echipajului său care ne vor însoţi până la Quebec, cel puţin până la Insula Orléans. Nu ştiu dacă pentru a ajuta la manevre sau pentru a ne supraveghea ca prizonieri de război, dar orice ar fi, în prezenţa lor, englezul nu riscă nimic.

— Ah! Aşa deci... Iată o veste bună. Pentru englez şi pentru tovarăşii de călătorie deasemenea. Deci, Joffrey a hotărât asta... Nu-mi spune niciodată nimic... Mi-aş fi făcut mai puţine griji, dacă aş fi ştiut. Sunt liniştită.

— Ei bine! şi eu, mărturisesc, zise Marguerite Bourgeoys cu bună dispoziţie.

Ea părea să-şi fi recăpătat echilibrul.

— Sigur, trebuie să aşteptăm ca să ştim cum stau lucrurile, înainte să ne enervăm.

Ea îndreptă iar spre Angelica o privire atentă, dar aceasta nu plecă ochii. Femeile erau rugate să se îmbarce. Maica Bourgeoys luă loc şi i se dădu copilul de care se îngrijea. Nu făcuse nici o promisiune, dar Angelica păstra speranţa că vorbele sale fuseseră auzite. Barca era pe punctul de a fi împinsă în apă. Marguerite îi făcu semn Angelicăi să se apropie, ca şi cum şi-ar fi amintit un lucru important pe care uitase să i-l comunice. Angelica până la mica dană de lemn şi se apleca spre călătoare.

— M-aţi certat cu talent, doamnă, zise aceasta, vă mulţumesc. E rândul meu să vă adresez o mustrare.

— Vă ascult.

— Vă amintiţi de un gând pe care mi l-aţi destăinuit odinioară: Vorbind despre unii oameni şi de falsa imagine care li se fabrică, spuneaţi: Prea des se vede sperietoarea şi nu fiinţa umană.

— Într-adevăr.

— Încercaţi să vă amintiţi de asta când vă veţi afla în faţa părintelui d'Orgeval.

8

Angelica prefera să nu se gândească prea mult la părintele d'Orgeval, dar maica Bourgeoys o atinsese la punctul sensibil. De-a lungul anilor care se scurseseră Angelica adunase în jurul imaginii iezuitului sentimente confuze de teamă, ranchiună şi chiar repulsie, de când îi asocia numele cu cela ale Ambroisinei şi al lui Zalil.

Cuvintele Diavoliţei în delirul ei îi deschiseseră perspective stranii asupra copilăriei acestui om care domina astăzi spiritual Canada.

..."Eram trei copii blestemaţi, trei copii teribili în munţii din Dauphiné, el, Zalil şi cu mine. Oh! frumoasa mea copilărie! El, cu ochii albaştri şi mâinile pline de sânge! El şi Zalil, şiroind de sânge uman..."

Angelica făcu un efort pentru a alunga amintirea acelei voci. Cu calm, trebuia să-l privească în faţă pe bărbatul care devenise acel copil evocat, când i se va prezenta îmbrăcat în sutana şi mantia neagră a Ordinului său. Trebuia să întâlnească fără frică acea privire albastră despre care vorbea toată lumea. Poate atunci, Binele va triumfa şi răul va dispărea.

"El nu m-a văzut niciodată."

În acest moment, gândul care abia apăruse în mintea ei făcu să apară o întreagă suită de imagini care se ordonară într-o logică perfectă şi ea înţelese un lucru care-i scăpase până atunci.

Datorită emoţiei, o roşeaţă îi urcă în obraji, atât de profundă-i era neplăcerea stârnită de gândul pe care tocmai îl avusese. I se spusese că "cineva" din Canada o zărise anul trecut, pe când se scălda, goală, într-un lac din Maine, într-o zi toridă

de toamnă. De aici plecase legenda ei de femeie malefică şi fatală. Ea întrebase: "Cine m-a văzut?" Acum, ştia, era sigură.

"*El* este cel care m-a văzut. M-a văzut pe când mă scăldam în lac... Şi pentru asta mă urăşte!..."

Îi trebui un moment să-şi găsească echilibrul. Apoi hotărî că, adevărat sau nu, asta nu avea nici o importanţă. Alungă această grijă. Va veni vremea să se gândească la asta când se va găsi în faţa părintelui d'Orgeval. Sau mai bine nu, ar fi preferabil să nu se gândească în acel moment.

Fără să vrea, pufni în râs. Poveştile astea erau atât de caraghioase.

9

Saint-Jean-Baptiste plecase, târându-se în amonte pe Saint-Laurent, iar *Maribelle* pornise şi ea, umflându-şi pânzele, în aval, spre Marea Tenebrelor. Angelica nu-i invidia pe cei plecaţi. Ea îşi va continua drumul spre Quebec care nu era departe. Cu Dumnezeu, înainte! Odată trecut cel mai rău moment, vor sfârşi prin a ajunge în case calde, printre oameni bine prinşi pe un pământ primejdios şi sălbatic.

În acest timp, *Maribelle* îşi va continua călătoria nesigură pe oceanul hibernal, înfruntând monştri, abisuri, gheţuri ucigaşe, vânturi urlătoare, ploi negre şi biciuitoare, spume livide, valuri dezlănţuite, iar în sânul elementelor ostile şi turbate, dansând pe creasta valurilor sau ascunzându-se în adâncurile lor, pluteşte o navă ca o coajă de nucă, în care putrezesc, sângerează, mor, se zbat şi se abandonează fiinţe omeneşti.

Fiecare îşi continuă drumul, ducând cu sine vise, speranţe şi micul său destin, singura lumină rămasă în străfundurile fiinţei, sub coastele slabe, pielea lividă şi zdrenţele umede. Viaţa, existenţa, dorinţele, luptele, nevoile, pasiunile, gândurile, toate aceste palpită în aceste tabernacole de carne mizerabilă. Viitorul, gloria, averea, reuşita, victoria, mântuirea, supravieţuirea, atâta vreme cât un om respiră în fundul unei cale, legănat de valuri, toate dansează cu el pe oceanul orb.

"În colţul străzii Blancs-Manteaux o să găsiţi o casă... Acolo sunt înjunghiaţi copiii..."

"Regele Franţei!... Dreptate! Dreptate!... Doamnă, binevoiţi să-mi cedaţi unul dintre micii mauri căci am nevoie de un paj pentru a mă servi în Canada..."

Din val în val, iată-i în curând în Europa! Amestec de popoare, mulţime de oraşe, clopotniţe, case în spatele meterezelor, coşuri pe acoperişuri, giruete... Totul pare un tablou colorat profilat pe înaltul cerului. Un Paris îndepărtat, mai degrabă o legendă decât o realitate.

Realitatea, acum că mesajele plecaseră spre Desgrez şi Rege, era Canada, fluviul imens şi pustiu, munţii majestuoşi sub ceţurile reci, insule populate de păsări şi, în final, peste câteva zile, oraşul pierdut. Cele două ultime zile fuseseră pline de evenimente atât de rapide, că-ţi tăiau respiraţia. "Capturarea" domnului d'Arreboust care a trebuit negociată cu domnul de Luppé, dispariţia momentană a domnului de Bardagne plutind spre Quebec, plecarea lui *Maribelle* ducând scrisoarea către Desgrez. Toate aceste se amestecaseră, se încrucişaseră, se făcuseră, transbordări, fuseseră înjurături şi vaiete, căci trebuiseră golite calele lui *Maribelle* de jumătate din mărfuri, pentru a încărca acolo marfa domnului intendent.

La rândul ei, flota lui Peyrac se pregătea de plecare. Pe vase domnea agitaţia. Văzând apărând pe punte suluri de stofe pe care marinarii le triau şi examinau, Angelica ştiu că erau pe sfârşite cu pregătirile. În ultima seară, făcură un tur de rămas bun. Însoţiţi de lume, pasagerii de pe *Gouldsboro* coborâră spre Saguenay pentru a contempla fluviul.

În crepuscul, acesta era imobil, ca o întindere de aur. Falezele înalte nu-şi aruncau încă asupra lui umbrele reci. Sosind în vârful lor, lângă cruce, văzură apele agitându-se într-un vârtej strălucitor, despicându-se şi dezvăluind spinări suple, flancuri netede ce păreau de aur, o coadă înălţată ca o aripă gigantică.

Copiii fugiră spre plajă scoţând ţipete de admiraţie.

— Mamă! Mamă! Vino să vezi balenele! striga Honorine.

Balenele vânate vreme îndelungată în aceste locuri, părăsiseră de mai multe decenii ţărmurile. Se întâmpla însă uneori ca în anotimpurile în care părăseau banchizele din nord pentru a reveni spre mările mai calde, să se rătăcească pe Saint-Laurent, regăsind vechi curenţi, îndepărtate amintiri.

Ori, apăruseră acolo în acea seară, una enormă şi trei altele mai mici, printre care una tânără care repeta întocmai toate

mişcările mamei sale, plonjând şi scufundându-se exact ca ea.

— Au venit pentru noi! Au venit pentru noi! strigau copiii, sărind de bucurie.

Micul Niels Abbials îşi duse la buze naiul şi o notă se înălţă, lungă, pură, înflăcărată, ca o incantaţie. Nota fu reluată de ghitara lui Cantor pe un ritm vesel care părea că urmează mişcările balenelor. Antrenaţi de muzică, copiii se avântară unii spre alţii şi se luară de mâini pentru a forma o horă.

— Priviţi! strigă Catherine-Gertrude. *Copiii dansează*!

Bunica sa, care venise din Perigord în 1630, îi spusese întotdeauna că era foarte primejdios când copiii începeau să danseze. Pe timpul ei, în Perigord, se întâmpla des să vezi copii cuprinşi brusc de "draci" care fugeau împreună spre pădure. Atunci alergau după ei şi-i găseau goi, dansând ca nişte spiriduşi nebuni în jurul unui stejar bătrân. Copiii sunt sensibili la vrăji.

Catherine-Gertrude se repezi spre casă să aducă apă sfinţită. Angelica, care nu înţelesese cauza tulburării ei, continua să coboare spre ţărm.

Copiii dansau, veseli. Dansau în sunetul naiului şi ghitării, dansau cu balenele fericite, învârtindu-se în apele de aur ale lui fluviului, şi era un spectacol de neuitat.

"Vom învinge" îşi spuse Angelica, prinsă de frumuseţea momentului, văzut ca o promisiune.

Noaptea căzu şi se aprinseră focurile pe plaje. Întorcându-se spre fluviu, Angelica observă, sau bănui mai degrabă, mişcările unei flotile indiene ieşind dintre falezele întunecoase. Într-o ultimă lucire, aruncată de soarele în apus, zări silueta lui Joffrey de Peyrac pe plaja îngustă, mergând repede, şi care parcă ar fi sărit dintr-una din acele canoe; asta-i creă un şoc, căci tocmai se despărţise de el cu câteva clipe înainte, la cealaltă extremitate a satului, şi era surprinsă, ca şi cum ar fi trebuit să creadă că a devenit pradă unei halucinaţii.

— Oare am înnebunit?...

Catherine-Gertrude o ajunsese din urmă. Copiii nu mai dansau. Cuminţi, căutau scoici. Femeia ţinea degeaba sticla de apă sfinţită în mână. Şi ea privea în direcţia în care Angelica, visătoare, se uita.

— Se spune că sosesc oamenii pădurilor de pe lacul Mistassin şi chiar de mai sus încă. Cred că au jderi frumoşi. Trebuie să plec. Oare n-o fi şi vărul meu Eusebiu printre ei?

Întorcându-se pe vas, Angelica îl găsi pe contele de Peyrac ocupat cu ofiţerii care, înarmaţi cu "planul de încărcare" începeau să scoată din cale lăzi şi numeroase cufere în care se găseau obiecte, cadouri, haine, rezervate aşezării lor în Canada şi, în mod deosebit, intrării lor în port. Cadourile pentru oficialităţi fuseseră aliniate cu grijă şi etichetate. Dezordinea de pe punte dovedea că această operaţie dura deja de o bună bucată de vreme.

— Nu erai adineauri pe malul lui Saguenay? întrebă Angelica adresându-se soţului ei.

El o privi mirat şi-i confirmă că după ce terminase treaba în port se întorsese direct pe *Gouldsboro*.

— Totuşi mi s-a părut că te văd acolo, lângă Saguenay.

"Cu siguranţă, îmi pierd capul", îşi spuse ea.

Mai târziu, Cantor veni să ia pisoiul pe vasul său. Aveau şobolani în cale care atacau proviziile. De câteva zile, Wolverines, jderul, dispăruse. Cantor nu se nelinişteа, căci nu era pentru prima dată când animalul hotăra să facă drumul pe uscat, urmărind vasul de la distanţă şi brusc, la escale, îl găseau. Inteligenţa jderului îl făcea să fie în stare de o asemenea performanţă.

— Tot ce vreau, este să nu apară la Quebec în plin cortegiu oficial, în ziua sosirii noastre, spunea Cantor. Canadienii şi indienii consideră jderul printre animalele încarnând spirite diabolice. Este adevărat că este animalul cel mai isteţ a creaţiei.

Tânărul urcă la bord şi, până să găsească pisoiul, noaptea venise. Honorine profitase pentru a nu merge la culcare. Voia să-şi escorteze fratele şi prietenul pisoi până la scară. Astfel, întreaga familie era împreună pentru evenimentul ce avea să urmeze. Erau acolo contele şi contesa de Peyrac, Cantor, Honorine, pisoiul şi, în plus, domnul de Villedavray.

Luminile tremurau la suprafaţa apei şi o barcă de scoarţă se apropie. Indienii care se găseau în ea ridicau torţele de răşină pentru a-i lumina înaintarea.

— Oh! priviţi... ce-i cu carnavalul acesta? exclamă Cantor.

Ieşind din umbră, o înfricoşătoare mască păroasă, de mistreţ sau de bizon, cu coarnele vopsite în roşu, cu ochi holbaţi din piatră albă, se ivi, purtată pe umeri de un individ îmbrăcat în piele de căprioară şi blănuri, aşezat şi el în barca îngustă.

— Un vrăjitor! Ce-o fi vrând de la noi?

Barca se lipi de cea a lui Cantor, pe care tânărul căpitan al micului iaht *Mont-Désert* o lăsase lângă scara de frânghie, lângă bordul lui *Gouldsboro*. Un alt ocupant al canoei pe care-l luaseră mai întâi drept un indian, atât era de împodobit cu pene şi franjuri de piele, îşi desfăşură trupul subţire, şi îi strigă cu o voce clară:

— Hola! Oameni din Europa, vreţi cele mai frumoase blănuri din lume? Le aducem din nordul îndepărtat, chiar de la postul Rupert.

La sunetul acestei voci, Villedavray scoase o exclamaţie şi se aplecă:

— Dar e Anne-François de Castel-Morgeat!

— Chiar el! Cine m-a strigat?

— Villedavray.

— Încântat să vă revăd, marchize. Prin ce întâmplare fericită vă găsesc tocmai la Tadoussac?

— Dar dumneata, dragă prietene?

— Cobor golful Hudson şi aduc blănuri superbe.

— Un negustor puţind a alcool, a indian şi a piele, asta au făcut din tine, frumosul meu paj!... Ce păcat!

Un hohot de râs îi răspunse, al cărui ecou păru să se amplifice sub masca de bizon.

— Şi cine-i masca aceea care te însoţeşte şi pare să râdă pe socoteala noastră?

— Cineva care vrea să se apropie de acest vas fără să fie recunoscut. Ghiciţi.

Individul cu cap de bizon se ridică la rândul lui în barcă, şi Angelica fu sigură că era cel pe care-l văzuse de departe sărind cu uşurinţă pe mal şi a cărui siluetă o confundase cu aceea a lui Joffrey.

Mica voce categorică a Honorinea se făcu auzită:

— Eu ştiu...

Urcată pe o ladă, ea nu încetase să privească printre barele balustradei masca de bizon, cu coarne roşii, care o fascina.

— Eu ştiu cine este! afirmă ea. L-am recunoscut după mâini şi cuţit. Este *Florimond*!...

10

Insula Orléans defila la babord. Imensă, cu falezele sale negre şi pietroase, închidea orizontul şi fluviul se îngusta brusc. Mergeau în zig-zag, temându-se de curenţi ca pe un canal. Dincolo de capul îndepărtat, apărea Quebecul.

Cerul era jos şi înnegurat, acoperind cu ceaţă vârful coastelor înalte. Apa era tulbure. Se apropia solstiţiul de iarnă, acel timp urât al anului în care totul moare, în care oamenii şi lumea păreau că se afundă în tenebre îngheţate. Noaptea se lăsa în mijlocul zilei.

Pe punţi, măturate uneori de tornade de zăpadă fină, fiecare zi se adăuga pregătirilor de sosire şi nimic nu era mai uimitor decât contrastul care domnea între atmosfera lugubră a locurilor şi activitatea de la bordul acestor nave legănate de valuri, dar care, împinse de vânt, se apropiau de oraş.

Trebuiau să se gândească la uniforme, la parade, la toalete, să antreneze toboşarii şi trâmbiţaşii care, suflând în lungile lor trompete de aramă, vor anunţa sosirea seniorului de Peyrac. Adhemar avea nevoie de o uniformă nouă, Honorine şi Cherubin trebuiau să înveţe să facă reverenţa în faţa domnului guvernator Frontenac.

Aceste pregătiri îi preocupau mai mult decât vremea urâtă. Cuferele deschise în cale îşi revărsau comorile, iar marchizul de Villedavray se învârtea peste tot. "Totul este permis celor uitaţi de lume, spunea el, şi nici un stăpân nu-i poate împiedica să danseze printre aceste gheţuri..."

Venirea lui Florimond şi a prietenului său Anne-François de Castel-Morgeat dădea expediţiei o încheiere triumfală. Cine putea să nu se bucure de aceşti tineri superbi, mai canadieni decât canadienii, mai francezi ca ţinută şi spirit decât toţi cei ce-i aşteptau, cavaleri mai nobili în vorbele şi faptele lor decât toţi eroii Romanului Trandafirului sau decât cavalerii Mesei Rotunde.

Circumstanţele care-i uniseră în Nordul Îndepărtat rămâneau destul de obscure, Florimond neputând începe povestirea aventurilor sale în amănunt căci drumul spre

Quebec atrăgea întreaga atenţie. De fapt, se întâlniseră din întâmplare la un post de comerţ pe lângă Mările Dulci, se recunoscuseră drept fraţi de sânge gasconi, şi-şi continuaseră periplul împreună. Şi unul şi celălalt nu ştiau nimic despre evenimentele care se petreceau în Noua-Franţă. Viaţa pentru ei avea culorile şi parfumul pădurilor, savoarea hoinărelii, gustul frigului, al fumului, al înţelepciunii indienilor. Dar, cu dragă inimă, îşi schimbau îmbrăcămintea din piele de căprioară cu haina de curte şi după mai multe luni de viaţă sălbatică se pregăteau cu acelaşi entuziasm să poftească la dans domnişoarele de la Quebec. În trei, împreună cu Cantor, cântau refrene din ţara lor, atunci când manevrarea pânzelor lui *Mont-Désert* lăsa puţin timp de odihnă echipajului său destul de redus.

Am trei vase pe marea frumoasă
Unul cu aur, altul cu pietre preţioase
Malbroug pleacă la război
Mironton-Mirontaine...

În ceea ce-o privea, Angelica se bucurase nespus de sosirea lui Florimond într-un mod atât de neaşteptat. O asemenea întâmplare nu putea decât să întărească opinia unora după care Canada nu era o ţară obişnuită, şi că beneficia de intervenţia sfinţilor şi îngerilor. De la intrarea sa în Canada, ea începuse să-şi facă multe griji pentru Florimond, dispărut în fundul pădurilor, alături de François Cavalier de la Salle.

În ciuda încrederii pe care o avea în destinul fiului ei mai mare, gândul la primejdiile pe care putea să le înfrunte o bântuia uneori.

Yann Le Couennec se întorsese la Wapassou aproape imediat după plecarea expediţiei căci fusese rănit. Spunea că nu era uşor să se înţeleagă cu şeful, iar Florimond confirmă că din acest motiv renunţase să meargă mai departe cu el. Expediţia pe Mississippi fusese un eşec.

Cât despre contele de Peyrac, foarte mulţumit şi el să-şi revadă fiul, îşi spunea că dacă ai copii care să-ţi semene, e greu să-i convingi să nu se repete greşelile tatălui.

În călătoria lui Florimond plecat spre sud pentru a descoperi Mississippi şi marea Chinei şi întorcându-se prin nord după ce explorase împrejurimile golfului Hudson, contele de

Peyrac nu se putea împiedica să nu recunoască o anumită formă de vagabondaj prin lume pe care o practicase şi el bucuros, în adolescenţa sa. Că Florimond părăsise misiunea lui Cavalier de la Salle deoarece gândea că şeful expediţiei "nu ştia nimic" şi că el "ştia mai multe decât el despre cartografie şi multe alte lucruri", ceea era fără îndoială adevărat, asta vor discuta mai târziu. Nici el nu făcuse altfel între şaptesprezece şi douăzeci de ani, şi se felicita pentru asta, cum se felicita şi Florimond astăzi, nicidecum supărat de aventurile sale, fiindcă, la urma-urmei, nici nu se putea visa la o mai bună concluzie decât să se întâlnească cu toţii în Noua-Franţă şi, în plus, să mai aducă şi o mulţime de însemnări şi hărţi din explorările sale în nord.

11

— Te vor descoperi, zise Peyrac, şi ochii lor se vor deschide spre o lume nouă: Frumuseţea!... Frumuseţea care nu se discută. Frumuseţea care încântă şi alină.

— Sunt oare atât de frumoasă? Ce-i cu legenda asta?

— Ea trece dincolo de tine, murmură el. Şi chiar dacă nu faci nimic pentru a o acredita, trebuie să răspunzi aşteptărilor lor.

Angelica zâmbi cuvintelor rostite de el. Zâmbi imaginii reflectate de oglindă.

— Cu atâta dărnicie, nu-i deloc greu.

El o ajutase să îmbrace şi să probeze rochiile care erau toate magnifice. Purta atunci rochia purpurie, cu reflexe profunde. Pliurile de catifea îi conturau silueta, şi ceea ce caracteriza această rochie puţin cam grea, dar somptuoasă, era o alură majestuoasă. Joffrey trecu în spatele ei şi îi puse în jurul gâtului şi pe umeri o parură de diamante. Fiecare dintre ele era însoţit de un mic rubin. Era ca un guler de o valoare inestimabilă.

În picioare, întunecat pe lângă albeaţa şi părul blond al Angelicăi, o examina cu un ochi critic în oglindă. Ea-şi aminti ziua de demult când îi pusese la gâtul gingaş de şaptesprezece ani primul său cadou. Fremăta sub mângâierea mâinilor sale nerăbdătoare. Rămăsese acelaşi Trubadur din Langudoc, aceeaşi flacără îi strălucea în privire.

"Ne-am întors oare, după atâţia ani, de unde am plecat?" se întrebă ea.

Viaţa cu Joffrey de Peyrac era o aventură pe care n-o puteai cunoaşte decât prin el. Datorită se ştergeau realitatea, fluviul palid, neliniştea, amărăciunea prezicerilor. Obiecte minunate, haine din toată lumea, daruri nepreţuite umpleau toate mobilele, cabinele şi calele. Pe lângă ceea ce *Gouldsboro* adusese din Europa, mai era şi ce cumpărase Joffrey de la Vaneireick pe plaja de la Tidmagouche.

Atâtea cadouri! Pentru guvernator, pentru doamne, călugăriţe, orfani, săraci şi bogaţi, credincioşi şi păcătoşi. Ea nu luase seama la toate acestea. Era încă sub impresia dramei recente şi nu se putea concentra asupra distracţiilor. El, însă, putea. Sângele încă nu se uscase pe plaja de la Tidmagouche, şi-l văzuse cu Vaneireick, aplecat deasupra cuferelor, examinând bibelouri şi tablouri...

Atâtea cadouri! Te întrebai cum le putea păstra fără să-şi piardă gustul pentru obiecte frumoase şi cum de găsea timp să continue această căutare rafinată, delicată, făcută pentru a înfrumuseţa viaţa şi a o face mai uşoară. Uneori, ea nici nu-şi mai putea imagina existenţa cu gust de pământ, trudă, lacrimi şi dezastre. Dar el, adesea, îşi deschidea pumnul în care ascundea o bijuterie minunată, sau se hotăra să bucure mulţimile, dădea cep butoaie sau punea să se distribuie bietelor imigrante, fiecăreia, câte o oglindă, ca să le redea curajul.

Calitatea sa de a admira şi de a da plăcere nu fusese schimbată de nici una din încercările prin care trecuse, dimpotrivă; dădea impresia că acorda bunurilor din această lume o şi mai mare importanţă, şi că nu se va plictisi niciodată să contemple opera vreunui meşter în care acesta şi-a pus întregul talent.

Aceeaşi lumină fericită se citea în privirea lui sumbră pe când savura reflexul acestei frumoase siluete în rochia purpurie care o transforma într-o regină demnă de Luvru. El măsura puterea ce emana dintr-o apariţie atât de perfectă.

La Quebec, în acest moment, o mulţime de oameni "făcea planuri", pregăteau tunurile, dar mai mult vorbeau să apere oraşul decât o gândeau. Nu ştiau ce urma să li se întâmple.

El surâse.

— Parcă-ai fi o pisică care se linge pe bot, zise ea.

— Cam aşa ceva. Mă gândesc la duşmanii noştri şi la ce li se va întâmpla.

— Ai intenţia să fii foarte rău?

— Nu tocmai. Vei apărea în faţa lor.

— Joffrey?

— Da, frumosul meu comandant.

— Sunt oare destul de puternică să reuşesc ce aştepţi de la mine şi să te ajut să învingi?

— Odinioară ai fost. Ce înseamnă un oraş pentru tine? Ai ştiut să cucereşti Curtea, pe Rege. I-ai fi putut avea pe toţi la picioare dacă ai fi vrut...

— Poate nu-i chiar acelaşi lucru astăzi. M-am schimbat. Sunt mai... mai puţin feroce poate. Dragostea slăbeşte. Ceea ce mă înspăimântă cel mai mult este că o să mă găsesc în faţa părintelui d'Orgeval.

— Voi fi acolo, zise el cu blândeţe.

Şi teama ei se risipi. El va fi acolo, va fi sprijinul ei. Un bărbat puternic, care o iubea pe ea, soţia lui, mai mult decât orice pe lume.

Ea plecă fruntea şi-şi puse obrazul, cu o mişcare uşoară, pe mâna care-i stătea pe umăr. El se aplecă şi o sărută îndelung pe ceafă.

—... Vreau să se încline, murmură el. Te vor plăcea cu toţii. O să văd oraşul la picioarele tale şi pe el la fel. Vreau să-l văd învins, pe duşmanul tău care, condus de un fanatism vinovat, a îndrăznit să te atace şi să te calomnieze. Într-o zi, va cunoaşte puterea Dragostei. Într-o zi, te va iubi şi el. *Şi asta va fi pedeapsa lui.*

12

În acea seară aruncau ancora aproape de capătul insulei Orléans. Doi bărbaţi urcară la bord şi-i recunoscură pe Maupertuis şi pe fiul său metis, Pierre-André. Fidelitatea acestor oameni cumsecade, care pătimiseră din cauza ei, era reconfortantă. Ultima dată când Angelica îi văzuse fusese în satul englez de la Brunschwick-Falls, puţin înaintea asaltului canadienilor francezi. Compatrioţii lor îi aduseseră cam cu forţa

în ţinut. Bine înţeles, avuseseră neplăceri. Dar totul se sfârşise cu bine.

Totuşi, de la anunţarea sosirii lui Peyrac, oraşul era în fierbere şi Maupertuis socotise prudent să vină să-i aştepte în insula Orléans unde avea rude. Oamenii din insula Orléans nu erau quebechezi. Erau oameni aparte, cu toţii puţin vrăjitori, se spunea, mai ales că majoritatea erau supravieţuitori ai masacrelor irocheze de acum cincisprezece ani, ceea ce-i făcea prudenţi. Ceilalţi, “independenţii”, din motive diverse, preferau să-şi aşeze vatra într-o insulă decât să aibă legături prea directe cu autorităţile capitalei. Insula nu părea locuită. Nu se vedea prea bine în noapte, dar o bănuiai masivă, cu dealuri pietroase confundându-se cu cerul nocturn, lipsit de nori în acea noapte. Era însă un cer fără lună, întins ca o catifea neagră.

Joffrey de Peyrac ceru detalii despre oraş. Se pregătea petrecerea pentru a fi primit cu mari onoruri. Domnul de Frontenac ţinea în mod deosebit la asta, iar majoritatea reprezentanţilor Marelui Consiliu credeau că vor avea avantaje dacă se vor arăta curtenitori faţă de acest puternic vizitator. Episcopul, în schimb, era reticent. Iezuiţii? Nu se ştia nimic... Domnul de Castel-Morgeat predica rezistenţa. Până acum nu fusese prea ascultat, dar, de când apăruseră bărcile în flăcări pe cer, partizanii guvernatorului militar erau mai numeroşi.

— Este o mare mulţime de sălbatici pe platou, în spatele oraşului, povestea Maupertuis, care sunt îngrijoraţi de aceste apariţii înspăimântătoare pe cer. Dacă domnul de Castel-Morgeat, care are mare influenţă asupra lor, şi-i face apropiaţi, lucrurile pot lua o întorsătură proastă pentru voi.

— Dar Piksarett? Unde este? întrebă Angelica

— Nu se ştie. Poate este printre ei. Dar un sălbatic e schimbător. Nu trebuie să contaţi prea mult pe el, doamnă.

Angelica clătină din cap.

— Nu! Piksarett nu mă va trăda...

— Este deci adevărat. După Outtaké irochezul, l-aţi îmblânzit pe duşmanul lui de moarte, Piksarett, din neamul abenachez. Este incredibil... În câteva luni abia. Cum aţi făcut să vă apropiaţi de fiinţe atât de ... inaccesibile? N-a trebuit decât să apăreţi, se pare. Asta e suspect. La Quebec, pariurile au început. Se ştie că aţi făcut să eşueze campania de vară, în sud, împotriva aşezărilor engleze, ademenindu-l pe Marele-Botezat,

șeful Patsuikettilor. Ce-ați putut să-i spuneți ca să-l smulgeți de la război? Nu este un individ ușor de manevrat, îl cunosc. Doar părintele d'Orgeval îl are la mână, pe el și triburile lui, și de această dată, totuși, i-a scăpat. Cum ați făcut? L-ați vrăjit?

— Nici vorbă! Suntem prieteni, asta-i tot.

— Prieteni? Nu-i așa simplu. Credeți că nu trebuie decât să apăreți? Asta-i tot?... Și tu, Maupertuis, spui că sălbaticii sunt adunați pe înălțimile orașului? Huronii și abenachezii se urăsc și atât ne-ar mai lipsi ca, din cauza venirii voastre la Quebec, indienii noștri botezați să înceapă să se omoare între ei. Frumos ar mai fi!

Villedavray o luă pe Angelica deoparte.

— Arătați-mi-l, șopti el.

— Ce să vă arăt?

— Colierul de *wampoun* de la Outtaké pe care vi l-a dat în semn de alianță. Se pare că este unul dintre cele mai frumoase care există. Valorează singur cât zece victorii. O minune!

— O să vi-l arăt într-o zi, dar fiți sigur de un lucru: n-o să vi-l dau niciodată... Simt că nu trebuie să mă despart de el. Am pătimit că l-am lăsat în urma mea la ultima călătorie. Poate de asta am avut atâtea necazuri la Port-Royal și în celelalte locuri.

Abigael i-l trimisese pe coasta de est cu bagajele. Marchizul de Villedavray făcu o mutră tristă. Era nesățios când era vorba de obiecte rare și prețioase. El se răzbună cum putu:

— Draga mea, degeaba spui... ca să ai în mână un asemenea obiect ... trebuie totuși să fii... puțin vrăjitoare!...

Un nume rostit de Maupertuis izbi urechile Angelicăi și ea se întoarse repede spre grup:

— Ai spus ceva despre Nicolas Perrot?

— Da, l-am văzut acum două zile.

— Oh, ce bine! M-am temut atât pentru el.

De când auzise că bravul canadian fusese văzut printre ocupanții bărcilor în flăcări ce traversau cerul Quebecului, era torturată de un presentiment în privința lui. Ea-și dădu seama că se lăsase influențată de poveștile cu viziuni.

Joffrey de Peyrac o privi cu un surâs în colțul gurii.

— Ce superstițioasă mai ești! exclamă el când rămaseră singuri.

— Recunosc că m-am agitat în van. Aici ajungi să te sperii de tot ce se povestește. Acești bărbați și femei sunt la capătul

lumii și uneori într-o singurătate atât de îngrozitoare, încât este normal să caute intervenția spiritelor superioare. Asta-mi amintește poveștile doicii mele, care ne făceau, pe surorile mele și pe mine, să tremurăm de spaimă noaptea.... Și totuși, câteodată, ceva ne face să gândim că lumea este mai vastă și mai misterioasă decât pot vedea ochii noștri.

— Nu neg asta, zise Peyrac. Mai ales Lumea Nouă este bogată în fenomene inexplicabile.pe care știința le va descifra într-o bună zi. Eu însumi am văzut...

Se întrerupse și clătină din cap:

— În largul Floridei, lumini... Oamenii mei erau îngroziți. Nu exista nici o explicație logică la ce am văzut în acea zi... Trebuie să mă-nclin. Vom suporta lumea care ne-a fost dată fără să ne sinchisim prea mult de misterele ei, dacă slăbiciunea noastră nu e gata să le înfrunte. Amintește-ți! În secolele trecute, navigatorii care se avântau pe Marea Tenebrelor credeau că oceanul este plat și se termină printr-o gaură mare în care puteai cădea. Totuși s-au dus, tremurând, spre acel abis, împinși doar de instinct care le spunea că vor descoperi ceva. Și pământul era rotund. Cine ar fi putut bănui? Trebuie să cauți dacă vrei să știi.

Schimbând subiectul, o întrebă:

— ... Ai hotărât cu cameristele ce rochie o să porți la intrarea în Quebec?

— Nu, nu încă, gemu Angelica, nu mai am cameristă.

— Asta este totuși un subiect mai important decât ceea ce se poate întâmpla în lumile invizibile.

Angelica se năpusti afară, hotărâtă să pună capăt tergiversărilor. Îi va cere Delphinei du Rosoy să-i servească drept damă de companie, era cea mai bună soluție. Îi va cere să păstreze secretul în legătură cu semnul infamant pe care-l avea pe umăr – blestemat fie regele Franței și acest cumplit obicei al fierului roșu! Când se gândea, poate acesta era lucrul care o irita cel mai mult față de Ludovic al XIV-lea, că nu putea să poarte decolteu. Și asta complica totul. Era umilitor să trebuiască să-i mărturisească Delphinei, deși avea certitudinea că fata nu va abuza de încrederea pe care i-o arăta.

În fața ușii, le auzi pe Fetele regelui făcându-și rugăciunile și plecă, profitând de răgaz pentru a face un tur pe punte.

Mergea cu pași mari. Noaptea era profundă și totuși simțea

în această obscuritate o anume luminozitate sau fosforescenţă. Noaptea asta nu semăna cu celelalte nopţi. Se auzeau zgomote neobişnuite, se simţeau mirosuri diferite. În spatele ei, simţea prezenţa insulei Orléans ca un zid şi apoi, în faţă, era spaţiul infinit al nopţii, întinzându-se deasupra apelor şi pădurilor. Nu simţea teamă, ci doar nevoia de a-şi schimba starea de spirit, de a deveni alta, ca să poată lua totul de la început cu forţe noi.

Acum, că-şi atinsese în sfârşit scopul, se simţea mai lucidă fără să trebuiască să se întrebe, ca înainte, unde se dusese ceva din fiinţa ei şi ce din inimă rămăsese cine ştie unde. Totul era prezent. Ştia unde se află, de ce este aici, şi ce partidă trebuia să joace în aceste locuri.

Aerul i se păru ciudat de imobil la adăpostul coastelor insulei Orléans. Balansul navei era imperceptibil. Hula unui fluviu nu seamănă cu cea a mării, iar această mişcare îi dădea o senzaţie anormală. Se întoarse, simţind ceva plutind deasupra ei. Ochii îi întâlniră, ţintuită pe întinderea sumbră a cerului, o enormă pată luminoasă, de formă prelungă.

Abia o descoperise, că forma păru că se micşorează, că se topeşte iute, ca fugind dintr-o dată; dar, de fapt, nu se stingea ca flacăra unei lumânări sub o respiraţie gigantică. Era împietrită.

— Ce-a fost? Ce-a fost? Un fulger? Trăsnetul?

Privind spre dunetă îl zări pe Joffrey urcând scările punţii superioare. Făcând un efort, merse la soţul ei. Acolo, lângă el, simţi vântul îngheţat al nopţii. Aruncându-i-se în braţe, încercă, având vocea întretăiată, să-i explice ce văzuse.

— Ai fost botezată cu marea groază a navigatorilor, îi spuse el, după ce ea-i povesti ce i se întâmplase. Atâţia marinari au văzut acest fenomen, dar nimeni nu-i crede pe marinari. E mai bine să taci. În largul Floridei, pe când căutam comorile galioanelor spaniole, am asistat şi eu la acest gen de apariţii. Erau lumini a căror incandescenţă o egala pe cea a soarelui. Ele au dispărut ca prin farmec. Înaintea mea, le-a văzut Columb, iar echipajul, înspăimântat, l-a adus înlănţuit în Portugalia.

— De ce vasul e în derivă şi s-a ridicat ancora cu toate că e noapte?

— Din simplă precauţie. Există temerea că aceste fenomene sunt asociate cu furtuni iscate din senin care aruncă navele pe coastă. E mai bine să ne îndepărtăm. Dar, în ceea ce mă priveşte, n-am constatat niciodată ceva asemănător. Fii liniştită. Nu se va întâmpla nimic.

El o ţinea de umeri. În ciuda calmului lui, ea nu se putea împiedica să încerce o senzaţie stranie de a fi singură cu el, în afara timpului. Privi în jur ca să se convingă că lumea există şi el o trase sub mantie.

— Ah! Iată-le din nou, strigă ea, acolo! acolo!

— Nici vorbă, prostuţă mică.

— Atunci ce sunt acele puncte luminoase care se înşiruie pe cer?

— Uită-te mai bine şi vei înţelege. Acum suntem lângă Quebec. Ce vezi acolo sunt *luminile oraşului*...

Ea înţelese. Uită luminile necunoscute. Furtuna nu începuse. Oraşul era acolo în umbră, escaladând firmamentul. Din oraşul de jos până-n oraşul de sus luminile străpungeau noaptea. În spatele fiecăreia dintre acele ferestre erau fiinţe în aşteptare, familii, copii pe care-i culcaseră, femei care strângeau străchinile cinei de pe masa de lemn, bătrâni care-şi aprindeau o ultimă pipă. Vorbeau oare despre ce se va întâmpla mâine? Despre străinii care urmau să debarce?

Puţin câte puţin, apăreau detalii din întunericul des şi i se părea că distinge pata clară a acoperişurilor acoperite de un strat subţire de zăpadă, înălţându-se unele peste altele, pe coasta muntelui.

Puncte roşii şi mişcătoare trădau focurile aprinse pe plajă şi lumina felinarelor indica amplasamentul portului. Un puternic miros de fum venea până la ei.

Ea crezu că aude câini lătrând, câini care rătăceau pe străzile oraşului, câini ai unor familii sau câini fără stăpân... ca în toate oraşele lumii.

Şi aceasta o emoţionă mai mult decât orice.

13

În zori, după ce abia se odihniseră puţin, continuară ultimele pregătiri. Noaptea rămânea adâncă, dar pe nave activitatea fusese reluată ca în plină zi.

Yolanda veni să bată la uşa apartamentului în care Angelica, în faţa toaletei, îşi termina un machiaj uşor. Atâtea borcănaşe, unguente, pudre umpleau trusa ei de toaletă încât ar fi fost păcat să nu le folosească.

Ea se distra subliniindu-şi pleoapele, buzele, obrajii, iar această operaţie o calma şi-i dădea o bună dispoziţie. Mâine, sau mai degrabă astăzi, va fi o zi frumoasă. Nu simţea nici o teamă. Cu viziunile din ajun, intrase în atmosfera Quebecului, care o aştepta afară şi pe care nu-l vedeau încă.

În curând, Delphine va intra cu rochiile. Ea şi Henriette o vor ajuta să se coafeze, apoi se va îmbrăca.

— Yolande, ce frumoasă eşti, draga mea! zise ea tinerei acadiene care, era foarte cochetă într-o rochie de fai portocaliu cu un frumos guler alb şi o bonetă scrobită bine. Dar ce păcat că ai schimbat cerceii de cornalină! Ar fi mers foarte bine cu rochia ta de astăzi!

— A fost o prostie, ştiu, conveni tânăra.

— Ce vrei de la mine?

Yolande îi explică că începeau dificultăţile. Honorine declarase, trezindu-se, că nu vrea să-şi pună rochie, ci să se îmbrace în băiat. Oricum, se hotărâse, nu-i va face reverenţă guvernatorului.

— Adu-o la mine, zise Angelica.

Ea-şi aranjă obiectele pe toaletă şi-şi puse un halat de satin dublat cu blană, căci în ciuda *braseros*-ului aprins, temperatura era destul de scăzută. În timp ce trebăluia, găsise destule argumente pentru a o aborda pe fiica ei, ştiind dinainte că Honorine i le va demola fără dificultate.

Honorine intră, cu figura impasibilă.

Îmbrăcase deja cu faţa-n spate pantalonii până la genunchi, piesă dintr-un costum de muşchetar pe care Peyrac i-l oferise, ştiind că nimic nu-i putea face o plăcere mai mare.

— Fetiţa mea iubită, exclamă Angelica, cum poţi prefera pantalonul acesta grosolan, gri închis, unei rochiţe aşa de drăguţe?

Rochiţa pregătită pentru Honorine era chiar foarte drăguţă, de un frumos albastru ca marea, vibrant. O probase şi-i venea minunat, dar Honorine îşi întoarse privirea.

— O să fie război, zise ea. Dacă ne batem, vreau să fiu soldat.

— Dar dacă e petrecere, trebuie să fii prinţesă. Priveşte-mă, eu voi fi în rochie.

— Tu, tu eşti Diavoliţa, replică Honorine imperturbabilă. Te aşteaptă.

Şi adăugă pe un ton hotărât:

— Tu *trebuie* să fii frumoasă!

Honorine nu pierdea niciodată nimic din ce se spunea în jurul ei. Angelica rămase fără grai. Mulţumită lui Dumnezeu, Honorine nu fusese la Gouldsboro în timpul verii blestemate. Ambroisine, care nu ezitase să atace din gelozie pisoiul, ar fi încercat să-i facă rău copilului atât de iubit. La gândul acesta, Angelica tremură de o frică retrospectivă. Ea-şi luă fiica în braţe şi o strânse la piept.

— Comoara mea! Oh! Doamne, nu ţi s-a întâmplat nimic, ce fericire!

— Atunci, nu te superi dacă o să fiu îmbrăcată în băiat? întrebă Honorine, surprinsă.

— Ba da, îmi pare rău, dar nu vreau să fii nefericită... Cred doar că ... Poate că domnul de Loménie-Chambord o să fie dezamăgit să nu te vadă elegantă, într-o zi solemnă ca asta.

Argumentul păru să dea roade. Honorine avea o slăbiciune pentru Loménie-Chambord. Ea ezita vizibil. Angelica avu o inspiraţie:

— Iar reverenţa, o s-o faci singură dacă preferi.

Ea ghicise. De fapt, Honorine ura ideea de a-şi face reverenţa în faţa guvernatorului în compania tontului de Cherubin. Îl cunoştea ea. Ar fi capabil s-o facă să se împiedice când nu trebuie şi tot efectul ar fi stricat. Ea-i aruncă o privire mândră şi triumfătoare micului său tovarăş care se strecurase în încăpere cu aerul unui pisoi vagabond. Se distrau bine împreună, dar, în circumstanţe grave, Cherubin nu-şi cunoştea îndatoririle. Şi fiindcă ea era fiica domnului de Peyrac, de ce să-şi ia pe cap un maimuţoi ca acesta?

Va înainta deci singură cu rochia ei albastră, şi domnul de Loménie va fi foarte bucuros s-o vadă aşa de frumoasă. Profitând că stătea pe gânduri, Yolande începu s-o îmbrace, iar Honorine se lăsă. În interiorul încăperii se producea o schimbare subtilă. Lumina lămpilor şi lumânărilor pălea. Brusc, privind spre ferestrele salonului, Angelica le văzu de culoarea purpurei, strălucind şi schimbându-şi culorile ca şi cum în spatele lor, ar fi izbucnit un foc subit.

— Doamne! Un incendiu acum!

Ea se repezi spre ferestre şi le deschise cu zgomot, rămânând sufocată atât de aerul glacial cât şi de tabloul minunat

pe care-l avea sub ochi. Nava rămăsese ancorată pe locul unde, în seara din ajun, alături de Peyrac, văzuse luminile oraşului în întuneric. Acum, răsărea soarele. Ceea ce luase adineauri drept reflexul unui incendiu, nu era decât strălucirea soarelui răsărind ce se ridica şi învăluia Quebecul cu o tentă roz pal sau de un roşu carmin, cu scânteieri rapide şi schimbătoare. În puritatea dimineţii, Quebecul părea un oraş de cristal. Clopotniţele măiestrite ale bisericilor păreau de argint curat. Acoperişurile pudrate cu zăpadă zărite în noaptea de ajun, erau de ca nişte bomboniere.

Fuioare liniştite de fum alb se înălţau din coşuri şi înconjurau oraşul cu un halou irizat prin care acesta apărea ca o cetate din basme. La picioarele ei, apa fluviului era albastră, de un albastru curat, pur ca un cer de vară.

Angelica visase uneori Quebecul, dar nu şi-l imaginase niciodată, era un vis.

— Honorine! şopti ea, vino, sufletul meu, vino să vezi oraşul...

Ea luă mâna copilei într-a sa. Simţea o bucurie nespusă şi ţină această mânuţă dolofană într-a sa, în timp ce amândouă, în linişte, se minunau de imaginea oferită. Se auzeau clopotele, dar erau prea departe ca să distingă locuitorii. Oraşul, parcă părăsit, le oferea un chip curat şi tandru.

În acest moment, Joffrey de Peyrac intră, urmat de croitor şi ajutoarele sale care aduceau cele trei rochii: cea azurie, cea purpurie şi pe care aurie, urmate de Kouassi-Ba, purtând pe cap turbanul cu panaşul de egretă, şi ducând pe o pernă un sipet din lemn de palisandru având pe mijloc un rând de perle mari. Deschis, lăsa să se vadă o grămadă de coliere, brăţări, diademe de perle sau de aur.

Joffrey de Peyrac făcu marele său gest de magician prin care putea schimba totul:

— Iată rochiile, zise el, şi iată bijuteriile! *Să înceapă petrecerea*!

Tipografia MULTIPRINT Iaşi
Calea Chişinăului 22, et. 6, Iaşi 700506
tel. 0232-211225, 236388, fax. 0232-211252

ANNE și SERGE GOLON

10

ANGELICA ȘI COMPLOTUL UMBRELOR

EDITURA ELIT